

ÎNGERUL ZĂPEZII
MARCIA EVANICK

CAPITOLUL 1

Jordon Winters făcu ochii mari la obiectul acela inert ce i se legăna în poală, și trase un blestem. Așa ceva i se întâmpla pentru prima oară. Privirea i se mută de la sacul de plastic, ce îi acoperea coapsele, spre parbriz, pe urmă înapoi.

Capota, albastru-Închis a mașinii sale, era pe jumătate îngropată într-un imens troian de zăpadă. Conducea cu atenție de-a lungul unui drum acoperit de zăpadă și, deodată, se pomenise sărutând plasticul, ce-i drept, de calitate superioară, al airbag-ului. Posedând o mașină de marcă aveai unele privilegii, de exemplu să intri cu fața într-un airbag în loc să te lovești de volan. Dar ce trebuia oare să faci acum cu sacul de plastic ce zăcea desumflat pe picioarele lui?

Cine dracu dorea să trăiască în mijlocul tundrei ăsteia? Ei,poate că se cam grăbise numind New Hampshire un ținut acoperit de gheață.Până ce se stârnise viscolul,Jordon fusese vrăjit de imaginea munților încotoșmănați în nea, strălucind în lumina palidă a unei după-amieze târzii.

Încercă să deslușească ceva prin geamurile încrustate în gheață și privi în jos,pe șoseaua pustie.Bănuia că până la destinație,Edelweiss,se putea de-acu ajunge și pe jos.Jordon scoase,cu o mișcare nervoasă,cheile mașinii din contact și se desprinse din strânsoarea centurii de siguranță.Să mergi pe jos,prin viscol,două mile,fără dotare adecvată,nu părea a fi cine știe ce distracție,dar bătea de la depărtare cealaltă alternativă.Adică,să petreacă noaptea în mașină,ceea ce era sinucidere curată.Privi lung spre valiza de mână,nehotărât dacă să o ia cu el sau s-o închidă în portbagaj,când,de peste întinderea albă,îi ajunse la urechi ecoul unor zurgălăi.Întrebându-se dacă nu cumva se lovise cu capul de ceva,Jordon se uită dincotro se auzea sunetul.Cu uimire,observă o sanie trasă de un cal,ce părea să străbată câmpul în direcția lui.Currier și Ives nu pictaseră niciodată ceva asemănător.Crivățul și zăpada vânturată se abătură imediat asupra lui,de îndată ce deschise portiera,și pași afară pentru a-și întâmpina salvatorul.

Gretchen Horst își trase căciula de blană mai în jos pe față,încercând să se apere de vicisitudinile Mamei Natură.Se întorcea pe drumul către motel când observase o mașină pe jumătate îngropată într-un munte de zăpadă.Din moment ce șoseaua ajungea într-un singur loc,era destul de evident că oricine ar fi condus automobilul fie se rătăcise,fie se îndrepta spre Edelweiss.Sub presiunea elementelor dezlănțuite ale naturii,clipi din ochi spre o siluetă înaltă a unui bărbat ce tocmai ieșea din mașină.Cel puțin nu fusese chiar atât de fraier încât să fi încercat să meargă pe jos.Drumul în care tipul se împotmolise avea o mulțime de meandre și de răsuciri până ce,după aproape șapte mile,se termina la Edelweiss.Dirija calul și opri sania foarte aproape de mașina înțepenită.

Urlă,încercând să acopere șuieratul vântului.

-Ai nevoie de un mijloc de transport? Jordon își proteja ochii și încercă să distingă mai clar cine era persoana care îi făcea cu mâna din sanie.

Vocea,împrăștiată de vânt,părea a fi feminină.Aproape fiecare centimetru al corpului îi era acoperit de câțiva metri de lână verde.Jumătatea de jos a feței îi era înfășurată într-un fular de un roșu strălucitor,iar pe frunte era trasă o căciulă de blană,lăsând liberă doar o mică crăpătură pentru respirat.Ghemotocul verde era fie o femeie,fie un bărbat cu probleme hormonale.

-Ai drum spre Edelweiss?Prin șuieratul asurzitor,Gretchen auzi totuși numele orașului ei.Lăsă frâiele din mână și coborî din sanie.

Furtuna se întetea,trebuia să se miște repede.

-Mai este cineva cu tine? Persoana încercă să privească în mașină.

-Nu.

-Bagaje?

-În portbagaj.Acum,după ce o auzise mai bine,Jordon decise că era vorba de o femeie.În timp ce trecea pe lângă el,remarcă masivele cizme cu care era încălțată.Pantofii săi de piele fuseseră de mult îmbibați cu zăpadă umedă și rece.Își simțea degetele de la picioare aproape degerate.Jordon o urmă către spatele mașinii și deschise portbagajul.

Femeia se întinse înăuntru și scoase un geamantan pentru haine,foarte scump,și o valiză de mână,lăsând pe loc un alt geamantan,mai mare.Jordon încercă să ia valiza din mâna ei,dar era deja prea târziu.Ea străbătuse jumătate din drum către sanie.Violența viscolului făcea ca geamantanul să se zvârcolească de colo-colo pe umărul ei,de parcă ar fi fost umplut cu fulgi și nu cu treizeci de funzi de haine.Jordon apucă,grăbit,geamantanul care mai rămăsese și valijoara de pe scaunul din față,încuie mașina și o urmă,încercând să calce exact pe urmele lăsate de ea în zăpadă,adânci de aproape cincisprezece centimetri.Aruncă bagajele în partea din spate a săniei,laolaltă cu restul,și urcă lângă mogâldeța încotoșmănată în verde.

-Mulțumesc.Replica ei fu înghițită de vânt și de fular,dar el era destul de sigur că auzise ceva de genul „*turiștii înghețați nu sunt rentabili în afaceri*”.

Gretchen privi spre bărbatul care tremura lângă ea și scoase un oftat.De ce toată lumea care călătorea în New Hampshire în toiu lui februarie trebuia să fie îmbrăcată în costum,pantofi de piele și o haină subțirică de ploaie,care se potriveau mult mai bine pe străzile aglomerate ale orașelor și nu în creierul munților în mijloc de iarnă? întinse mâna sub bancă și scoase de acolo o pătură groasă.

-Înfășoară-te în ea.Jordon se hlizi la pătură.Semăna a ceva ce se pune pe cai.Părea însă și călduroasă.

-Vanitatea ar putea ucide un om pe vremea asta.Oare între cuvintele ei se strecurase și un mic hohot de râs? Apucă pătura,o aruncă peste umeri și îi strânse marginile în jurul lui.Era clar că vanitatea nu era una dintre problemele ei,decât poate dacă hainele acelea urâtele și fularul nu ascundeau o femeie foarte primitoare.Judecând după dimensiuni,Jordon opina că pasiunea ei cea mai mare era mâncarea.Femeia îi întinse o căciulă croșetată,de un roz strălucitor și o pereche de mănuși,din același set,pe care le scosese dintr-unul din buzunarele adânci ale hainei sale.Fără a mai ezita,Jordon își îndesă căciula pe cap,

acoperindu-și urechile înroșite, care îl ardeau. Mănușile abia dacă reușeau să aducă o urmă de confort degetelor, dar, cel puțin, așa putea rezista până ce ajungeau la destinație. La urma urmei, poate că nu fusese o idee chiar atât de bună să aștepte până la Edelweiss pentru a-și cumpăra îmbrăcăminte potrivită.

Sania se puse în mișcare și clopoței, legați de piesele de harnașament, zăngăniră într-un fel plăcut. Jordon își ridică mai mult gulerul și se afundă pe locul în care stătea. Observă siguranța cu care femeia mânua hățurile. Măinile înmănușate în roșu păreau mănuțe în comparație cu celelalte părți ale corpului.

-Suntem aproape de Edelweiss?

Gretchen se aplecă mai aproape de pasagerul ei.

-Pe scurtătura asta ia mai puțin de o milă.

-Știi cumva pe unde este Dragon's Lair?

Ea aruncă o privire scurtă bărbatului de lângă ea. Ar fi trebuit să arate ridicol cu căciula aceea roz pe cap, dar nu era așa. Arăta precum cineva care făcuse ceea ce trebuia făcut. Din moment ce aiureala aceea roz îi ținea urechile calde, normal că și-o îndesase pe cap. Din cauza luminii difuze și a condițiilor atmosferice era greu de spus cum arăta pasagerul ei, în schimb știa cu siguranță cine era. Din cauză că era proprietara lui Dragon's Lair, Gretchen avea un mare avantaj, știa exact cine vine și cine pleacă. Drept care, pasagerul ei era Jordon Winters a cărei secretară nu știa unde întârzia atât de mult șeful ei.

-Exact într-acolo ne îndreptăm. Jordon își băgă capul între umeri când o pală mai puternică de vânt amenință să-i penetreze fiecare oscior din corp.

Dumnezeule, chiar că îi era frig. Oare toate studiile, hârtiile și imaginile stăteau bine în valiză? Cine naiba trăia cu plăcere în climatul acesta, în afară de Nanook, omul din nord? Părea că toată această călătorie fusese făcută pentru nimic.

O licărire de lumină, undeva în depărtare, îl abătu de la gândurile ce îi acopereau disconfortul, își puse mâna la frunte și privi înainte. Se apropiau de oraș. Căsuțe cu o mulțime de lumini, ce sugerau căldură, și cu fuioare de fum ieșind din coșuri. Absolut nimeni nu se arătă, în timp ce ei zăngăneau traversând ceea ce părea a fi piața principală și se îndreptau spre o clădire imensă, cu patru etaje. O firmă din lemn, agățată în fața intrării, se bălăbănea în bătaia vântului.

Gretchen conduse, expertă, sania către spatele clădirii. Ce-i drept, manevra nu cerea o îndemânare deosebită. Zelda știa cu exactitate unde se găsea și abia aștepta să ajungă în hambarul călduros. Nu se lăsa prostită de nimeni. Gretchen opri sania în dreptul unei intrări, în timp ce Gunter, unul dintre angajați, ieși în grabă afară. Fu surprins de rapiditatea cu care germanul putea să vorbească. Din câte reuși să priceapă, bătrânul părea a o certa pe cea care îl salvase.

Sări jos și o ajută pe femeie să coboare din sanie. Inexplicabil, dar persoana era foarte ușoară.

-Îmi pare rău că te-am supărat, Gunter. Știu că m-am întors prea târziu. Apucă pătura, căciula și mănușile pe care i le întindea Jordon. Vrei să vezi de Zelda, în timp ce eu am grijă de oaspetele nostru, domnul Winters?

Mormăind ceva în germană, Gunter luă în mână hamurile și îndreptă calul și sania către un hambar.

-Pe aici, domnule Winters. Gretchen se grăbi să intre. Gunter vă va aduce bagajele într-un minut. Jordon o urmă și pătrunse într-o încăpere ce părea a servi drept garderobă. În toate părțile doar haine, cizme și schiuri. Își scutură părul de zăpadă, desfăcu nasturii jachetei sale îmbibate de apă și o agăță de un cârlig.

-De unde îmi știți numele? Jordon se întoarse către ea și uită să mai închidă gura. Femeia tocmai își scosese îmbrăcămintea verde și acum își descheia fermoarul unei jachete în roșu și galben. În timp ce ea se întoarse să-și atârne haina în cuier, el îi observă jerseyul purpuriu-închis ce se mula pe un spate foarte feminin. Înghiți cu greutate când ea se aplecă pentru a-și desfăcea fermoarul cizmelor lungi până la genunchi. Șezutul apetisant, acoperit de o pereche de blugi strimți se legănă ușurel când aruncă cizmele într-un colț. Își vârî picioarele într-o pereche de pantofi pentru interior, își scoase căciula roșie, croșetată, și își ciufuli părul. Aceasta, de o nuanță blond-argintie, i se revărsă până aproape de talie.

Jordon se întrebă încă o dată dacă nu; printr-o fatalitate, se lovise totuși cu capul de volan. Viziunea ce îi apărea în fața ochilor trebuia să fie un înger al zăpezii ce îl condusesese în rai pe sania ei argintie. Își amintea că auzise de Caron, vâslașul care îi conducea pe cei damnați în iad, dar nu auzise niciodată despre sănii care să te aducă în Paradis. Gretchen aruncă ceea ce purtase pe cap pe un raft și se întoarse cu fața spre oaspetele ei.

-Bine ați venit la Dragon's Lair, domnule Winters. Eu sunt Gretchen Horst, proprietara. Întinse mâna către el. Dacă pot face ceva pentru dumneavoastră, vă rog să mă anunțați. Doi ochi albaștri, luminoși și clari, scăpărară de sub sprâncenele aurii. Obrajii ei erau roșii, iar nasul, mic și arcuit în sus, avea o nuanță rozalie. O gură, făcută în mod sigur pentru a săruta, îi adresă un zâmbet direct.

Categoric, un înger al zăpezii. Jordon îi prinse mâna și simți răceala degetelor ei.

-Pot să vă ofer o băutură pentru că m-ați salvat? Ea își retrase mâna dintre degetele lui calde.

-Un coniac mi s-ar părea acum un dar ceresc. Sunt sigură că în salon a fost aprins focul. Am putea intra să ne încălzim. Jordon ar fi avut și alte opțiuni despre diversele posibilități de încălzire, dar o urmă totuși în salon. Abia dacă remarcă

aerul cald și atmosfera prietenească din sala de recepție.Privirea lui părea iremediabil prinsă în jocul buclelor din părul ei și de legănarea abia perceptibilă a șoldurilor; pășiră în salon și se îndreptară spre foc.Aprecie înălțimea ei cam la un metru și șaizeci,cu aproape douăzeci și cinci de centimetri mai scundă decât el.Era oare căsătorită? Nu purta verighetă,dar în zilele noastre verigheta oricum nu mai spune nimic.

-Domnule Winters? Jordon clipi și privi circular salonul rustic,odihnitor, izbutind,într-un final,să observe lambriurile din lemn de pin și lustrul parogetului.

-Scuzați-mă,ați spus ceva? Gertchen se întoarse spre chelnerul ce îi aștepta comanda.

-Amândoi luăm câte un coniac,Rutger.După ce ospătarul se grăbi să iasă,ea adăugă: Nu vreți să ne așezăm,domnule Winters? Studie cu un ochi critic mișcările lui în timp ce el se așeză pe scaunul din fața ei.Cât timp ați rămas în mașină înainte de a sosi eu?

-Cinci minute.

-V-ați lovit la cap? Gretchen privi figura lui puternică,frumoasă,dar nu putu detecta nici o vânătaie.Poate că ar fi mai bine să cheme un doctor,pentru orice eventualitate.

-Nu,airbag-ul a prevenit orice posibilă accidentare.

-Chestiile astea chiar funcționează? Dacă îl ținea de vorbă pentru vreo câteva minute,poate că va reuși să observe dacă el va începe din nou să aiureze.

Remarcase deja că părul lui începuse să se usuce,căpătând un lustru întunecat.

Chelnerul se înapoie cu băuturile și Jordon luă un pahar.

-Uluitor,dar funcționează.Recunosc că am avut și eu unele îndoieli.Asta,până ce am intrat într-unui dintre troienele dumneavoastră.

-Nu sunt troienele mele.Cenușiul-închis al ochilor lui părea foarte normal.Era oare bine că permitea victimei unui accident să servească o băutură? Mama Natură nu permite nimănui să intre în proprietatea unuia dintre miracolele sale.

-Considerați miracol un troian de zăpadă?

-Tot ceea ce aparține de Mama Natură este un miracol.Gretchen ridică paharul la buze și sorbi din băutură.Lichidul cald îi alunecă în stomac.Privirea lui Jordon se fixă pe picăturile ce tremurau pe buzele ei.Flăcările îi dădeau tenului ei o tentă aurie.Oare gustul ei semăna cu cel al coniacului? se întrebă el,având senzația de lichid fierbinte în trupul său,în locuri situate la un nivel mai jos decât al stomacului.

-Cunoașteți întotdeauna numele oaspeților?

-Așteptam doar pe Jordon Winters și pe domnul și doamna Smythe.

-Aha,din moment ce eram singur și v-am cerut să mă aduceți la Dragon's Lair, restul se putea imagina.

-Vedeți,nici un mare mister.Gretchen își roti privirea prin cameră,zâmbind către cei câțiva adunați acolo.Viscolul era un motiv foarte puternic pentru a-ți face afacerile în salon.Dădu pe gât băutura și se relaxa în scaun.Jordon părea a fi perfect normal,neafectat de accident.

-Până când vă înregistrați,Gunter va duce bagajele dumneavoastră în cameră. Jordon rămase cu privirea pironită în pahar.Uitase complet de servietă.Nu ar fi trebuit să o lase în sanie.În meseria lui,cu cât oamenii cunoșteau mai puțin,cu atât mai bine.Evident,oricând puteau apărea lucruri neprevăzute,dar viața era cu mult mai ușoară când totul decurgea fără incidente.

-Perfect,domnișoară Horst.

-Spuneți-mi Gretchen.Un zâmbet prietenos,totuși profesional,îi arcuia buzele. Aici nu ținem prea mult la etichetă.Atenția lui Jordon fu atrasă de o pereche ce își făcu intrarea în salon,râzând.Arătau de parcă acum ar fi venit de pe derdeluș. Blugii și puloverele groase păreau a fi îmbrăcămintea standard.De-a lungul pereților atârnavu fotografiile din Matterhorn și din Alpii Elvețieni.Deasupra poliței căminului se găsea o arbaletă.Din fericire,în acest loc nici un animal nu juca rol de ornament.Era un lucru destul de ciudat să încerci să te bucuri de băutură cu ochii de sticlă ai animalelor ațintiți asupra ta.Gretchen,se vede,o trata pe Mama Natură cu mare seriozitate.

-Îți voi spune Gretchen,îi făcea plăcere să pronunțe numele,dacă tu îmi vei spune Jordon.Așa cum îl pronunțase el,numele ei răsunase profund și intim.Ca și cum el ar fi fost tolănit în mijlocul așternuturilor mototolite cu mâinile întinse către ea.Cu o tresărire,Gretchen încercă să își pună gândurile,nu prea ortodoxe,sub control.Visele care îi implicau și pe oaspeți erau strict interzise.Mama ei obișnuia să-i spună că într-o bună zi imaginația o va băga în bucluc,iar dacă gândurile ei despre Jordon continuau în această direcție,cu siguranță că exact așa se va întâmpla.Gretchen sorbi repede cele câteva picături rămase pe fundul paharului,dar fiorul pe care îl simțea străbătându-i trupul nu avea nici o legătură cu coniacul.Așeză cu grijă paharul gol pe măsuta care se găsea între scaune.Era timpul să se întoarcă la afaceri.

-Îți mulțumesc pentru băutură,dar acestea sunt în contul casei.

-Dar...

-Trebuie să mă asigur că nu ai suferit în nici un fel de pe urma accidentului sau a expunerii la furtună.Gretchen se ridică în picioare.Vă doresc o ședere plăcută în

Edelweiss.Cum v-am spus și mai înainte,dacă vreun membru al personalului meu vă poate ajuta cu ceva,trebuie doar să cereți.Privirea interesată a lui Jordon o urmări pe Gretchen traversând salonul,salutându-și oaspeții și comportându-se ca o gazdă perfectă.Gândi că fenomenul putea fi numit retragere precipitată; întrebarea era de ce? Poate că exista și un soț.Și,la naiba,pe aici,pe undeva,s-ar fi putut găsi și vreo jumătate de duzină de copilași blonzi.Gretchen nu era chiar atât de tânără cum s-ar fi putut spune la o privire mai superficială.Bănuia că avea în jur de treizeci și doi de ani.Totuși,un treizeci și doi foarte interesant,sexy și atrăgător.După ce își termină băutura,Jordon își îndreptă cravata și se duse la biroul de recepție.De îndată ce se va asigura în legătură cu servieta și își va începe afacerile pentru care venise aici va trebui să își găsească timp pentru a face unele cercetări despre o foarte ademenitoare proprietară de motel.

Ceva mai târziu,în aceeași seară,Gretchen se apropie de masa lui Jordon,cu o expresie la fel de prietenoasă,fără însă a întrece măsura.

-Domnule Winters,ați dorit să mă vedeți? Jordon sări în picioare zâmbind picturii ce îi apăruse în față.Fusta largă,puropurii-închis cu o multitudine de floricele în galben și roz brodate de jur împrejurul tivului se termina puțin sub genunchi.O vestă în același model,cu broderii executate de aceeași mână talentată acoperea parțial o bluză din mătase albă,cu mâneci lungi.Părul era adunat pe spate într-un fel de coc,foarte complicat,iar picioarele îi erau acoperite de cizme dintr-o piele fină,neagră.Gretchen arăta exact cum ți-ai fi închipuit auzindu-i numele: dulce, străină și inocentă.

-Nu fusesem de acord să-mi spui Jordon?

El făcuse un duș și se schimbase.Acum,îmbrăcat într-un pulover gros,gri,și o pereche de pantaloni negri,părea mult mai adorabil și mai relaxat.Lipsa cravatei fusese vizibil remarcată atunci când intrase în restaurant,cu aproape o oră în urmă.

-Este ceva în neregulă cu cina...Ea ezită un moment scurt,apoi adăugă...Jordon? La auzul numelui pronunțat de buzele ei,Jordon consideră că cele cincizeci de minute de așteptare meritaseră.

-Nu,cina este superbă.Desertul se pare că îmi va cauza probleme.Sprâncenele ei se împreună abia perceptibil.

-Oh?

-Se pare că am comandat prea mult.O cercetare discretă pe care Jordon o efectuase la biroul de la intrare îi demonstrase că ea era într-adevăr singură și,momentan,fără nici o legătură cu cineva.

Funcționarul fusese de un real ajutor când îl informase că Dargon's Lair era viața lui Gretchen. Ea intuise invitația cu mult timp înainte și dorise să evite scena. În puține nopți se alăturase invitaților la desert sau la un pahar de coniac pentru a discuta posibilitățile de schi; starea pârtiilor sau pur și simplu despre vreme. Îi făcea plăcere compania grupurilor, a perechilor și ocazional și a bărbaților singuri, dar era ceva la Jordon care urla pericol. I se părea mult prea tentant pentru a-și putea păstra liniștea sufletească.

-Îmi pare rău, dar...

-Oh, perfect, domnișoară Horst, v-ați hotărât să vă alăturați domnului Winters.

Gretchen se răsuci către chelnerul ce se apropia și își înăbuși un geamăt. Peter ținea în mână o tavă cu desertul pentru două persoane. Acum, dacă îl refuza, își crea mult mai multe probleme. Era o femeie ce avea treizeci de ani; dacă nu reușea să servească desertul cu un bărbat atrăgător, fără a începe să viseze despre trupul lui, atunci însemna că era într-o stare foarte proastă. Jordon citi în privirea ei faptul că acceptase și trecu de partea cealaltă a mesei pentru a-i ține scaunul.

-Peter a fost de mare ajutor. Mi-a recomandat felul tău favorit, prăjitură de ciocolată. Gretchen îi zâmbi în chip de mulțumire lui Peter, în timp ce acesta așeza pe masă desertul și două cești de cafea. Jordon așteptă până ce chelnerul se îndepărtă și comentă:

-În general nu mă reped să invit proprietarii restaurantelor unde servesc cina să împartă desertul cu mine. Dacă ea nu s-ar fi oprit din consumarea deliciosului desert al lui Effie, în curând ar fi fost nevoie să se deschidă larg toate ușile din întreaga clădire, pentru a mai crea spațiu.

-Cu ce te ocupi?

-Invit femeile să ia cina cu mine.

-Ai mai încercat o dată, ceva mai devreme, când coborai pe scări. Și dacă nu greșesc, ți-am explicat că mă port ca o gazdă atâta timp cât restaurantul este deschis. Mai luă o bucățică de prăjitură și îi savura gustul bogat. Dacă toată imaginația ei s-ar fi concentrat asupra prăjiturii lui Effie, probabil că nu ar fi observat groșița din obrazul stâng al lui Jordon, ce apărea de fiecare dată când acesta zâmbea. Afacerile și plăcerea mergeau la fel de bine împreună ca și ciocolata și grosimea taliei ei. Una din ele o distrugea întotdeauna pe cealaltă.

-A trebuit să fac ceva pentru tine. Gretchen ridică sprâncenele.

-Oh?

-Mi-ai salvat viața. Râsul ei cristalin se revărsă peste el. Bine, poate că exagerez, dar m-ai salvat de la o lungă și periculoasă călătorie pe jos. Gretchen se opri din râs.

-Sper că nu aveai de gând să-ți părăsești mașina și să o iei pe jos?

-Nu așteptam asta cu prea mare plăcere, crede-mă.

-Nu ști că nu ai voie niciodată să-ți părăsești mașina în toiul viscolului?

-Perspectivele de a îngheța cu totul, noaptea, într-o mașină înțepenită erau net mai sumbre decât pericolele unei plimbări pe jos pe o distanță de vreo două mile.

Ea își puse furculița jos și se uită la Jordon îngrozită.

-Nu numai că nu erai îmbrăcat potrivit pentru o furtună de zăpadă, dar șoseaua se învârtea în serpentine în jurul muntelui pe o distanță de șapte mile până să ajungă la Edelweiss. Pe buzele lui sclipi un surâs provocator.

-Atunci îți datorez de două ori mulțumiri. Până să ajung la Dragon's Lair aș fi fost de mult un sloi de gheață. Gretchen clătină din cap în fața nesăbuintei lui și mormăi:

-Dacă ai fi reușit să ajungi. În ochii lui cenușii apăru scânteia unei hotărâri de oțel.

-Aș fi reușit, Gretchen. Ea sorbi cu atenție din ceașca de cafea și își studie invitatul. Îl credea, deși din motive greu de înțeles. Dacă Jordon Winters și-ar fi propus să meargă pe jos, prin furtună, șapte mile, ar fi reușit cu siguranță. Cumva deprimată de convingerea lui clară, Gretchen își mută atenția înapoi spre deliciosul desert.

-Vii des în New England?

-Cu vreo doi ani în urmă am petrecut un weekend în Vermont.

-La schi?

-Nu, era toamnă. Mi-e teamă că îndrăgesc mai mult o climă mai caldă.

Ea zâmbi la această afirmație. Nu multă lume ar fi admis că preferă plaja, soarele și distracția în fața unei proprietare de motel în New Hampshire, a cărei existență depindea de turismul de iarnă.

-Atunci, dacă nu pârtiile, ce te aduce la Edelweiss?

Sorbi gânditor din cafea. Acesta era un subiect pe care ar fi dorit să-l evite.

Oricum, în două-trei zile, toți vor fi la curent cu ceea ce făcea el aici. Dar între timp avea de gând să evalueze situația și eventualii oponenți. Rapoartele pe care le deținea indicau Edelweiss ca fiind o posibilă localizare perfectă a societății mixte pe care compania lui dorea s-o înființeze. I se opuneau consiliul orașului și un primar încăpățânat, care insistau că Edelweiss nu se putea mări. În fiecare proiect trebuia să existe și asemenea dificultăți. În general, Jordon lăsa pe seama angajaților săi depășirea acestor probleme, dar de data aceasta făcea o excepție.

Se plictisise să tot stea închis în biroul său din New York, în timp ce personalul, pe care îl angajase, ridica, îndepărta sau investea sume mari pentru realizarea

acestor sarcini. Simțea nevoia unei provocări. Spera că, implicându-se personal în acest proiect, nemulțumirea de care era cuprins va dispărea.

Înălță privirea și întâlnește ochii ei curioși.

-Aveam nevoie de o provocare. Ea păli.

-Nu trecătoarea morții!

-Asta ce mai e? Întrebă el, intrigat. Gretchen se relaxa. Dacă nici nu știa despre ce anume era vorba, însemna că nu avea de gând să o cucerească.

-Este o pârtie de schi pe care doar cei lipsiți de experiență o încearcă.

-Sau cei foarte experimentați?

-Doamne Winters, nici chiar cei mai buni nu pot învinge, atunci când Mama Natură decide să intre în cursă. Gretchen încercă să depășească amintirile neplăcute și întrebă: Despre ce fel de provocare este vorba?

Jordon ar fi vrut să-i răspundă „*Să descopăr motivele din spatele tristeții care tocmai ți-au întunecat privirea*”, dar se abținu. Știa că unele provocări erau mai în siguranță dacă rămâneau ascunse.

-Voi începe cu ceva mai ușor, în obrajii lui apărură gropițe, de exemplu să învăț să schiez. Gretchen chicoti.

-Îmi pare rău. Avem un excelent curs pentru începători la Donner Mountain.

-Donner Mountain?

-Muntele Tunetelor. Primii emigranți elvețieni, care s-au stabilit aici, l-au numit așa din cauza avalanșelor înspăimântătoare care produceau asemenea vibrații, încât părea că întregul munte se va prăbuși.

-Și acesta este tunetul?

-Se poate auzi ecoul vibrațiilor ca și răgnetul îndepărtat al dragonilor din munți.

Văzând expresia perplexă a lui Jordon, ea râse. În Elveția se perpetuează de generații legende și povești despre dragoni. Monștrii care aruncă flăcări, ce trăiesc undeva prin Alpi și se hrănesc cu cirezi de vite și copii răătăciți.

-Încântătoare povești de adormit copiii.

-Când au ajuns aici, în America, au crezut că au scăpat de dragoni. Însă atunci când au auzit zgomotul din munți, ei au numit cu încăpățănare piscul Donner Mountain.

-Și au înființat o școală de schi.

-Aceasta a apărut mai târziu. Primii emigranți erau mult mai interesați să-și asigure existența, decât să se dedice unor sporturi relaxante, ca de exemplu schiul sau alpinismul.

-Te poți cățăra pe muntele Tunetelor?

-Dacă ai suficientă experiență, pe un drum dificil, dinspre nord, există marcaje, dar

asta numai în lunile de vară. Gretchen înghiți și ultima bucată de prăjitură.

-S-a întâlnit cineva cu vreun dragon?

-Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, sunt sigură că aş fi auzit. Jordon observase felul în care ochii ei scilipeau și zâmbeau atunci când vorbea despre dragoni.

-De ce ți-ai numit motelul „Dragon's Lair”?

-De unde știi că eu i-am pus numele acesta?

El observă sclipirea de surpriză din ochii ei. Gretchen era la fel de ușor de citit ca și o carte. Tot ceea ce avea de făcut era să o privească în ochi.

-Mi se părea a fi stilul tău.

-Ce aş putea spune? Am petrecut mult prea multe ore pe genunchii bunicii, ascultând tot felul de povești minunate.

-Ceea ce încă nu mi-am putut încă da seama este de ce nu am văzut nici un dragon în interiorul motelului?

-Oh, dar există un dragon foarte mare aici. Felul în care ea pronunțase cuvântul „foarte” îl făcu să creadă că acesta era într-adevăr imens.

-Unde?

-Abia dacă o mână de oameni a reușit să îl vadă și nici unul nu a înțeles.

-Acum m-ai făcut curios. Jordon încercă să lege cumva lucrurile pe care le știa pentru a putea determina unde poate fi ascunsă bestia, când un bărbat foarte grăbit se apropie de masa lor.

-Aici erai, Gretchen? întrebă el, cu un pronunțat accent german. Se întoarse apoi către Jordon și se scuză. Îmi pare rău că vă întrerup.

-Este în regulă, Hane, ce s-a întâmplat? Vocea lui Gretchen se păstră caldă și fără inflexiuni.

-Din nou Claus. Astăzi va vizita toate magazinele pentru a încerca să convingă proprietarii să voteze împotriva consiliului. Jordon îl studie pe bărbat cu ceva mai multă atenție.

-Hans, ți-am mai spus și înainte, oamenii de afaceri nu pot vota împotriva consiliului orașului. Consiliul a luat o decizie în unanimitate, iar marțea viitoare noi vom vota dacă statuia lui Wilhelm Tell va rămâne în centrul orașului, acolo unde se află de ani de zile. Jordon auzi expresia „noi vom vota” și se încruntă.

Drăguța și încântătoarea Gretchen făcea parte din consiliul orașului.

-Dar el spune tuturor că nu este american și că acesta este motivul pentru care afacerile merg așa de prost.

-Hans, tu știi că nu este adevărat și sunt sigură că și alți proprietari sunt conștienți că problemele cu care se confruntă Edelweiss-ul nu se datorează faptului că în piața din centrul orașului nostru se găsește statuia unui erou al folclorului

elvețian.Zâmbi ușurat și întinse mâna după ceașca de cafea.Drăguța și inteligenta Gretchen avea o judecată clară.Rapoartele despre încăpățânarea consiliului trebuia să fie foarte exagerate.Până la urmă,călătoria la Edelweiss nu va fi o adevărată provocare.Privirea lui aluneca pe curbele pline ale buzelor lui Gretchen.Poate că totuși...Hans își frânse mâinile și o rugă:

-Gretchen,te rog,nu lăsa pe nimeni să dea jos statuia.

-Hans,nimeni nu va reuși să dărâme statuia lui Wilhelm.Îi zâmbi încurajator.Cu o voce care ar fi zdrobit orice contraargument adăugă: Nu atâta timp cât sunt primarul acestui oraș.Jordon se înecă cu o gură de cafea.Ademenitoarea Gretchen,pe care o avusese în gânduri încă de când își dezbrăcase haina ei verde,era deci încăpățânatul primar al Edelweiss-ului.Ea era deci aceea pe care trebuia s-o împingă,s-o îndepărteze sau s-o mituiască pentru a rezolva problemele companiei sale.Îngerul lui bloca o afacere de mai multe milioane de dolari!Gretchen aruncă o căutătură iute spre Jordon pentru a se asigura că acesta era în regulă.Hans se înclină plin de recunoștință în fața primarului din Edelweiss.

CAPITOLUL 2

Jordon stătea în picioare în camera lui,în dreptul ferestrei,cu ochii ațintiți în noapte.Cu două etaje sub el putea admira întinderea încântătorului oraș Edelweiss.În cele din urmă furtuna se mai temperase și acum se transformase într-o adiere blândă.Felinarele demodate își trimitea razele de lumină în chip de bun-venit fulgilor de zăpadă care începuseră să se aștearnă.Nici o mișcare,cu excepția norilor de zăpadă care dansau în bătaia vântului.Urechile lui nu percepeau nici un sunet.Categoric,Edelweiss nu semăna deloc cu New York City.Un simplu viscol nu putea opri în loc viața orașului său natal.Doar o pană de energie ar fi putut reuși așa ceva.Aruncă o privire scurtă asupra ceasului de la mână și se întoarse apoi la tabloul liniștit de afară.Unu și jumătate dimineța.

Orașul era încă adormit.Orașul lui nu dormea niciodată.Jordon se întoarse cu spatele la ușa de sticlă ce dădea într-un balconș complet acoperit de zăpadă și se încruntă la vederea mormanelor de hârtii împrăștiate peste tot pe pat și pe masă,și din care unele alunecaseră jos pe covor.Își scarpină vârful nasului și încercă să-și reamintească ce anume citea în momentul când își scotea ochelarii.Raportate,imagini și ordonanțe jonglau pretutindeni în capul lui,amestecându-se cu imaginea unor ochi albaștri,clari și inteligenți.Ochii lui Gretchen.

Codurile călătoriilor din Edelweiss se aplicau nu numai orașului,dar și zonei înconjurătoare.Când primii emigranți elvețieni construiseră orașul,avuseseră în

gând o cât mai mare asemănare cu cele din țara lor de baștină. Acum treizeci de ani, când turismul începuse să devină un factor major, câțiva întreprinzători din oraș doriseră să construiască o modernă casă de vacanță, astfel încât aria înconjurătoare acesteia fusese rapid supusă aceleași ordonanțe. Edelweiss dorea să fie păstrat pur elvețian. Trebuia să schimbe nu numai păreriile primarului, ci și a altor șase membri din consiliul orașului. Își puse la loc ochelarii și studie ultimele cifre tipărite de imprimanta computerului. Dacă ar construi cincizeci de căsuțe la poalele vârfului Shadow Mountain, acest fapt ar aduce companiei sale un profit substanțial. Însă dacă ar fi nevoit să construiască cincizeci de căbănuțe elvețiene autentice, ar fi rămas cu ele în brațe. Cum nu putea să le pună una peste alta, avea nevoie de mai multe proprietăți, iar autenticitatea lor ar fi însemnat un preț mult mai mare, și o chirie mult mai mare pentru proprietari. Oamenii care și-ar fi putut permite să pună jos pe masă un sfert de milion de dolari pentru o căsuță de iarnă doreau cu siguranță un cămin liniștit, unde să se poată relaxa și să se bucure de viață. Nu să se enerveze din cauza peisajului înconjurător și a problemelor legate de întreținere. Căsuțele acestea apăreau acolo unde existau bani. Era timpul ca Edeiweiss-ul să se trezească și să se ralieze secolului douăzeci. Jordon își scoase ochelarii și mută hârtiile de pe pat pe o măsuță. Se dezbracă rapid, stinse luminile și se culcă, sub povara unui sentiment de vinovăție. Se întrebă ce anume făcea atrăgătorul primar al Edelweiss-ului în acel moment. Era oare cuibărită sub o plapumă groasă, purtând o pijama din flanelă, sau singurul lucru care îi ținea de cald era plapuma? își vârî un braț sub cap și se holbă la tavan, în timp ce ochii lui se obișnuiau cu întunericul. Știa că somnul avea să vină după o așteptare lungă.

Gretchen continua să se converseze cu Jarvis, în timp ce în magazinul acestuia intra primul client din ziua respectivă. Ea stătea cu spatele la ușă, iar de jur împrejur atârnavă umerase cu diverse Jachete și pantaloni, în timp ce pe rafturi erau așezate jersey de lână, cu mult mai scumpe. Magazinul lui Jarvis, exclusiv cu articole pentru bărbați, era situat în inima orașului și foarte aproape de boutique-ul soției sale.

-Știi că ești supărat că fiul tău a hotărât să nu se întoarcă în Edelweiss după ce a terminat facultatea. După ce cresc, o mare parte din copiii noștri nu se întorc în locul din care au plecat. Jarvis își clătină capul încăruntit și își mângâie barba. Statura sa corpulentă și vesta, bogat ornamentată, îi dădeau mai degrabă înfățișarea unui spiriduș decât a unui proprietar al unui magazin.

-Ai probabil dreptate, Gretchen, dar nici unul dintre copiii ce au crescut în

Edelweiss nu s-a mai întors. Edelweiss nu mai reprezintă nici un fel de viitor pentru cei tineri. Gretchen se încruntă și își mușcă buzele. Jarvis spunea adevărul. Și cine ar fi putut să nege acest fapt? Ea însăși, după ce terminase colegiul, plecase în căutarea unor pășuni mai verzi. Și le găsisese într-un hotel din San Francisco, cu o cifră de afaceri în continuă creștere. Muncind din greu, cu inteligență și stăpânită de dorința de a reuși, urcase încet-încet pe scara ierarhică a corporației, pentru a descoperi că acolo sus existau numai termite. Astfel încât, acum cinci ani Gretchen revenise la siguranța ce i-o oferea orașul Edelweiss, deziluzionată și neîncrezătoare în lumea din afara lui.

Astăzi, stătea fermă și puternică împotriva oricăror influențe străine orașului. În urmă cu doi ani, când fusese aleasă primar, jurase să păstreze orașul unic și în siguranță. Și își ținuse promisiunea. Edelweiss rămăsese unic și sigur, dar aparent încetase să mai prospere. Nu mai existau tineri care să-și întemeieze familii și să-și crească copiii în același fel în care fuseseră la rândul lor crescuți. Edelweiss murea încet sub ochii ei și ea nu știa ce ar fi putut face pentru a-l ajuta.

-Ai dreptate, Jarvis. Gretchen își vârî mâinile în buzunarele jachetei de schi pe care o purta. Pe lângă statuia lui Wilhelm sunt și alte lucruri, mult mai importante, de care ar trebui să fim îngrijorați. Jarvis privi în direcția cumpărătorului care studia un costum de schi împachetat pe tejea. Se grăbi să ajungă lângă el.

-Ai aflat ceva?

-Nu. Becker are buzele lipite.

-Crezi că au de gând să vândă? Gretchen se gândi la ferma lui Becker și oftă. Era o proprietate absolut superbă. O sută șaiszeci și doi de acri de pășuni vâlurite la poalele vârfului Shadow Mountain, cu o panoramă deosebită asupra orașului.

-Nu știu, Jarvis. Am impresia că ei încă dau vina pe Edelweiss pentru că le-a izgonit copiii. Jarvis fornăi.

-Băieții ăștia doi ne-au făcut probleme din prima zi. Eu zic, bine că scăpăm de ei. Se apropie de clientul său, cu gândul de a-l ajuta.

Gretchen se întoarse și-l privi în timp ce se îndepărta. Ochii ei exprimară surprinderea când remarcă cine anume era cumpărătorul. Jordon Winters era acum ocupat să încerce o jachetă. Ea se sprijini de tejea și admiră tabloul.

Categoric, bărbatul poseda niște brațe foarte arătoase. Gretchen se ocări singură și se sili să își mute privirea în altă parte. Talia zveltă, umerii largi și părul negru, strălucitor, cu firul gros, reușiră să aducă doar îmbunătățiri primei sale impresii. Jordon Winters i se părea deosebit de interesant pentru că propriile sale reguli de a nu amesteca plăcerea cu afacerile. să fie încălțate. Noaptea trecută, după desert,

rămăsese pe loc uimită după ce el,plin de gentilețe,achitase costumația și dispăruse.De fapt se așteptase să o invite la o băutură.Îi spusese deci adevărul, atunci când îi mărturisise că dorea doar să-i mulțumească pentru că îl scutise de o lungă și plicticoasă plimbare pe jos.Acum,în lumina dimineții,era mulțumită că el nu amintise nimic despre vreo invitație.Dacă visele din noaptea trecută voiau să indice un anumit lucru,atunci trebuia specificat că trecuse foarte mult timp de când ea amestecase plăcerea cu orice altceva.Jordon simți prezența lui Gretchen și îi aruncă o privire peste umăr.Obrajii ei se colorară într-o nuanță delicată de roz.Un zâmbet puțin răutăcios arcui în sus colțurile gurii lui.Îngerul meu roșește.Se întoarse din nou spre Jarvis și studie cele două jachete pe care le ținea în mână.

-Haide să aflăm și o altă părere.Ridică hainele și o țintui pe Gretchen cu o privire provocatoare.Care din ele,domnișoară Horst?

Gretchen își disimula surpriza.Să alegi haine pentru un bărbat părea a fi un lucru atât de intim.Privi către jacheta cu o combinație de alb și maro.Era mult prea scumpă,distinsă,dar plictisitoare.Părea însă a fi cea pe care Jordon pusese ochii, Gretchen privi cealaltă jachetă și zâmbi.Galbenul și negru radiau într-un fel aventuros și bună dispoziție.Cel care purta o astfel de haina putea fi genul ei de bărbat.Înfruntând soarta,întinse degetul în direcția jachetei în galben și negru.

-Aceea.Jordon se încruntă și privi lung haina.Dacă ar fi coborât pe pârție purtând așa ceva nu mai trebuia să-și facă griji de ceilalți schiori.Aceștia l-ar fi,observat cu cel puțin două mile înainte și ar fi avut timp să îi dispară din cale.Ar fi arătat exact ca un bondar nebun.Se uită încă o dată la vânzător,apoi înapoi la jachetă.

Până acum,din garderoba sa lipsise un articol de îmbrăcăminte în această combinație de culori și evident că nici nu purtase vreodată așa ceva.Întinse spre vânzător cealaltă jachetă.

-O iau pe aceasta.Își întoarse ochii către Gretchen.Oare expresia de pe fața ei voia să spună că era dezamăgită? Nu sunt genul la care să meargă galbenul.

-Ghinionul meu,mârâi Gretchen.

-Poftim?

-Nimic.Gretchen își drese glasul.Dacă intenționezi să înveți să schiezi,mai bine l-ai lăsa pe Jarvis să te echipeze corespunzător.Se împinse de lângă tejea și se îndreptă spre ușă.Mă tem că nu voi mai fi lângă tine pentru a-ți împrumuta mănușile și căciula.Abia acum realizează că ea dorea să plece.

-De ce nu mai rămâi puțin pentru a te asigura că iau tot ce îmi trebuie?

-Nu pot.Am niște afaceri care trebuie rezolvate.

-Credeam că nu poți face afaceri cu turiști înghețați.

Gretchen chicoti pe când deschidea ușa.

-Jarvis, ai grijă ca domnul Winters să fie echipat astfel încât să se descurce cu orice ar arunca pe el iarna din New Hampshire. Ieși afară, pe trotuarul proaspăt curățit de zăpadă și închise ușa după ea. Jordon coborî privirea pe jacheta în galben și negru pe care încă o mai ținea în mână. De ce plecase Gretchen atât de repede? El achiziționase de mai multe ori îmbrăcăminte împreună cu reprezentante ale sexului opus. Când alegea ceva ce nu se potrivea gusturilor lor, ele făceau strâmbături drăgălașe sau se lansau în discuții fără sens despre anumite culori care se potriveau cu ochii lui, evident gândindu-se că aceste complimente îl vor înmuia. Gretchen nu făcuse nici una, nici alta. Ea fusese sincer necăjită, pentru că el se hotărâse asupra jachetei mai închise și nu pentru că se împotrivise alegerii ei. Jordon aruncă o privire discretă asupra hârtiuței cu preț. Cea pe care o alesese el era mult mai scumpă. Oare asta o dezamăgise?

-Domnule Winters, dacă sunteți atât de bun să mă urmați.

Jordon agăță la locul ei jacheta în culori strălucitoare și îl urmă pe bărbatul mai în vârstă spre un stand cu pantaloni de schi. În timp ce Jordon își băga cartea de credit la loc în portofel-, vânzătorul părea din ce în ce mai șocat. Nu numai că clientul său cumpărase un costum complet de schi, dar alesese încă mai multe perechi de pantaloni și câteva jersey. Totul te îndemna să crezi că avea de gând să rămână în Edelweiss pentru mai multă vreme. De asemenea, poate că încerca să se acomodeze felului lor de viață, mai puțin formal.

-Vreți să trimiteți toate acestea la Dragon's Lair? Vreau să mă mai opresc prin diferite locuri și nu pot să car toate astea după mine.

-Bineînțeles, domnule Winters. Jarvis privi gânditor mormanul de cutii și se abținu să mai zică ceva.

-Mulțumesc, Jarvis. Jordon știa că ar fi trebuit să stoarcă ceva informații de la Jarvis, dar nu se simțea în stare s-o facă. Nu dorea să tragă pe sfoară pe vreunul dintre membrii consiliului. În plus, bărbatul nu părea a se ocupa și cu altceva în afară de comerțul lui. Jordon ieși în stradă și rămase uimit de rapiditatea cu care Edelweiss se scuturase de urmările viscolului ce se abătuse asupra lui cu o zi înainte. Străzile și trotuarele erau curate. Toate magazinele erau deschise, îmbiind trecătorii să intre și să le cerceteze. Singura problemă pe care o remarcă Jordon fu lipsa turiștilor. Orașul părea gol. Depăși un magazin cu îmbrăcăminte pentru femei și privirea i se opri în dreptul vitrinei unei ceasornicării. În interiorul magazinului, un întreg perete era ocupat cu șiruri de ceasuri cu cuc, de diverse fabricații și în diferite culori. I se părea o crimă ca în acest magazin să nu intre nimeni. Căsuțele lui vor impulsiona toată economia locală. Cine știe, poate că

Edelweiss va deveni versiunea estică a Aspen-ului. Dragon's Lair va fi sufocat de turiști, toate paturile și restaurantele din oraș vor fi pline până la refuz, iar magazinele vor fi inundate de cumpărători. Cum ar fi putut oare primarul să fie împotriva acestor propuneri răsunătoare?

Jordon intră pe următoarea ușă care se nimeri să fie o florărie. Locuitorii orașului vor putea vedea rezultatele acțiunilor sale în propriile lor port-moneuri. Toată treaba se va termina înainte ca săptămâna în curs să ia sfârșit. Alese o duzină de trandafiri galbeni, cu firul lung și ceru să-i fie trimiși lui Gretchen. Iar dacă afacerile se vor încheia așa cum spera, își va mai acorda încă o săptămână de vacanță adevărată.

Gretchen termină de aranjat trandafirii pentru a treia oară. De foarte multă vreme nimeni nu îi mai dăruise flori. Judecând după sentimentul pe care îl încerca acum, i se părea chiar că trecuse o perioadă și mai lungă de timp. Privirea îi căzu pe cartea de vizită așezată pe măsuță. Scrisul lui Jordon era exact ca și el, sugera forță și îndrăzneală. Se încruntă în timp ce recitea mesajul pentru j șaptea oară: „*Galbenul este cumva culoarea ta favorită? Te rog, vino să iei desertul cu mine*”. Bilețelul era semnat cu un simplu „*J*”. Gretchen traversă biroul care făcea legătura între apartamentul ei de la etajul patru și una dintre încăperile în care se depozitau diverse lucruri și coborî cu liftul de serviciu. Dacă nu se grăbea, era posibil să întârzie. Intră cu viteză în bucătăria motelului și nu se putu abține să nu zâmbească la vederea haosului dinăuntru. De altfel, totul mergea ca pe roate. Effie controla situația. Gretchen își spusese întotdeauna că dacă într-o bună zi ar fi intrat în bucătărie și ar fi găsit totul în ordine, curat și liniștit, ei bine, în acea zi ar fi intrat în panică. Dar seara de azi era cu totul obișnuită.

-Ei, Effie. Totul e-n regulă?

-Da, e bine, e bine. Effie se mișcă cu o grație considerabilă pentru o femeie atât de corpolentă și scoase din cuptor o tavă de plăcintă cu mere. Gretchen își simți gura plină cu apă. Știa că era periculos să pășească în interiorul bucătăriei, atunci când Effie se afla prin preajmă. Peter se precipită înăuntru.

-Peter, vreau să-mi faci un serviciu. El frână brusc când ajunse în fața ei.

-Desigur, domnișoară Horst. Despre ce este vorba?

Gretchen mâzgăli rapid câteva cuvinte pe spatele unui șervețel.

-Îți amintești din seara trecută de domnul Winters? El încuviință din cap și ea îl înmână bilețelul. Acum este în restaurant?

-Da, domnișoară Horst. Chiar acum servește masa.

-Vrei să-i dai asta din partea mea?

Peter zâmbi timid,dar nu făcu nici un comentariu și se grăbi să se întoarcă în restaurant.Ea se întrebă dacă să privească sau nu prin ușile de sticlă ce despărțeau bucătăria și restaurantul,momentul în care Jordon va citi biletul prin care îi transmitea că nu e posibil să se vadă în seara aceasta,dar până la urmă renunță.Jordon i se părea mult prea atrăgător și toată lumea știa că și autocontrolul lui Gretchen putea da rateuri.

Apucă grăbită o farfurie și o furculiță și se întinse după o porție de plăcintă cu mere.Reuși să străbată jumătate din drumul care o despărțea de ușă când Effie observă furtul și împrășcă o avalanșă de cuvinte,în germană,a căror duritate ar fi făcut o persoană mai sensibilă să se înroșească până în vârful urechilor.Însă Gretchen fu mulțumită că depășise de mult acea fază de inocență,pentru că din punct de vedere fizic,ceea ce îi urla Effie era absolut imposibil de înfăptuit.

Jordon intră în încăperea deosebit de zgomotoasă și făcu o grimasă.Îngerul lui se certa oare cu cineva? De tavan erau atârinate benzi colorate,baloane și fulgi imenși de zăpadă dintr-un material argintiu,strălucitor.Rândurile de mese erau populate de turiști și locuitori ai orașului,care aplaudau frenetic,dădeau pe gât sticle de bere și devorau sandvișuri uriașe.Lângă o trupă de cântăreți se eliberase locul pentru un ring de dans,unde un grup de oameni îmbrăcați în costume populare elvețiene făceau o demonstrație de dansuri din țara lor de baștină.

Jordon își roti privirea prin prejur căutând-o pe Gretchen.

Când Peter îi înmână biletul el se simți cuprins de o mare dezamăgire.După ce citi scurtul mesaj „*îmi pare rău,nu pot veni astă-seară,este miercuri.*

Gretchen.P.S.Florile sunt minunate,s-ar putea să aleg galbenul ca și culoare preferată”,deveni curios.Ce dacă era miercuri? Își termină cina și își roti ochii prin sala care de curând rămăsese goală.Cu siguranță că pe undeva avea loc un anumit eveniment.Unde plecaseră cu toții? După câteva întrebări țintite,pe care le puse ospătarului,sfârși prin a ajunge în sala de spectacole a casei pompierilor,unde se desfășura festivalul săptămânal de muzică folk.

Privi amuzat dansatorii care își băteau de zor călcâiele de podea,invitând turiștii la dans și încercând să-i învețe câțiva pași.O ospătăriță corpulentă,îmbrăcată în costum național,îi trânti în mână o halbă de bere.Înainte de a încerca măcar să-i mulțumească,aceasta se strecură cu îndemânare spre un alt consumator ce nu avea ocupație.Edelweiss se apucase de petreceri!

Cu mare greutate reuși să ocolească mulțimea și se îndreptă spre bucătărie,unde spera să o găsească pe Gretchen.Trecu pe lângă un grup de bărbați ce făcea schimb de anecdote,de o calitate îndoielnică,și se pomeni chicotind ușor.

Curtenitorii locuitori ai Edelweiss-ului traduceau punctele-cheie în desene și grafice, ceea ce le făcea a fi foarte ușor înțelese în orice limbă. Totuși, arătau destul de comic bărbații aceștia îmbrăcați în pantaloni scurți, șosete până la genunchi și bretele, povestind glume obscene. Împreună, arătau de parcă ar fi reușit să evadeze dintr-un cămin pentru elevi.

Atenția îi fu atrasă de un hohot de râs cu nuanță feminină. Un grup de femei se refugiase într-un colț, discutând, evident, meritele unora sau altora dintre dansatori. Gretchen nu se afla printre ele. Jordon se strecură pe lângă perete și gustă din bere. Primise probabil informații greșite. Gretchen nu era de găsit aici.

Aproape că renunțase la ideea petrecerii unei seri împreună, când undeva, în față, remarcă o unduire blond-argintiu. Jordon tăie în două mulțimea de trupuri și când o văzu încremeni de uimire. Gretchen își pieptănase părul într-un fel de coroană în jurul capului, cu o jumătate de duzină de margarete împletite în el. Purta o bluză albă, cu danteluțe, închisă pe gât, o fustă purpurie ce strângea podeaua și un fel de șorț, la fel de lung, încins în jurul taliei. Peste bluză avea un fel de vestă neagră, dar de la distanța aceea detaliile nu o puteau observa prea bine. Și, în plus, era ascunsă în spatele unui obiect foarte bizar, un acordeon. Al lui înger al zăpezii, atât de dulce și sexy, cânta la acordeon.

Îi urmări transpus degetele mâinii drepte care zburau peste clape, în timp ce mâna stângă umfla și dezumfla burduful. Ajuns la jumătate din drum, Jordon auzi hohotul ei de râs ca răspuns la o remarcă a celui ce cânta la trompetă. Gretchen părea cu totul absorbită de muzică și de veselie. Picioarele ei punctau ritmul melodiei și același ritm îi legăna seducător coapsele excitante. Jordon simți o gheară în inimă. O dorea. Dorea ca pasiunea ei pentru muzică să fie direcționată spre el. Și Dumnezeuule, ajunsese să dorească o femeie ce cânta la acordeon.

Înghiți repede o gură de bere și se așeză pe un scaun liber la o masă de unde putea ține sub observație formația. Dorința pe care o simțea arzând în el îl surprinse. De ce Gretchen? În trecut făcuse dragoste cu femei mult mai frumoase și mai sofisticate. În plus, în această seară găsea la Gretchen un amănunt mai puțin seducător. Era înveșmântată de sus până jos într-o toaletă care făcuse probabil furori acum vreo sută de ani. Și era pe jumătate ascunsă în spatele celui rai ordinar instrument inventat de oameni. Parcă totul la ea era pe dos. Așa că de ce stătea el acolo încercând să găsească o modalitate de a intra în patul ei?

Se încruntă și își goli halba. Nu putea să facă dragoste cu ea, Gretchen era primar în Edelweiss. Și stătea în calea unei afaceri de milioane de dolari. Deci, trebuia să trateze cu ea, și el nu amesteca niciodată plăfferea cu afacerile. Gretchen avea ochi de culoarea cerului din Tahiti, luminat de razele lunii. O să-i creeze multe

probleme.La dracu',deja îi crea probleme.Jordon făcu semn ospătăriței,cerând încă o halbă de bere.Printre cei care o înconjurau,Grechetn îl observă la rândul ei pe Jordon și cu ocazia asta scăpă două npte.Nu observă nimeni.Calitatea interpretării ei la acordeon era în cel mai bun caz mediocră.Hilda, "titulara" postului,era acasă,gravidă în luna a opta.Până ce se năștea bebelușul,Gretchen se trezise racolată.Iar lipsurile majore în ceea ce-i privea talentul erau completate de entuziasm.Acest festival de muzică ce se derula săptămânal pe durata întregii ierni avea la origine o idee de-a ei de-acum doi ani și fusese de un oarecare ajutor industriei turistice locale.Orașul fusese dintotdeauna dispus să-și urmeze conducătorul.Oamenii ridicau privirea și așteptau de la ea răspunsurile tuturor întrebărilor.Și cât de mult ar fi dorit să le aibă!

Când se întoarse în Edelweiss,cu cinci ani înainte,orașul părea a aluneca vertiginos la vale.Odată înapoiată,se ocupase de motelul neglijat până atunci, investind în Dragon's Lair tot ceea ce agonisise și probabil că în ochii multora apăruse drept o eroină.Puțini își dădură seama că ea se refugiase aici speriată de lumea din afară.Îngrijorarea față de declinul orașului venea din necesitate și nu din eroism.Gretchen avea nevoie ca Edelweiss să supraviețuiască.Pe măsură ce treceau anii se dăruise cu inima și cu sufletul orașului ei și locuitorii acestuia îi dăruiseră în schimb dragostea și respectul lor,precum și onoarea,ceva mai dubioasă,de a fi primar.Cu fiecare an părea din ce în ce mai greu să mențină Edelweiss pe linia de plutire.Adevărul este că,sub conducerea ei,orașul nu prosperase,dar cel puțin nu se mai îndrepta cu aceeași viteză spre fundul prăpastiei.Aruncă o altă privire fugară spre Jordon.Stătea singur,pierdut în sine,cu ochii fixați pe paharul de bere.Categoric,nimeni nu l-ar fi putut acuza vreodată că se comporta ca un petrecăreț.Dacă tot nu avea de gând să participe la veselia generală,de ce se mai obosise să vină? Dacă lăsa la o parte trupul lui bine făcut,gropițele din obraji și vocea adâncă,dură,care te aducea imediat cu gândul la nopți sălbatice și dimineți pline de satisfacție,atunci în mod sigur acest bărbat nu era genul ei.La masa lui Jordon se așezară Hane și Gunter.Nu trecură nici trei minute și toți trei începuseră să discute și să râdă,de parcă ar fi fost prieteni de o viață.Deci,putea fi și sociabil! Totuși,acest fapt nu schimba nimic; nu era genul ei.De ce însă bătăile inimii ei se dublaseră din mo-mentul în care îl remarcase?

Gretchen începu să interpreteze ceea ce trebuia să fie ultima bucată din repertoriul formației,dar degetele îi alunecară pe clape,ceea ce avu drept rezultat că alți trei membri ai formației își pierdură ritmul.Greta și Giselle,gemelele din Edelweiss mereu în căutare de bărbați bogați,începuseră să se hlizească în

direcția lui Jordon. Amândouă aveau douăzeci și doi de ani, erau frumoase și blonde. De fiecare dată când Hans le vedea împreună i se făcea dor de Elveția lui natală. Iar opinia generală răspândită în populația locală de sex masculin era că, atunci când cele două gemene stăteau una lângă cealaltă, piepturile lor reunite rivalizau cu Alpii. Își termină partitura și își privi încruntată pieptul, în timp ce așeza acordeonul pe podea. O mângâia faptul că cele două gemene din Alpi nu ar fi reușit niciodată să cânte la acordeon.

-Aș putea să-ți ofer o băutură? Gretchen se răsuci pe călcâie, surprinsă și aproape că se lovi de Jordon. Acesta o prinse de umeri, încercând să o susțină.

-Îmi pare rău, nu te-am observat, răspunse ea, cu răsuflarea aproape tăiată.

Jordon își retrase cu părere de rău mâinile.

-Mi-am dat seama că formația avea de gând să facă o pauză și am vrut să fiu sigur că voi fi primul ajuns aici. Gretchen își permise o privire scurtă spre masa la care el șezuse până adineaori. Greta și Giselle își strâmbau mutrișoarele. Hans era foarte ocupat cu dorul de țară, în timp ce Gunter privea în direcția ei, cu o expresie de cunoscător. Nici dacă ar fi avut aripi, Jordon nu ar fi putut ajunge mai repede acolo unde se afla acum. De parcă hoarde de masculi stăteau la rând pentru a obține privilegiul de a cumpăra interpretei la acordeon o bere. Gretchen privi în jur. Erau singurii rămași pe scenă, lângă instrumente.

-Nu pot bea atunci când cânt. În mâinile unui om băut, acordeonul poate deveni o armă mortală. Gura lui făcu o strâmbătură dezamăgită. Dar aș bea cu plăcere un pahar cu sifon.

-Perfect. Jordon o conduse, îndrumând-o cu o mână pe spatele ei, prin mulțime, către masa sa. Sub palmă simțea pielea moale și suplă a vestei. De la nivelul taliei subțirele, dantele albe se încrucișau în sus strângându-i într-un fel ademenitor părțile superioare ale sânilor. Degetele începuseră să-l mănânce, tânjind să desfacă acel delicat acoperământ. Îmi imaginez că îți face o sete grozavă cântatul la acordeon. Gretchen îi aruncă o privire scurtă peste umăr.

-Aș spune mai degrabă că îți dă dureri în umeri și în spate. Jordon avu un zâmbet machiavelic.

-Pot face masaje foarte profunde.

-Voi ține minte, promise ea, în timp ce se așezau la masă lângă Hans. Gropițele din obrajii lui Jordon începuseră să aibă efecte asupra inimii ei. Ar fi vrut să protesteze în gura mare împotriva acestei manevre mârșave. Devenise aproape imposibil să-i reziste. Gretchen observă roșeața pomeților lui Hans.

-Hans, ce s-a-ntâmpat?

-Cățărare montană, răspunse acesta, privirea lui nepărăsind gemenele din Alpi.

Gunter chicoti, iar în obrajii lui Jordon apăru o ciudată umbră de roșeață în timp ce se ridica, cerându-și scuze, pentru a aduce băutura lui Gretchen.

Gemenele, oricum, nu ar fi înțeles niciodată înțelesul celor întâmplate.

Până când pentru Gretchen se făcu timpul să-și reia locul în formație, părerile ei despre Jordon luaseră o turnură de o sută optzeci de grade. Acest bărbat nu numai că posedă un simț criminal al umorului și abilități remarcabile de a prinde germana, dar, în mod politicos, firește, ignorase în totalitate cele două gemene și își focalizase întreaga atenție asupra ei. Semnificația acestei purtări era clară și nu putea fi pusă la îndoială. Jordon era interesat de ea.

Două ore mai târziu, Gretchen își împacheta frumos acordeonul și le ură celorlalți membri ai formației noapte bună. Mai rămăseseră pe loc doar o mână de oameni ce ajuta la bucătărie, un bă-trânel care aranja scaunele într-un colț și Jordon. Așteptase. Gretchen ridică cutia și se îndreptă către ușă.

-Iau eu asta. Gretchen îi zâmbi.

-Voiam doar să o pun în dulap.

-Nu o iei acasă?

-Nu, nu este a mea. Este a Hildei, cea care cântă cu adevărat la acordeon. Eu doar îi țin temporar locul. Jordon căscă ochii la cutie.

-N-am mai cărat niciodată un acordeon. Gretchen deschise ușa dulapului și așeză acordeonul lângă o cutiuță cu cești de cafea, în spatele unui teanc gros de șervețele de hârtie.

-Nu cumva ești unul dintre băieții care întotdeauna conduc fetele de la școală acasă, cărându-le cărțile? Se ridică pe vârful picioarelor să ia dintr-un cuier un soi de pelerină roșie, lungă până la pământ. Jordon o ajută să o îmbrace.

-Mi-e teamă că nu. La școala unde am învățat eu eram numai băieți. Își îmbracă și el jacheta. În fiecare miercuri se întâmplă la fel?

-Numai în lunile de iarnă. Gretchen își îndesă mâinile într-o pereche de mănuși și își acoperi capul cu o căciulă, în timp ce ieșeau în gerul năprasnic de afară. Tot restul anilor festivalurile se țin în parc. Jordon trase în sus de gulerul jachetei sale și își îndesă mâinile în buzunare.

-Nu-ți este frică că cineva se va îmbăta și va ajunge cu mașina în vreo prăpastie?

-Un detașament de femei urmărește exact când și cât bea fiecare. Gretchen chicoti. Pun pariu că dacă o întreb pe Eva câte beri ai băut o să-mi poată da răspunsul și în game. De fapt, tu nu ai observat?

-Ce să observ?

-Nimeni nu a plecat cu mașina.De la bun început parcare a fost goală.La festival toată lumea vine pe jos.Nimeni nu dorește să fie desemnat șofer și în al doilea rând durează mai mult să încâlzești motorul decât să parcurgi întreg drumul pe jos.Jordon aruncă o privire înapoi.Clădirea pompierilor se estompase în urma lor.În față începeau deja să se întrevadă strălucirea caldă a luminilor de la Dragon's Lair.Fără nici o legătură,Jordon se gândi la diferențele dintre Edelweiss,un simplu punctuleț pe hartă,și New York,o metropolă întinsă pe o suprafață imensă.Trecuse doar cu puțin peste ora unsprezece și singurii doi oameni de pe stradă erau el și Gretchen.Era ca și cum ar fi fost transportat într-o altă țară,nu,la naiba,pe o altă planetă!

-Întotdeauna e așa de liniștit pe-aici? Gretchen își strânse mai tare pelerina în jurul ei și își înteti ritmul pașilor.

-Desigur.Este unul dintre lucrurile cu care ne mândrim.Pace,liniște,zăpadă și ritmul lent al vieții,care ne dă posibilitatea să apreciem minunile pe care le înfăptuiește Mama Natură.Gretchen vru să apese clanța de la intrarea motelului, dar Jordon îi opri mâna.Dacă intrau acum înăuntru,Gretchen i-ar fi fost sustrasă de cine știe ce afacere sau de vreun invitat care pretindea să i se acorde atenție.

-Am menționat oare cât de minunat arăți în acest costum?

Buzele ei încercară să suradă.În lumina palidă a felinarului de deasupra intrării,Gretchen încercă să distingă ceva pe figura lui.

-Nu.Jordon ridică o mână și plimbă cu blândețe un deget de-a lungul obrazului ei înghețat.

-Atunci,consideră că am spus acum.Degetul lui ajunsese la buze și răsuflarea ei fierbinte îl acoperi.Arăți exact ca Scufița Roșie îmbrăcată în pelerină.

Fierbințeala,ce începea să cuprindă oasele lui Gretchen,nu putea fi pusă numai pe seama faptului că motelul în sine constituia o pavază împotriva viscolului și a gerului îngrozitor.Dar Jordon era,la urma urmei,un oaspete și categoric ea nu putea să rămână aici,practic invitându-l să o sărute.

-Iar tu începi să arăți ca lupul cel rău.Buzele lui se schimonosiseră într-un rânjel de prădător și se apropie de ea.Întregul ei trup fu străbătut de emoție.

-Dumnezeule,bunicuțo,dar ce ochi mari ai!

-Ca să te pot vedea mai bine,draga mea.Jordon îi dădu căciula pe ceafă.

-Dar și ce dinți mari ai,bunicuțo! Respirația ei se opri când el îi ridică ușurel bărbia.

-Ca să te pot ronțai mai bine,draga mea.Jordon se aplecă și prinse cu blândețe între dinți buza ei inferioară.Gretchen gemu la plăcerea dulce,nebănuită.Se așteptase doar să fie sărutată,dar în nici un caz la asaltul acesta îndrăzneț.Mâinile

ei îi cuprinseseră spatele și ea micșoră distanța dintre ei. Dorința și frustrarea o făcuseră și pe ea îndrăzneată. Voia să-i simtă gustul. Își plimbă limba jucăușă pe deasupra buzelor lui.

Jordon îi eliberă buza și îi dăruie în schimb ceea ce ea dorea să primească. O sărută pe gură într-un fel ce promitea nopți sălbatice și dimineți pline de satisfacție. Măinile lui o traseră mai aproape, în timp ce ea se rezema de ușa groasă din lemn, sufocându-l cu dulceața sărutărilor ei. Dorința creștea în intensitate și răbufni în afară. Dorea această femeie și o dorea acum. Îngerul său părea că-i luase foc în brațe. Primarul din Edelweiss se topea alături de bărbatul care avea de gând să aducă orașul la nivelul secolului douăzeci.

Fără nici o tragere de inimă Jordon rupse vraja și trase în plămâni atât de mult doritul aer. Nu putea ajunge la o concluzie logică finală, fără ca Gretchen să nu știe motivul venirii lui în oraș. Gretchen clipi și se dădu înapoi cu un pas.

Dumnezeule, ce se întâmplase? Sărutase și alți bărbați, dar niciodată cuprinsă de o dorință de o asemenea intensitate. Buimăcită și puțin tulburată, încercă la întâmplare să destindă atmosfera.

-Nu cred că în basme se poate întâmpla așa ceva.

CAPITOLUL 3

Gretchen trase în sus mânecile jachetei și se uită la ceas. De ce oare fusese de acord să îi dea lui Jordon prima lecție de schi? Un bărbat care știa să sărute în felul în care îi demonstrase ei nu mai avea nevoie de alte lecții în viață. Jordon îi apărea ca un pericol mortal. Dacă ar fi sărutat-o acum pe pârtie s-ar fi topit exact ca o bomboană de ciocolată fondantă în înghețată și s-ar fi scurs în jos spre Dragon's Lair. Aruncă în jur o privire satisfăcută către munții îndepărtați, acoperiți de zăpadă, și spre Edelweiss, situat în depresiunea dintre piscurile Shadow și Donner. Din poziția sa avantajoasă, Gretchen putea localiza și lacul, precum și punctul din depărtare care era Dragon's Lair. Se găsea pe pârtie din primele ore ale dimineții, după o noapte de nesomn în care se zvârcolise de pe o parte pe cealaltă fără încetare. Dacă bunul-simț nu îl îndepărtase pe Jordon din gândurile ei spera să reușească prin extenuare fizică. Mai rămăsese doar o singură problemă, și anume că promisese să se întâlnească cu Jordon peste cinci minute la cabană. Odată ce lumina dimineții devenea tot mai puternică se diminuase considerabil și intensitatea vântului rece ce i se strecura în fiecare clipă pe sub haina groasă ce o purta. Soarele era minunat. Vremea se anunța a fi perfectă pentru schi. Gretchen privi în sus spre infinitul albastru. Acolo, în inima munților White Mountain, se găsea în cel mai apropiat loc de cer la care un om

putea ajunge fără să zboare.Desigur,existau în lume multe piscuri,mult mai înalte,dar nici unul nu putea egala frumusețea care o înconjura în momentul de față.Aici era casa ei.

Coborî privirea,își verifică starea schiurilor și își dădu drumul la vale pentru ultima coborâre solo din ziua aceea.Jordon aștepta în fața cabanei urmărind schiorii.Era prima'lui lecție de schi împreună cu Gretchen,așa că sosise cu cincisprezece minute mai devreme și cotrobăise prin toată cabana.Ea nu era acolo.Începuse chiar să se simtă cam ciudat,în fața clădirii,fără schiuri,fără bețe sau clăpări când remarcă un schior ce cobora pe pârtie.Clipi și își făcu mâna streășină pentru a se apăra de lumina puternică a soarelui.Urmări atent schiorul ce se mișca plin de grație,cu o coadă lungă și blondă ce îi flutura pe spate,ocolind cu îndemănare pe cei ce îi stăteau în drum.Jacheta în roșu și galben era identică cu cea a lui Gretchen.Iar când schiorul se apropie și mai mult deveni sigur.Era chiar îngerul lui.

Aproape de fundul depresiunii Gretchen încetini.Viteza se potrivea pe pârtiile create în acest scop și nu la baza muntelui,unde erau de obicei adunați începătorii și copiii.Cursa o înviorase și acum se simțea liberă și pregătită să o ia de la început.Seara trecută,când Jordon o întrebuse dacă avea ceva planificat pentru ziua următoare,ea îi răspunsese că avea de gând să meargă la schi.Iar petrecerea unei întregi dimineți învățând pe un începător bazele acestui sport,când ar fi putut zbura,realmente,în jos pe o pârtie dificilă,nu era trecută tocmai în capul listei ei cu întâmplări excitante.Dar ceva anume o determinase să cadă de acord asupra acestei înfilniri.

Nu avea nici o idee despre cum ar trebui să procedeze cu acest bărbat.Rațiunea o îndemna să păstreze distanța,inima implora o șansă,iar trupul ei țipa: Ce mai aștepți? El părea a tânji atât de mult după mângâierile ei.Gretchen se imaginează pe sine la treizeci și opt de ani,în fața unei clase de începători.Se cutremură la acest gând.Când împlinise trei ani,părinții ei îi dăruiseră prima pereche de schiuri.Toți se așteptau ca ea să calce pe urmele mamei ei și să câștige o medalie olimpică de aur la proba de coborâre liberă.Pe când avea șaisprezece ani intrase deja în competiții și ambițiile ei se îndreptau către Cupa mondială.Viața și scurta ei carieră ajunseră la un punct critic cu doar un an înainte de a absolvi liceul.

Părinții ei fură uciși într-un accident de schi în Trecătoarea Morții.Timp de trei ani Gretchen nu se mai atinsese de schiuri,și șansele de a mai ajunge vreodată să câștige o medalie olimpică de aur deveniră nule.În momentul de față schia,dar doar pentru propria-i plăcere.Gretchen se îndreptă spre cabană și îl observă imediat pe Jordon.Nu părea deosebit de fericit.Frână brusc,învolverând zăpada,

și se opri la mai puțin de jumătate de metru de el.Își scoase ochelarii de pe ochi și zâmbi.

-Îmi pare bine că ai sosit la timp.

-Aveai o viteză foarte mare.Nefiind sigură că auzise corect,ea întrebă:

-Poftim?

-Am spus că aveai o viteză foarte mare.Observându-i privirea surprinsă el îndreptă degetul către pârtia pe care ea tocmai o coborâse.Ți-am urmărit cursa.

Gretchen aruncă o privire scurtă spre pârtie.Doar ultima treime,cea de jos,era vizibilă.Partea de sus era ascunsă de copaci.Chiar aproape de vârf era o porțiune care o atrăgea în mod deosebit.Acolo îndemânarea combinată cu viteza făceau ca adrenalina să țâșnească în valuri.Această porțiune o simțea în sânge.Era născută pentru a face așa ceva.Chiar și după moartea părinților ei nu putuse renunța complet la schi.Nu mai cobora cu nouăzeci de kilometri pe oră,în schimb se concentrase asupra plăcerii.Oricum,Jordon nu ar fi putut să vadă cu ce viteză coborâse ea în realitate.

-Nu,Jordon,viteza nu era prea mare.La capăt este mult prea aglomerat pentru a-ți putea permite să mergi cu viteză.Jordon se dădu bătut.Nu voia să se certe cu ea înainte chiar ca prima lui lecție de schi să fi început.Când realizase că cea care se prăvălea din vârful muntelui era chiar ea simțise crampe în stomac.Ea făcuse însă ca totul să pară liniștit și plin de grație,ca și cum te-ai mișca în ritmul unui dans lent,lipit strâns de un iubit imaginar.Jordon își dori să fie el acel iubit.

-Deci,când voi căpăta și eu schiuri,și o să pot coborî alături de tine?

Gretchen suspină și clătină din cap.Jordon dorea să alerge înainte de a învăța să meargă.

-Îmi pare rău,Jordon,dar aceea este o pârtie pentru avansați.Dacă vrei să înveți va trebui să începem pe pârtiile pentru începători sau nu vom reuși nimic.

El își puse în balanță alternativele.Fie se făcea de panoramă pe delușoarele acelea,fie trebuia să renunțe la compania lui Gretchen.

-O.K.,o să le dau copiilor prilejul să se distreze.

Gretchen își desprinse bocancii din legături și își scoase schiurile din picioare.

-Dacă nu ai să cazi,nimeni nu va râde de tine.Puse schiurile și bețele pe un suport,lângă ușă,apoi ocoliră cabana,spre centrul de închiriat.

Aici apăru prima inadvertență între părerile lor.Jordon dorea schiuri de lungime normală și nu cele scurte,pentru începători.Gretchen avu câștig de cauză.După doar cincisprezece minute pe pârtiile începătorilor previziunile lui Jordon se dovediră corecte.Nu numai că se prăbuși la pământ,dar reuși performanța de a o trage și pe ea peste el.Pentru prima oară în viața lui fu nevoit să suporte râsetele

copiilor, precum și degetele acestora ațintite asupra lor. Gretchen își recupera unul din bețe de sub propriul șezut, își puse la loc panglica ce îi strângea părul și îl țintui pe Jordon cu o privire ucigătoare.

Acesta zâmbi și își îndepărtă zăpada de pe față.

-Vezi, pot să mă și opresc. Acoperită cum era cu fulgi de zăpadă, Gretchen arăta adorabil. Se înclină spre ea și îndepărtă cu blândețe o pată strălucitoare de nea de pe vârful nasului ei. Acest simplu gest reuși să topească resentimentele ei. Cum să rămână supărată pe cineva care atunci când zâmbea își arăta gropițele din obraji?

-Cred că va trebui să exersăm mai mult această tehnică. În ochii ei se putea citi veselia.

-Nimeni nu s-a plâns de tehnica mea înainte. Noi nu discutăm despre schi. Ochii ei rămaseră fixați pe gura lui. Rosti cu o voce blândă și binevoitoare:

-Într-adevăr, nu cred să o fi făcut cineva. Zâmbetul lui se ofili și costumul de schi se făcu dintr-o dată prea strâmt. Cu o mișcare scurtă își scoase o mănușă și prinse în căușul palmei obrazul ei îmbujorat. Când sosise pentru prima dată în Edelweiss, nu se așteptase la amănunte imprevizibile sau neobișnuite. Dar iat-o, într-un pat de zăpadă, arătând exact ca un înger.

-Ah, Gretchen, ce să mă fac cu tine? Degetul lui urmări conturul buzelor ei.

Jordon închise ochii, năpădit de amintirile sărutului din seara precedentă.

Szrută-mă! Gretchen își încleștase dinții înainte ca ruga să-i părăsească buzele.

-Ai putea să mă ajuți să mă ridic pentru a demonstra încă o dată manevra.

Jordon țâșni în picioare și îi întinse mâna. Decise că nu era o idee tocmai bună să insiste asupra a ceea ce se întâmplase între ei, dat fiind că un grup de copii se hlizea încă în direcția lor. Și în plus, mai erau multe de discutat înainte ca relația lor să progreseze spre stadiul următor. Era un bărbat matur, de treizeci și opt de ani, și un sărut înfocat pe treptele din fața intrării unui motel nu îi puteau satisface apetitul, ce se afla în continuă creștere. Trei ore mai târziu, Gretchen își scutură jacheta de zăpadă și o agăță de un cârlig în garderoba motelului. Trebuia să recunoască că Jordon era un elev minunat. Era într-o formă fizică excelentă și aplica logica și motivația pentru orice aspect legat de schi.

-Înveți foarte repede. Gropițele din obrajii lui își făcură apariția.

-Mulțumesc. Jordon își agăță jacheta lângă a ei și aruncă o privire de ansamblu asupra garderobei motelului Dragon's Lair. Acum înțelegea de ce era aici atâta dezordine. Atât personalul, cât și oaspeții motelului o foloseau pentru a depozita acolo echipamentul de schi.

-Ai mâine timp pentru o altă lecție? Gretchen își lovi bocancii unul de celălalt.

-Mă tem că nu.În weekend motelul este asaltat de turiști,iar pârtiile sunt foarte aglomerate.Dacă vei fii aici și luni,voi fi bucuroasă să te mai învâț câte ceva.

El se rezemă de perete și zâmbi ușor,în timp ce ea își mișca șoldurile pentru a ieși din pantalonii galbeni de schi,mulați pe picioare.

-Din moment ce vei fi atât de prinsă în weekend,ai vrea să iei în seara aceasta cina cu mine? Pantalonii galbeni fură agățați în alt cârlig.Rațiunea îi reamintea că trebuia să conducă motelul,plăcerea,să-și petreacă timpul în compania lui Jordon.Fiecare acționa complet separat.Până la urmă ajunse la concluzia că dorea să-l cunoască mai bine pe Jordon.Sărutările lui o intoxicaui,iar manierele îi era impecabile.Trecuse foarte mult timp de când nu se mai bucurase de compania unui bărbat arătos.;

-Am o idee mai bună.Jordon își înălță sprâncenele,întrebător.Pantalonașii roșii,mulați,care se lipeau de ea ca o a doua piele,îi evidențiau formele picioarelor de la gleznele subțirele până la coaspele zvelte.Mai sus,aspectele ademenitoare,tentante,erau blocate de un jersey larg,dungat,în roșu și alb.

-Care anume?

-Ce ai spune dacă aș găti eu cina? O cină împreună cu Jordon într-un restaurant aglomerat,cu toți membrii personalului și ceilalți urmărindu-ți fiecare mișcare sună ca un coșmar.

-Aici? Nu îi prea surâdea să petreacă o seară cu Gretchen în bucătăria motelului.

-În apartamentul meu.Gretchen își vârî picioarele într-o pereche de papuci uzați.

Confuz,Jordon spuse:

-Credeam că locuiești aici.

-Așa și este.Am un apartament la etajul patru.Gretchen se îndreptă către o ușă ce dădea în interior.Cum ți se pare ora șapte? Jordon se gândi că ziua nu-i putea dărui ceva mai grozav.

-Foarte bine.

-Există un șir de trepte la etajul trei deasupra cărora scrie „*Interzis*”.Urci pe acolo.Ea deschise ușa.În după-amiaza aceasta am de rezolvat câteva probleme. Așa că ne vedem atunci.Jordon o urmări cum se îndepărta,și zâmbi.Scufița Roșie tocmai îl invitase pe lupul cel rău acasă la ea.

Gretchen aruncă o privire spre cadranul electronic al cuptorului cu microunde când auzi o bătaie în ușă.Jordon sosise cu un minut mai devreme.Deschise ușa, cu buzele arcuite într-un zâmbet ușor.Fu surprinsă la vederea celor doisprezece trandafiri mareșal.

-Bună seara.Jordon îi întinse buchetul.Acestea sunt pentru tine.

Ea intră înapoi în apartament,clătinându-și capul.Omul acesta era imposibil.

-Bună.Jordon privi curios camera.Credea în maxima care spunea că poți cunoaște oamenii după casele lor.

-Culoarea ta favorită este roșu?

Gretchen chicoti și miroși cu delicatețe florile.

-Nu.Ai de gând să-mi trimiți flori în toate culorile curcubeului până când nimerеști? Odată ajuns în sufragerie,Jordon se încruntă.Era o contradicție în gusturi.Mobilă din lemn,solidă,greoaie,ce părea a-și avea originea undeva prin Alpi,amestecată cu câteva piese dintr-un stil modernist american.

-Aș putea cumpăra flori ghicind exact culoarea ta favorită?

-Mai mult ca sigur.Gretchen inspiră parfumul,îți mulțumesc,Jordon,sunt minunate.Peretele cel mai îndepărtat era de fapt constituit din uși duble din sticlă ce dădeau într-un balconaș,împachetat în zăpadă.În fața căminului se afla o canapea albă,joasă,pe care zăceau pe puțin o duzină de perne în toate culorile posibile.Privirea însă îi fu atrasă de un dulap,lucrat manual,și pictat în obișnuitele culori strălucitoare ale artei tradiționale populare.Totul la el urla „*amintire de familie*” și „*foarte costisitor*”.Cea mai mare parte din dușumea era acoperită de un covor,complet alb,și de asemenea pereții și tavanul erau zugrăviți în alb.Culoarea dominantă era albul,dar în nici un caz nu s-ar fi putut spune că încăperea era lipsită de culori sau că din acest motiv părea ștersă.

Observă și trandafirii galbeni,cei de ieri,așezați pe o măsuță.Jordon se întoarse pentru a se interesa de originea acelei arome ademenitoare când privirea îi fu atrasă de reflexia luminii pe ceva.Doii dragoni purpurii,având o înălțime de circa șaiszeci de centimetri erau așezați într-un colț,părând a avea rol de străjeri.Uluit că nu îi remarcase din primul moment se îndreptă spre ei.

-Dragonul din Dragon's Lair?

Gretchen deschise un dulăpior din bucătărie,căutând o nouă vază.

-Nu.Apartamentul meu este interzis oaspeților motelului.Dacă te uiți primprejur vei mai zări câteva sălbăticiuni.Deschise un alt dulăpior.Cât timp pun eu florile în apă,încearcă să te faci comod.Jordon trecu degetele peste cristalele purpurii ce reprezentau ochii dragonilor.Era o creatură maiestuoasă,acoperită de plăcuțe purpurii și de un fel de armură,de o nuanță mai palidă,pe piept.Părea fioros,inteligent și vulnerabil.Ca și cum ar fi știut că era ultimul reprezentant al speciei sale și odată cu dispariția lui speranțele lumii dragonilor se năruiau.

-Trebuie să mă duc dincolo să iau o vază.Mă întorc imediat.

-Dincolo?

-La etajul acesta se găsește un fel de depozit al motelului.Și există o ușă care face legătura cu apartamentul meu.Gretchen o luă pe hol,cu Jordon pe urmele sale.Vrei să o vezi?

-Desigur.Jordon ar mai fi putut adăuga că orice făcea ea îl fascina.

Apăsă întrerupătorul electric și lumina căzu peste rafturile și cutiile care umpleau,practic,tot spațiul disponibil.Sunt o groază de lucruri aici.

Fără a pierde nici o secundă,Gretchen localiza o vază de cristal pe unul din rafturi.

-Dacă socotești că aici este îngrămădeală ar trebui să vezi un depozit al unui hotel mare.Dragon's Lair are doar douăzeci și patru de camere pentru oaspeți.

Jordon remarcă o ușă dublă,metalică,ce părea a se deschide prin alunecare.

-Acolo era un lift.

-Normal.Cum crezi că am cărat toate astea sus? Gretchen privi cu dragoste grămezile de lucruri mărunte,cutiile cu veselă și ciudatele piese de mobilier ce zăceau împrăștiate în încăpere.Această cameră făcea parte din ea,la fel ca și schiul.Nevrând să-l plictisească pe Jordon,ea dădu să iasă.Mai bine să plecăm.Stinse lumina și trase ușa după ea.Vreau să-ți fac o mărturisire.

-Oh?

-Nu am gătit nimic pentru cina pe care ar fi trebuit s-o servim.Gretchen ridică din umeri și-i înmână lui Jordon două farfurii goale,arătând cu degetul spre masă.Am avut câteva probleme care mi-au monopolizat întreaga atenție și înainte de a-mi da seama era deja șase și jumătate.

Jordon privi farfuriile cu ochii goi și își înăbuși un suspin.Acum era solicitat să ajute la pregătitul mesei.Nu-și mai putea aduce aminte ultima dată când o femeie îl invitase la cină și odată ajuns acolo trebuise să se implice activ și să ajute.Cele mai multe femei aveau tendința de a-și da multă importanță.Aranja cele două farfurii mai aproape una de cealaltă decât era necesar.Singura femeie care nu l-ar fi deranjat dacă și-ar fi dat importanță în fața lui îl desemnase în schimb ajutor la bucătărie.

-Am putea ieși să mâncăm undeva în oraș.

-Cel mai bun restaurant din oraș este aici,la Dragon's Lair.Gretchen îi întinse tacâmurile și se înapoie în bucătărie.Sper că-ți place pui la cuptor.

-Cum,nu avem carne de porc sau cașcaval? Gretchen sosi râzând purtând pe brațe o tavă cu alimente adusă direct din bucătărie.

-Noi încercăm să oferim oaspeților noștri o alternativă mai sănătoasă.

Jordon o ajută să așeze tava pe masă și îi ținu politicos scaunul.

-Totul arăta foarte delicios.Ea privi încântată bunătățile minunat asortate.

-Și când te gândești că toate astea au avut la origine un telefon înnebunit lui Effie la bucătărie,acum douăzeci de minute.

-Sunt sigur că dacă ți-ar fi permis timpul,ai fi făcut o treabă la fel de bună.

Obrajii ei se colorară cu o tentă de roz.

-Am reușit totuși să pregătesc cafeaua.

Jordon se concentra asupra cinei.Descoperise că schiul îi deschidea un apetit imens.După ce o părăsise pe Gretchen în hol,comandase la room-service o ceașcă de cafea și un sandviș,apoi își petrecuse toată după-amiaza cu mormane de rapoarte și informații.Edelweiss era locul perfect pentru ceea ce avea în gând.Nu numai că ar ajuta economia locală,dar și propria lui companie va reuși să se aleagă cu un profit substanțial.Rămânea de făcut doar să-i convingă pe Gretchen și consiliul local.Acum,șezând lângă ea pe canapea,se întreba cum ar fi putut aduce acest subiect în discuție.Strânseseră împreună masa și băgaseră toată vesela în mașina de spălat.Nu știuse niciodată cât de intimă putea să fie o bucătărioară îngrămădită.Când se aplecaseră,laolaltă,să așeze paharele în mașina de spălat,parfumul dulce,din flori,al lui Gretchen îi gâdilase simțurile.Iar în timp ce clătea o farfurie,hohotul ei mic de râs acoperise apa care curgea și îi captase întreaga atenție.Când părăsiră bucătăria,luând cu ei desertul și cafeaua,Jordon își permise un oftat de ușurare.

-Vrei să aprind focul? Jordon puse jos ceașca pe care o ținea în mână.

-Pot să fac eu asta.

-E în regulă.Totul e pregătit,nu mai este nevoie decât de un chibrit.Gretchen se aplecă și vârî un chibrit aprins printre barele grătarului.

El urmări lumina flăcărilor ce se reflectau pe îmbrăcămintea ei.O bluză din mătase,de o nuanță palidă,poate cu un număr mai mare,se continua în jos cu o oereche de pantaloni largi,făcuți din același material.Talia ei subțire era încinsă cu un cordon argintiu,iar în picioare îi sclipea o pereche de papuci din aceeași nuanță argintie.Părul era pieptănat pe spate,descoperindu-i fața și era strâns în agrafe elegante din argint.Gretchen arăta ca o bijuterie exotică.

Se întoarse înapoi pe canapea și își luă în mână desertul.Acum urma partea pe care o ura cel mai mult.Scena cu hai-să-găsim-un-subiect-comun-de-discuție.

Majoritatea bărbaților cu care se întâlneau eșuaseră.Erau fie prea preocupați pentru a grăbi derularea firească a lucrurilor,fie erau atât de plini de ei înșiși, încât ea se mira de fiecare dată cum de capetele lor nu explodau,măcar din când în când.Petrecea ore în șir în compania lor ascultându-le balmăjelile despre meseria lor,venituri și ultimele mașini sport care rataseră lansarea pe piața mondială.Gretchen își trase picioarele sub ea și se rezemă,relaxată,în perne.

-Deci te-ai distrat destul de bine pe schiuri și vrei să mai încerci.

-Am un profesor excelent.Jordon sorbi din ceașcă.Crezi că există vreo posibilitate să extindem aria de schi?

-De ce,nu este suficient de mare pentru tine? chicoti Gretchen.

-Ba sigur că este.Dar ai spus că se va aglomera în acest weekend.

-Toate pârtiile de schi din New England se aglomerează la sfârșit de săptămână. Munții Shadow și Tunder își vor primi și ei partea lor.

-Ce s-ar întâmpla dacă Edelweiss s-ar mări? Nu ar trebui să se extindă și pârtiile de schi?

-Edelweiss nu se va mări,se încruntă Gretchen și așeză înapoi pe farfurie ștrudelul din care nu mușcase.

-Dar,să zicem,dacă s-ar întâmpla?

-Nu se va întâmpla.

-De ce? Jordon așeză ceașca goală lângă desertul ei neatins.

-Uite ce este,Jordon,nu mă aștept ca o persoană din New York să înțeleagă echilibrul delicat pe care Edelweiss încearcă să-l obțină.

-De unde ai știut că sunt din New York? Gretchen se sili să-l privească în ochi.

-Am verificat la biroul de recepție.În felul acesta,mi-am recunoscut interesul. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet.

-La ce fel de echilibrul delicat te referi?

Acum știe că sunt interesată de el,așa că de ce mai vorbim despre Edelweiss?

-Încercăm să oferim o strălucire de tradiție elvețiană oaspeților noștri,fără a pierde din vedere că suntem totuși în America.Pentru mulți,Edelweiss reprezintă cel mai ușor mod de a călători în Elveția,în timp ce alții vin aici pentru unicitatea lui.Edelweiss este un orașel încântător și care îți oferă siguranță într-o lume în care toți și toate par a fi lipsite de atingerea rațiunii.Eu ofer o șansă unui alt tip de viață.Noi ne străduim să creăm aici o atmosferă relaxată,neceremonioasă,de bună dispoziție.

-Sună ca într-o reclamă pentru călătorii.Ea ridică imperceptibil bărbia.

-Eu sunt primarul,știi asta.Jordon chicoti și îi atinse ușurel vârful nasului.

-Să fiu sincer,nu săruți la fel ca alte primărițe pe care le cunosc.

-Dar câte primărițe ai mai sărutat?

-Una.Degetul lui îi mângâie lin pielea delicată a gâtului.Este o primăriță incredibil de sexy dintr-un orașel elvețian care se numește Liverwurst sau ceva asemănător.Ajuns la gulerul bluzei,Jordon își simți degetul devenind dintr-o dată fierbinte.

-De unde ai scos numele ăsta? Jordon îi înclină ușor gâtul,mângâindu-i în același timp fața cu degetul mare.

-Mi s-a șters tot din minte.Singurul lucru pe care mi-l amintesc este poanta dintr-o glumă spună de Hans.Respirația lui fremăta deasupra buzelor ei ce îl așteptau. Nerăbdătoare,Gretchen trecu vârful limbii peste buza lui inferioară.

Nu avu de așteptat foarte mult.Gura lui Jordon coborî o fracțiune de centimetru,suficient pentru a-i savura umezeala.

Asaltul lui mai dură doar o clipă,apoi Jordon se trase înapoi și zâmbi.

-Cred că ai avea șanse să candidezi pentru postul de guvernator.

Gretchen încercă să-și ascundă dezamăgirea pricinuită de retragerea lui pripită.

-De ce nu pentru președinte? El o sărută și se așeză.

-Sunt necesari prea mulți oameni pentru asigurarea securității.Simțind nevoia să facă ceva cu mâinile,înainte de a se apropia din nou de ea,Jordon își ridică farfuria cu ștrudelul.Ce s-ar întâmpla dacă în Edelweiss s-ar muta foarte mulți oameni? Gretchen nu dorea să discute despre Edelweiss.

-Oamenii nu se vor muta aici.

-De ce nu? Pare un loc perfect,unde să trăiești sau să-ți construiești o casuță de vacanță.

-Oamenii trebuie să aibă slujba din care să se întrețină.Edelweiss abia dacă își poate întreține actualii locuitori,ca să nu mai vorbim de copii.Ce ar putea face toți acești oameni minunați în Edelweiss?

-Ar putea face cumpărături,să ajute economia locală,să încerce să se pună bine cu cei bogați.

-Jordon,în cazul în care nu ai observat,noi nu avem aici nici un fel de celebrități. El înfipse furculița în aer.Era timpul ca Gretchen să vadă viitorul și gloria pe care el i le putea oferi.

-Dar veți avea.Ea simți un fior coborându-i în jos pe șira spinării.Fără o cauză decelabilă vocea ei tremură când puse întrebarea:

-Cum așa? Nerespectând regula numărul unu în afaceri,Jordon îngădui sentimentelor personale să prevaleze asupra bunului-simț.

-Pentru că voi construi un complex de cincizeci de cabane la baza muntelui Shadow.Gretchen se holbă la el înspăimântată,în timp ce pe obrazii lui apăruseră deja obișnuitele gropițe.Lupul cel rău își arătase colții și ceea ce dorea să mănânce era Edelweiss.

CAPITOLUL 4

Gretchen sări repede în picioare,aproape răsturnând măsuta de lângă canapea.

Vocea îi tremura de furie:

-Doar peste cadavrul meu!Jordon lăsă cu grijă farfuria jos în timp ce zâmbetul îi dispărea încet de pe buze.

-Dar,Gretchen...

-Să nu-mi spui tu mie Gretchen,tu...tu...mincinosule! Ultimul cuvânt sună exact ca o boală pe care o persoană o putea căpăta trăind mult timp într-o grotă.

-”*Mincinosule*”! repetă Jordon ca un ecou,ridicându-se la rândul său în picioare și postându-se în fața ei.După ce se chinuise,nehotărât,încercând să găsească modalitatea cea mai potrivită de a-i aduce la cunoștință construirea acestor apartamente,ea îndrăznea să-i vorbească în acest fel.Fu incapabil să se gândească la o replică pe măsură și cu vocea tremurând de furie repetă ofensa:

-Mincinosule!Mâna lui Gretchen se îndreptă către trandafirii galbeni.

-Deci tot timpul numai despre asta a fost vorba.

-Poftim?

-Bate-ți joc și distrage atenția primăriței cu flori și cu sărutări dulci și ea te va lăsa să-ți construiești cabanele tale idioate!Jordon își încleștă pumnii.

Sprâncenele i se împreună și spinarea îi deveni rigidă.

-Niciodată în viața mea nu am încercat să mituiesc o persoană oficială.Așa că lasă în pace florile și sărutările dulci,pe care le-ai amintit cu atâta politețe.

Gretchen făcu ezitantă un pas înapoi.Oare interpretase greșit acțiunile lui?

-Din întâmplare,nu cumva tu ești acela care vrei să cumperi proprietatea lui Becker?

-Da,este vorba de o sută șaiszeci și doi de acrii,de care compania mea este interesată.Gretchen păli.Era prea târziu,din moment ce compania lui hotărâse.

Coborî umerii,învinșă,apoi se întoarse și deschise ușile de sticlă,ieșind pe balcon.În lumina palidă a lunii se putea distinge masele imense,întunecate,ale piscului Shadow Mountain.Apartamentele lui moderne vor fi vizibile de aici,din balconul de la sufragerie.Celălalt balcon,la care se putea ajunge prin dormitor,

Era îndreptat către Thunder Mountain.Își ridică mâna tremurătoare și o presă pe suprafața rece de sticlă.Se întâmpla din nou.Avea oare un semn invizibil în jurul gâtului pe care doar bărbații lipsiți de scrupule puteau citi „*Poate fi cumpărată cu o micuță poveste de dragoste?*” Credea că se învățase minte de când cu povestea de acum cinci ani,cu Tom.Cel puțin,de această dată lucrurile nu merseseră prea departe.Privi lung reflexia imaginii lui Jordon în geam.Tom fusese drăguț,dar într-un fel mai copilăros,în timp ce Jordon părea întruchiparea masculinității.Tom se folosise de poziția ei înaltă pentru a-și impulsiona ascensiunea pe scara ierarhică a corporației.Nu i-ar fi acordat niciodată lui Tom

privilegii speciale sau promovări nemeritate cât timp fuseseră amanți,dar alte oficialități o făcuseră.Fusese orbită de discursurile stufoase ale lui Tom cu dragostea-până-la-moarte.Totul luase sfârșit cu cinci ani în urmă când îl prinsese cotrobăind prin dosarele sale secrete și folosind informațiile în propriul său folos.Atunci se spulberaseră toate visurile ei,iar încrederea pe care o avea în oameni suferi o lovitură serioasă,și venise la Edelweiss,sperând că rănilor se vor vindeca.Gretchen observă că Jordon nu făcuse nici o mișcare.Aștepta în tăcere.De data aceasta ea nu mai avea de gând să fugă.Inima nu îi fusese încă atinsă.Vorbi cu un glas calm,ferm,fără a se întoarce spre el.

-Trebuie să capeteți aprobarea mea și a consiliului,înainte de a te apuca să construiești pe acea proprietate.

-Știu.Părea acum puțin mai relaxat.Probabil că nu înțelesese.

-Edelweiss are câteva dintre cele mai dure ordonanțe în legătură cu construcția de noi locuințe.

-Așa am auzit și eu.Gretchen trase cu coada ochiului spre geam.

-Aceste cabane pe care ai de gând să le construiești vor avea un design elvețian?

Replica lui veni pur și simplu:

-Nu.La auzul acestui răspuns,ea se răsuci pe călcâie.Jordon rămăsese perfect serios.Acest om venise la Edelweiss în perfectă cunoștință de legislația în vigoare,pe care totuși o ignora cu bună Știință.

-Îmi pare rău,Jordon,dar nu este posibil să îngăduim construirea a cincizeci de apartamente moderne pe acea proprietate.Buzele lui schițară un surâs.Acum vorbea primarul și nu Gretchen a lui.Surprins de acest gând,reflectă dacă ea devenise cu adevărat Gretchen a lui Oricum,îi suna foarte bine.

-Nu vrei să mai aștepti până ce intri în posesia tuturor datelor?

Ea îi remarcă zâmbetul satisfăcut.

-Nu.El se încruntă dintr-o dată și pe buzele ei apăru din nou zâmbetul grațios de gazdă amabilă.

-Vai,uite cât este ceasul.Nu mi-am dat seama că s-a făcut atât de târziu.

Jordon putea înțelege o aluzie mai ales când nici măcar nu era prea subtilă.Însă refuză să muște din momeală.

-Este doar opt și jumătate.Noaptea de-abia a început.Fu rândul lui Gretchen să se încrunte.Dacă omul nu putea pricepe o aluzie,se vedea nevoită să devină grosolană.

-Cred că ar cam fi momentul să pleci.În pomeții lui Jordon apăru o pată de roșeață.Aceasta era Gretchen a lui.Se așază calm și ridică farfuria cu desertul.

-Nu mi-am terminat încă ștrudelul.Gretchen simți că trebuia să-l dea afară din

apartamentul ei și asta rapid. Nu-i plăceau golurile pe care le simțea în stomac de fiecare dată când el își afixa gropițele din obraji. Simțea că vor urma probleme. În special acum, când cunoștea motivul venirii sale în Edelweiss. Faptul că fusese o dată luată de fraieră putea fi pus pe seama inocenței, dar când se întâmpla a doua oară era rezultatul stupidității. I se putea atribui multe calități sau defecte; prostia nu făcea parte dintre ele. În vocea ei se strecură o notă de disperare:

-Ia-ți desertul cu tine. Cui îi mai păsa că desertul în cauză era așezat pe o farfurie din porțelan de China, pe care bunica ei o adusese cu deosebită grijă în America. Era un sacrificiu care trebuia făcut. Mai bine o farfurie decât inima ei.

Jordon chicoti și ridică furculița.

-Nici nu m-aș gândi la așa ceva. Remarcându-i expresia perplexă, el ridică ceașca goală. A mai rămas ceva din această delicioasă cafea?

Gretchen își mușcă buza și încercă să-și evalueze situația. Nu îl putea, fizic, arunca afară. Dat fiind diferența de categorie ar fi fost nevoită să îl cheme în ajutor pe Gunter, ceea ce ar fi ridicat în semn de nedumerire foarte multe sprâncene. Sau îl hrănea pe ticălos rugându-se totodată să nu-și mai arate la vedere gropițele din obraji, cel puțin până în momentul în care pleca. Făcuse o greșeală jmensă mărturisindu-și intențiile. Acum ea era avertizată. Știa și încotro se îndreaptă el, adică, nicăieri. Luă în tăcere ceașca din mâna lui și se îndreaptă spre bucătărie. Cu cât mai repede îi va aduce cafeaua, cu atât mai repede va pleca. În timp ce privea silueta ei rigidă, Jordon realizează ceva foarte important. Gretchen nu avea de gând să atragă atenția asupra faptului că se distrase cu cineva în apartamentul ei particular și apoi să provoace vîlvă aruncându-l afară. Asta din cauză că era oaspetele ei sau din cauză că era bărbat? Întoarse capul și se uită la buchetul de trandafiri galbeni. Cel puțin un lucru era sigur, înainte de a pleca va clarifica neînțelegerea în legătură cu florile.

Gretchen se reîntoarse aducându-i cafeaua și o altă ceașcă pentru ea. Se așeză pe singurul scaun care exista în cameră. Canapeaua i se părea prea intimă. Părea aproape de tentație. Cum era oare posibil să simtă nevoia de a-l strânge de gât și totodată să fie tentată să își treacă degetele prin părul lui? Bărbatul era într-adevăr periculos. Jordon privi în tăcere spre femeia așezată lângă foc și observă tremurul ușor al degetelor ei în momentul în care apucă ceașca. Era încă supărată din cauza cabanelor. Ei bine, la naiba, și el era încă supărat pentru că fusese numit mincinos. Buzele i se arcuiră într-un surâs, întrebându-se care dintre angajații lui fuseseră numiți în același fel pe când încercau să îndepărteze cauzele ce împiedicau desfășurarea în bune condiții a unei afaceri. Putea să pună pariu că gratificațiile de Crăciun pe anul acesta nu le vor primi nici unul dintre ei.

Flăcările potolite din cămin se reflectau în părul auriu al lui Gretchen, iluminând lustrul mătăsos și umed al gurii ei. Ideea de a încerca să îndepărteze acest mult mai special obstacol îi puse un nod în gât. Jordon dorea să o liniștească și nu să o facă să-i accepte convingerile prin forță. Ori cauza ce trebuia înlăturată se făcea din ce în ce mai puternică, ori el devenea din ce în ce mai moale.

-Îți stă foarte bine lăncjă flăcări. La auzul glasului lui, ea ridică privirea.

În ochii ei albaștri, adânci, se putea citi furia amestecată cu o senzație de vulnerabilitate. În mintea lui apărură primele semne de înțelegere. Cine era el?

-Cine? Jordon așeză grijuliu fragila farfurie pe masă.

-Bărbatul care te-a determinat să te-ndoiești. Gretchen își încrucișa picioarele și începu să bată nervoasă cu unghiile, vopsite în roz, în marginea ceșcuței.

-Nu știu despre ce vorbești. Jordon se ridică în picioare și făcu calm câțiva pași în direcția ei.

-Bineînțeles că știi. Luă ceașca din mâinile ei și o așeză de partea cealaltă a mesei. Cineva te-a jignit și aș vrea să știu cine a fost. Gretchen ridică bărbia, încăpățanată. Jordon poate ar fi reușit s-o intimideze, dar aceasta era casa ei.

-Te referi la celălalt mincinos care a încercat să mă cumpere cu flori drăguțe și sărutări? La auzul ultimului cuvânt, Jordon mijii ochii. Numai la gândul că un alt bărbat o sărutase, valuri de violență pulsau prin venele lui. Pentru o vreme putea uita termenul peiorativ ce îi fusese acordat, dar în nici un caz nu ar fi reușit să și-i imagineze pe Gretchen în brațele altui bărbat.

-Dacă aș fi dorit să te cumpăr, nu aș fi folosit flori. Aș fi venit pur și simplu la tine și aș fi denumit o poziție suficient de tare pentru a te face să-ți pierzi mințile. Gretchen pufni pe nas, uluită de îndrăzneala lui.

Jordon prinse tandru bărbia ei între degete și o sili să îl privească în față.

-Florile erau pentru Gretchen Horst, femeia, nu pentru Gretchen Horst, primarul din Edelweiss. Incapabilă de a mai opune rezistență, ea întrebă:

-Dar sărutările? Odată cu rânjetul lui de lup, în obraji îi apărură și gropițele.

-Sărutările au fost pentru mine. Jordon își frecă buzele de ale ei. Numai pentru mine. Acoperi murmurul ei de încântare cu buzele lui și simți gustul paradisului.

Gretchen ridică brațele, nehotărâtă dacă să-l tragă mai aproape sau să-l respingă; dorința delicioasă, care își făcea loc în trupul ei, implora mai mult. Degetele lui se încurcaseră în părul ei mătăsos, iar din gâtulejul ei se auzi un geamăt adânc când limba lui depăși bariera buzelor ei. Gretchen simțea cum încet-încet aproape se topește în brațele lui. Jordon își încolăci brațele în jurul ei și o trase mai. Căldura moale a sânilor se strivi de pieptul său. Dorința fierbinte pulsa în fiecare fibră a ființei sale. O dorea. Sub mâinile lui răceala țesăturii delicate a bluzei ei se

prefăcea într-un foc de mătase. Palmele lui alunecară mai jos și apropiară curbele dulci ale șoldurilor ei de trupul său rigid. Gretchen simți relief dur al dorinței sale întărite presat de trupul ei și avu senzația că se prăbușește la pământ. Ochii i se deschiseră mari când întrerupse sărutul și făcu, clătinându-se, un pas în spate.

Jordon își eliberă strânsoarea brațelor și Gretchen își umplu plămâni cu aerul ce îi lipsise. Nici măcar nu avea rost să vorbești de nisipul pe care nu îl poți ține în palmă, pentru că îți fuge printre degete. La naiba, când Gretchen răspunsese atât de înfocat sărutului său, se simțise ca și cum o tornadă îi răvășea întregul trup.

Gretchen îi studie expresia stupefiată. Oricum, nu putea să se simtă mai rău decât ea. Nu numai că îi îngăduise să o sărute, dar îi mai și răspunsese la sărut! Probabil că în minutele care ar fi urmat s-ar fi trezit cu toate hainele sfâșiate.

Un zâmbet tandru ridică un colț al buzelor lui. Ea arăta a fi chiar mai șocată decât se simțea el. Degetul lui îi alintă blând buzele pline, umede.

-Ar trebui să pui undeva la vedere un panou de avertizare din partea societății medicilor. Gretchen închise ochii și încercă să-și elibereze trupul de senzațiile care o inundau. Ele nu-i ascultară îndemnul. Jordon rosti cu o voce joasă și aspră:

-*"Atenție! Sărutul poate fi periculos pentru sănătatea dumneavoastră"* Atinse cu blândețe obrații ei înroșiți. Dacă eu aș fi avut o problemă de inimă, până acum aș fi fost mort. Gretchen se sili să mai facă un pas înapoi. Iar dacă tu nu mi-ai fi povestit despre căbănuțe, în clipa aceasta te-ai fi aflat în pat. Se crispa când își dădu seama de adevărul celor gândite. Atâta timp cât va rămâne refractară la dorințele lui Jordon, va fi în continuare atrasă de el.

-Cred că ar cam fi timpul să pleci.

Jordon își vârî grăbit mâinile în buzunarele pantalonilor înainte de a face vreo prostie. De exemplu să o scuture de umeri până ce va înțelege motivul. Ceea ce împărtășiseră împreună nu avea nimic de-a face cu ordonanțele pentru construcțiile noi sau cu Edelweiss. Fusesse vorba doar despre un bărbat și o femeie. Și nici un alt cuplu de pe pământ nu ar fi putut duplica sentimentele lor. Dorința intensă o simțise ca pe o lovitură și-i trimisese fiori de gheață de-a lungul șirei spinării. Autocontrolul, de care se simțise întotdeauna atât de mândru, dispăruse încet-încet în timp ce o strân-gea pe Gretchen la piept. Nu era sigur dacă știa cum să-și recapete acel control. Un singur lucru însă i se părea clar, ar fi fost o mare greșeală să plece înainte de a avea șansa să se clarifice cu Gretchen. Își plimbă mâinile prin părul ei și se așeză din nou pe canapea.

-Cred că ar trebui să discutăm.

-Eu cred cu sinceritate că nu avem despre ce să discutăm.

-Stai jos,Gretchen,înainte de a mă ridica eu,pentru că atunci vom avea într-adevăr motive de discutatGretchen înțelese aluzia și se așeză.Uneori,bunăvoința era cea mai bună politică.Simțindu-se curajoasă cu o jumătate de cameră între ei,roști:

-Atunci,să discutăm.Jordon respiră adânc și zgomotos,și își rezemă coatele pe genunchi.Gretchen voia să-l strângă cu ușa.

-Întotdeauna ai fost așa de lașă? Gretchen țâșni în picioare.

-Lașă? Fața i se coloră de furie.

-Stai jos,spuse el.Autocontrolul meu se clatină și așa pentru a mai suporta și amenințarea aceasta.Ochii ei se măriră,temători.

-La dracu',Gretchen.Nu am de gând să-ți fac rău.Dacă însă continui să-ți plimbi fundul tău sexy prin fața mea,atunci vom sfârși în pat,unde vom discuta într-una până mâine dimineață.În fața ochilor ei apăru o ceață roșie.Asta punea capac la toate! Acest bărbat trebuia să dispară de-aici.Gretchen traversă ca o furtună camera.Va pleca, chiar dacă va fi nevoită să îl ridice în brațe și să-l arunce în jos pe scări.Mâna ei se afla deja pe clanță,pregătită pentru a deschide ușa,când palma lui Jordon se lăți pe suprafața din lemn a acesteia.Privirea ei intensă părea că îi va arde mâna.

-Ia-ți mâna de-aici sau o să-ți pară rău!

-Nu am vrut să spun ceea ce ai înțeles tu.Jordon îi privi profilul hotărât,și suspină.Sau,la naiba,poate că da.Nici eu nu mai știu.Își menținu palma pe ușă și se dădu înapoi,atât cât era posibil.Nu dorea să o înspăimânte.Trebuie să știi că m-ai încurcat într-un asemenea hal,încât nici eu nu mai știu dacă veneam sau plecam.

-Plecai.Gretchen se întoarse cu fața spre el.Categoric plecai.

Jordon scăpă un oftat.Dacă și-ar fi folosit la fel de neîndemânatic limba și la ședințele de consiliu,până acum toate afacerile lui ar fi fost de mult clasate.

-Am putea să ne așezăm și să mai încercăm o dată? Observându-i expresia plină de obstinație,el adăugă: Te rog.Gretchen se mai relaxa,însă doar o idee.Jordon încercă zâmbetul său cel mai seducător.Îmi pare rău că te-am făcut lașă.Făcu o pauză,așteptând să retracteze și ea scena cu „mincinosule”.

Așteptă degeaba.Ea încuviință din cap cu o mișcare scurtă și o luă înapoi către masa din bucătărie.După ce învârti întrerupătorul și inundă încăperea de lumină,se așeză jos.Atâta timp cât Jordon își mai cerea și scuze putea și ea să asculte ceea ce el dorea să-i spună.Ca primar,avea responsabilități față de Edelweiss.Ridică privirea și răspunse cu un zâmbet politicoș expresiei sale plină de exasperare.

-Parcă doreai să discutăm?

Jordon își reprimă un blestem și copie zâmbetul/ei placid. Gretchen a lui se dovedea a fi cu mult mai dură decât genul de femei cu care era el obișnuit. Se așează pe scaunul din partea cealaltă a mesei, întrebându-se cine avea nevoie cu adevărat de toate acestea.

-Când ți-am acceptat invitația la cină, am făcut-o ca Jordon Winters, bărbatul, și nu președintele lui Winters Enterprises. Florile ți-au fost trimise, pentru că ești o femeie foarte atrăgătoare și foarte inteligentă, și, în plus, eu te găsesc deosebit de sexy. Gretchen se rugă în sine ei ca plăcerea cauzată de aceste cuvinte să nu i se poată citi pe figură. Jordon observă o ușoară roșeață și prinse curaj.

-Nu am știut că ești primarul orașului până la cina din prima seară când Hans ne-a întrerupt desertul.

-Iar după aceea ai achitat repede nota de plată și ai dispărut. Gretchen își aminti dezamăgirea ei provocată de plecarea lui precipitată. Florile au fost trimise în după-amiaza următoare. Ce ai făcut atunci, te-ai întors în camera ta și ți-ai făurit strategia? Zâmbi satisfăcută, convinsă că îi demascase planul. Ar fi trebuit să încerci cu ciocolată. Este slăbiciunea mea.

-Am să țin minte asta pentru viitor, mârâi Jordon. Începu să bată darabana cu degetele în timp ce îi studia expresia voioasă. Această femeie nici măcar nu era conștientă de calitățile sale. Credea cu sinceritate că interesul lui pentru ea era motivat doar de faptul că ea era primărița orașului. Vreun ticălos, oricare ar fi fost acela, făcuse treabă bună cu ea. Probabil că te-a rănit într-adevăr crunt.

Zâmbetul lui Gretchen se ofili.

-Cine?

-Bărbatul care te-a învățat să te îndoiești de tine însuși. Refuz să sufăr pentru păcatele altui bărbat, Gretchen.

-Ești sigur că este vorba de un bărbat? Întrebarea ei îi demonstra că se găsea pe pista cea bună.

-O femeie nu te-ar fi putut convinge să-ți negi propria-ți feminitate. Gretchen își dădu seama cu întârziere că tocmai admisese că el avea dreptate. Nu-ți face probleme, Gretchen. Îți voi demonstra că greșești.

-Și cum ai de gând să faci asta?

-Nu numai că am să construiesc acele cabane, dar voi continua să te doresc mult timp după ce cerneala se va fi uscat pe contracte. Gretchen înalță sprâncenele, ca răspuns la aroganța lui.

-Stai liniștită, inimioara mea. Își bătu ușurel pieptul în dreptul inimii și își flutură genele. Vă declar, domnule Winters, că discursurile dumneavoastră minunate

m-au lăsat cu răsuflarea tăiată.Jordon chicoti.

-Aș fi primul care aș admite că am eșuat atâta timp,cât declarațiile romantice continuă în forță.Dar acesta este adevărul.Te doresc mai mult de-cât pe orice altă femeie pe care am întâlnit-o,iar cabanele să le ia naiba.Gretchen simți cum teama își vâra ghearele în gâtul ei.El părea că rostise toate acele cuvinte cât se poate de serios.I se putea citi acest lucru în priviri.

-Dar o să mă mai dorești atunci când afacerea va eșua?

Jordon pricepu din nou vulnerabilitatea în glasul ei și lovi furios cu pumnul în masă.

-Vreau să știu numele ticălosului!Ea se clinti abia perceptibil și scutură încetișor din cap.Dacă îi dădea numele lui Tom,mai târziu ar fi putut fi învinuită de complicitate la crimă;Jordon părea destul de întărâtat pentru a fi în stare să strângă de gât pe cineva.

-Ești încă îndrăgostită de el?

-Oh,Dumnezeule mare,nu! țipă Gretchen.Remarcându-i expresia îngrozită, Jordon se relaxă.

-Asta ar putea să-l scape de la moarte.După un moment întrebă: Locuiește în Edelweiss? Nu era sigur că va putea rezista tentației dacă se întâmpla ca individul să locuiască undeva prin apropiere.

-Nu,este la trei mii de mile depărtare.Gretchen își îndreptă spinarea și încercă să-și relaxeze mâinile crispate.Și oricum,este o poveste veche.

-O poveste de care te temi că se va mai repeta.

-Asta este într-adevăr ciudat în legătură cu aceste istorii.Dacă nu înveți nimic de prima dată,povestea se va repeta și asta fără nici un dubiu.Jordon se gândi o clipă la comentariul ei.

-O.K.,acum înțeleg îngrijorarea ta permanentă.Dar am pentru tine alte două întrebări.

-Doar două?

-De ce mi-aș cheltui eu timpul și energia încercând să mituiesc pe primar când este absolut suficient ca șase membri ai consiliului local să voteze împotriva pentru ca ordonanța în legătură cu construcția de case să fie abrogată? Jordon observă că ea începuse să-și muște buzele.Conform rapoartelor mele,tu nu ești nici căsătorită,nici implicată în vreo relație cu vreunul dintre membrii consiliului.

-Bineînțeles că nu.Cu toții sunt niște bărbați cu căsnicii fericite.

-Și deci nu există nici un motiv pentru care tu i-ai putea influența pe acești domni.

-Bineînțeles că nu! Mi-am afirmat opiniile atunci când a fost nevoie de ele. Consiliul este format din șase personalități individuale, perfect capabile de a lua decizii proprii. De aceea și există un consiliu orășenesc, pentru ca orașul să nu fie controlat de o singură persoană.

-Aha! rânji Jordon. Atunci de ce aș încerca să te cumpăr doar pe tine?

Gretchen se încruntă. Undeva în raționamentul lui trebuia să existe un punct slab, dar nu putea încă determina exact unde anume.

-Cea de a doua întrebare este mult mai importantă. Și de data aceasta aștept un răspuns. Jordon așteptă până ce fu sigur că îi captase întreaga atenție. Când l-ai sărutat pe ticălosul acela, ai avut același sentiment ca atunci când m-ai sărutat pe mine? Ea căscă ochii învăluită de lumina cenușie a privirii lui, în timp ce el îi aștepta cuminte răspunsul. Cum ar fi putut să-i compare pe ei doi? Sărutările lui Tom fuseseră calde, plăcute și relaxante. Dorința îi contractă abdomenul când își aminti sărutările lui Jordon. Excitante, fierbinți și pasionale. Nu crezuse niciodată că acest simplu act al sărutului ar putea fi atât de stimulat. Și cum Jordon se dovedise a fi suficient de sincer, mărturisind planurile companiei sale înainte ca ea să se dea în spectacol sfișiindu-i hainele de sus până jos, Gretchen mai făcu un pas ezitant spre a se încrede în el. Deci, îi dădu un răspuns sincer:

-Nu, Jordon, nu se poate face comparație. Întreaga energie, Jordon și-o concentra pentru a se reține să nu țâșnească de pe scaun și să o strângă în brațe. Dorea cu disperare să o sărute. Dorea să urle de bucurie. Dorea să o întindă pe un cearceaf de satin și să-i șteargă din memorie amintirile despre orice alți bărbați.

Totuși, Jordon nu făcu nimic din toate aceste lucruri. Rămase așezat acolo, cu un zâmbet indiferent afișat pe față și spuse doar:

-Mulțumesc. Gretchen se foi nervoasă pe scaun. Minte îi era asaltată de incertitudini. Nu cumva comisese o gravă eroare? Aruncă o otheadă spre Jordon și știu că viața ei tocmai căpătase o altă turnură. Nu era sigură dacă drumul ales o va conduce spre urcușuri line sau spre prăpăstii înspăimântătoare.

Jordon citi îndoiala pe fața ei și se hotărî să renunțe.

-Acum chiar că s-a făcut târziu. Se ridică în picioare și își aruncă privirea spre sufragerie. Nu va mai ajunge niciodată să-și termine desertul. Condu-mă până la ieșire. Gretchen se ridică la rândul ei, încercând să-și ascundă starea de confuzie.

Jordon plecă fără a se aventura spre poarta inimii ei care, la un moment dat, o crezuse întredeschisă. Făcu câțiva pași pe dușumea, fără ca picioarele ei să scoată vreun sunet. Încerca să se decidă dacă va mai exista sau nu o altă lecție de schi, când glasul lui o smulse din gânduri:

-Îți mulțumesc pentru cină,Gretchen.A fost delicioasă.Jordon îi prinse obrazul în căușul palmei.Știu că totul pare îngrozitor de confuz și îmi cer scuze pentru asta,dar mâinile mele sunt legate.Opțiunea asupra cumpărării acelei proprietăți a fost decisă acum șase zile,iar compania mea va pierde o sumă imensă de bani dacă renunț acum.Cu toate că îi era teamă că deja cunoștea răspunsul,Gretchen întrebă:

-Ai renunțat vreodată la vreuna dintre afacerile tale?

El se încruntă în timp ce degetul lui urmărea conturul moale al obrazului ei.

-Nu.Buzele ei se întredeschiseră,într-o invitație tăcută.Te-ai gândit vreodată să demisionezi din funcția de primar? Privirea lui rămase fixată pe gura ei și Gretchen simți că nu mai putea trage aer în piept.

-Nu.

-Dumnezeule,dacă aș fi știut că un primar poate arăta astfel,aș fi renunțat la afacerile în construcții și aș fi intrat în politică.Ea roși și se clătină,încercând să se sprijine de ușă.Simțea cum genunchii încep să o trădeze.

-Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să discut cu primarul în privința cabanelor.Din vocea lui răzbătu regretul.

-Știu.

-Când o voi face vei știi că aceea va fi cu certitudine o întâlnire de afaceri.

Degetele ei tânjeau să simtă asprimea obrazilor lui.

-Cum? Jordon zâmbi compromițător.

-Din fericire nu mă voi holba în permanență la gura ta,ca și cum aceasta ar fi sensul întregii mele vieți.Degetul lui urmări desenul curbilor pline ale buzelor ei și tremură ușor când atinse rădăcina dinților,încredibil de albi.Voi fi cu mintea clară și foarte rațional.Geamătul său șoptit demonstra însă că acum era oricum altfel numai cu mintea clară și rațional nu.Și mă rog cu ardoare să mă pot controla suficient de bine pentru a nu-ți propune o întâlnire de afaceri când sunt înfierbântat.Gretchen mușcă cu blândețe vârful degetului lui Jordon,iar îndrăzneala acestui gest o surprinse chiar și pe ea.Geamătul lui înfierbântat aduse un val de roșeață în obraji ei de mult încinși.Acest bărbat era extrem de periculos.Ar fi trebuit să îl dea pe ușă afară cu rugămintea de a o suna mâine dimineață pentru a fixa o întâlnire cu primarul.Bărbatul acesta probabil că punea la cale cea mai mare capcană a vieții ei,dar în momentul acesta nu îi păsa.Simțea nevoia de a se încrede în el.Jordon vorbi fără ca privirea lui să-i părăsească buzele.

-Pot să te sărut în loc de noapte bună? Răspunsul ei nu se făcu auzit,dar el citi cuvântul format pe gura aceea cu formă divină: Te rog.

El dorise ca sărutul să fie scurt și dulce. Dar intențiile lui nobile deveniră brusc sălbatice în momentul în care buzele ei se depărtară, îngăduindu-i accesul către teoriile situate mai în profunzime. Gretchen se înalță pe vârful picioarelor, scutindu-l de jumătate din drum. Limba ei iniție un dans erotic, degetele ei mângâiară pe îndelete suprafața aspră a obrazilor lui, iar sânii ei se întăriră de dorința de a fi atinși. Spatele ei se presă în ușă, în timp ce sărutul lui Jordon devenea mai profund, împingând-o spre păcat. Jordon își forță mâinile să se afunde în lemnul ușii și să nu atingă trupul moale, docil, al femeii lipite de el.

Dacă o atinge, pierde și acel minim autocontrol ce îi mai rămăsese. Senzația abia percepută a sânilor ei mângâindu-i pieptul și coapsele ei ușor ridicate pentru a se presa de bărbăția lui sumețită erau de ajuns pentru a-l împinge dincolo de limită. Și totuși, dedesubtul pasiunii devoratoare bătea inima unei femei prevăzătoare. Dacă el îngăduia pasiunii să învingă în seara aceasta, ea s-ar fi trezit a doua zi, în lumina dimineții, plină de îndoieli. Jordon adora felul acesta de pasiune, însă dorea cu mai multă intensitate să-i câștige inima. Deci, putea să mai aștepte. Încet, încet, sărutările sfârșiră prin a deveni mușcăături jucăușe, inofensive. El zâmbi observând ochii ei albaștri pâlind în fața emoțiilor confuze care o asaltau.

-Cel mai greu lucru din viața mea este să ies acum pe ușa aceasta. Gretchen dorea să îl roage să rămână. Dorea să îl roage să plece. Era atât de confuză, încât nici nu mai știa exact ceea ce dorea.

-Va veni o noapte când nu voi mai ieși pe această ușă, dar nu este încă momentul. Când acest lucru se va întâmpla, îl vei simți nu numai cu trupul, dar și cu inima ta. Jordon depuse cu pioșenie un sărut pe gura ei plină, umedă.

Timp de o clipă, Gretchen nu se îndoii deloc. Ceea ce împărtășiseră împreună depășea cu mult orice amenințare venită din partea unor moderne construcții din oțel și sticlă. Căldura pe care declarația lui o generase îi scurtcircuită în continuare bunul-simț, drept care întrebă:

-Ți-ar plăcea să vii la patinoar mâine seară?

-La patinoar? Jordon sperase în sinea lui o altă invitație la cină.

-În fiecare vineri seară se dă câte o petrecere pe gheață la heleșteu.

El remarcă privirea ei plină de speranță.

-Nu am mai patinat niciodată pe gheață până acum, dar sunt dispus să fac o încercare. Jordon deschise ușa și trecu dincolo de prag, în timp ce fața ei se lumina, zâmbitoare.

-Ne întâlnim în hol,în jur de ora nouă.Sărută cu blândețe buzele ei ațățătoare.Ar fi preferat să se întâlnească cu ea în acest apartament,dar consideră că nu este cazul să insiste,îl lăasă ei libertatea de a alege locul.Cel puțin,peu pentru început.

-Vise plăcute.Gretchen se rezemă de tocul ușii,în timp ce zâmbetul i se lățea pe toată fața și îl urmări dis-părând în grabă în jos pe trepte.

CAPITOLUL 5

Gretchen se chinuie să îndrepte gulerul alb al bluzei și își netezi nervoasă reverele sacoului.Costumul acesta era cel mai potrivit pentru „afaceri”.Perfect pentru așteptata întâlnire dintre domnul Jordon Winters,de la *Winters Enterprises* și primarul orașului Edelweiss.Vocea lui Jordon i se păruse rece și foarte profesională cu câteva ore mai devreme,când îl sunase pentru a stabili întâlnirea în după-amiaza aceasta.Nu avea nici un dubiu că totul se va învârti strict în jurul afacerilor.Își roti privirea prin biroul său mic,înghesuit,lângă sala de recepție a motelului Dragon's Lair și se încruntă.Atmosfera nu era tocmai propice unor discuții pe teme de afaceri,dar era tot ceea ce reușise să facă.Primarul din Edelweiss nu dispunea oficial de un birou,iar membrii consiliului local își țineau întrunirile lunare în sala de banchete a Casei pompierilor.Când se punea discuția unei întâlniri mai puțin protocolare,de obicei aceasta avea loc în apartamentul ei particular.Numai gândul ca o întâlnire de afaceri cu Jordon,având între ei masa de la bucătărie,îi umplea gura cu un gust amar.Gretchen ridică un teanc voluminos de cărți de pe un scaun și se uită împrejur,când auzi o bătaie puternică în ușă.Jordon intră în biroul lui Gretchen și o cântări rapid din privire.Părul îi era pieptănat pe spate,într-un fel de coc,iar în urechi îi străluceau cercei In care erau încrustate perle.Un costum albastru,lipsit de viață,îi estompa toate formele trupului,iar bluza,strânsă sub bărbie,părea că o înăbușă.Arăta exact ca o bunicuță în vacanță.Buun! Spera să reușească să treacă de această întâlnire fără a se face de răs.

-Bună ziua,domnișoară Horst.Jordon întinse mtna.Mulțumesc pentru că v-ați găsit timp să mă primiți.Gretchen căscă ochii la mâna lui întinsă și înghiți cu greu.Nu era foarte sigură că aceasta era o idee bună.Nu exista nici o speranță ca scu-turându-i calmă mâna,să nu își amintească visul erotic ce îi tulburase somnul noaptea trecută.Îi atinse ușor vârful degetelor,înainte de a se refugia îndărătul biroului.

-Cred că am menționat câte ceva despre posibilitățile companiei dumneavoastră de a construi cabanele.Zâmbetul lui Jordon era pur profesional în timp ce își

arunca cu nonșalanță servieta pe deja supraîncărcatul birou și îi desfăcu încuietorile.

Gretchen privi lung mormanul de hârtii din fața ei și scoase un oftat. Chiar îi promisese lui Jordon că va citi toate acestea și îl va contacta din nou, curând? Omul acesta avea ceva de magician în el, plus ceva de hipnotizator, ambele în măsură egală. Stătuseră amândoi, înghesuți în biroul acela strâmt și discutaseră afaceri mai bine de o oră. Chiar discutaseră afaceri! Tipul era fenomenal! Își știa la perfecție lecția, cunoștea totul despre Edelweiss, ținuturile înconjurătoare și, în general, condițiile de pe întreaga Coastă de est. Fiecare întrebare a ei căpăta imediat un răspuns sau Jordon nota grăbit îngrijorarea ei pe o foaie groasă de hârtie galbenă. Fiecare protest al ei era combătut de un la fel de puternic contraargument. Cu siguranță că Jordon Winters reprezenta o forță de care trebuia să ți seama, atunci când își puneă în cap ceva. Gretchen frunzări câteva hârtii și se încruntă. Cum naiba reușise Jordon să ajungă la aceste studii despre Edelweiss? Două ore mai târziu, când lumina, ce pătrundea în încăperea prin singura fereastră existentă, începea să pălească, își mișcă istovită umerii și lăsă jos raportul pe care îl citea. Construcția acestor cabane putea conduce o persoană la severe probleme oculare. Nu era de mirare că Jordon trebuia să-și pună ochelarii pentru a-și da seama ce raport ține în mână. Costumul lui gri-închis, cravata roșie, conservatoare, și ochelarii cu ramă groasă îl făceau să arate ca un adevărat profesionist. Nimic din iubitul pe care-l visase noaptea trecută.

Gretchen se ridică alene din scaun și se întinse. Restaurantul își va deschide curând ușile. Trebuia să se pregătească pentru a întâmpina noul aflax de turiști ce aveau să sosească odată cu amiaza. Weekend-urile la sfârșitul iernii aveau o latură comună, haotică. Toată lumea căuta să îngrămădească cât mai multă distracție posibilă în acele patruzeci și opt de ore. Problema pica pe umerii lui Gretchen și a loialului său personal. Își părăsi maldărul de rapoarte împrăștiate pe tot biroul și stinse lumina. Era suficient timp mai târziu pentru a termina citirea tuturor acelor hârtii. Cu un oftat obosit închise ușa și se îndreptă spre apartamentul ei. Nu se schimbase nimic. Decizia ei era luată. Clădiri ultramoderne vor împodobi panorama Edelweiss-ului, atunci când munții Shadow și Thunder se vor sfârâma din cauza vârstei înaintate, și nu cu un mileniu mai devreme.

Mâna îi îngheță pe cordonul de mătase întins la baza treptelor ce duceau către apartamentul ei particular. Câte un ghiveci mic, cu violete de un purpuriu-pal, erau așezate pe fiecare treaptă. Ridică prima plantă și reconectă cordonul în spatele

ei. Se împiedică de trei ori, numără paisprezece ghiveciuri și, în final, se prăbușește uimită pe canapeaua din apartament. Măsuța era acoperită de boboci înfloriți, gingași, albastru-vinetei, așezați pe un covor de frunze verzi. Fiecare plantă avea legată de tulpină o panglică de o nuanță asemănătoare. Citi încă o dată cartea de vizită ce o găsisese așezată pe ghiveciul de pe ultima treaptă. Este cumva violet? Abia aștept să se facă ora nouă: Deci, aceasta era ideea! Îi va trimite flori în toate culorile până când va ghici. Poate că ar fi trebuit să-i spună care era culoarea ei preferată și să pună odată capăt acestei extravagante. Cu o mișcare tandră își plimbă degetele peste suprafața unei frunze și schiță un surâs simțind cum se gândilă. Frunza părea acoperită cu peri. Putea să țină toate cele paisprezece ghivece? Ar fi reușit să le mențină pe toate în viață? Gunter pălea de fiecare dată când ea se plimba de-a lungul gazonului din vecinătatea motelului. Sub pașii ei iarba se culca la pământ și nu se mai ridică, iar copacii își scuturau frunzele când trecea pe dedesubtul lor. Gretchen trase o ocheadă spre ceas și țâșni în picioare. Va ajunge târziu, și asta numai pentru că visase cu ochii deschiși în fața unui buchet de flori, care nici măcar nu erau de culoarea ei preferată. Făcuse deja jumătate din drum spre camera de duș când se opri și se răsuci pe călcâie. Paisprezece plântuțe fragile păreau a o implora să le acorde atenție. Reamintindu-și cuvintele bunicii sale, cum că plantele au nevoie doar de pământ, soare, apă și dragoste, Gretchen își mușcă buzele. Pământul îl avea deja, iar cu soarele trebuia să mai aștepte până mâine dimineață. Cu pași grăbiți, se precipită în bucătărie și umplu un ulcior cu apă. Și în timp ce împărțea cu dărnicie porții de apă în pământul deja umed din ghiveciuri, Gretchen se trezi fredonând cu o voce joasă, în limba germană, un cântec de leagăn.

Jordon se desprinse de zid în momentul în care Gretchen își făcu apariția în hol. Întârziase cinci minute. Jordon îi zâmbi, în timp ce ea încercă să-și normalizeze ritmul respirațiilor. Era fie foarte emoționată că îl revedea, fie, mult mai probabil, își pierduse suflul alergând trei etaje pe scări.

-Erai chiar atât de nerăbdătoare să mă vezi? Gretchen își puse patinele pe celălalt umăr, îl prinse de mână și îl zori către ieșire.

-Trebuie să ne grăbim. Dacă nu ar fi fost plantele lui drăguțe care își picuraseră apa pe toată suprafața covorului alb din sufragerie, poate că ar fi ajuns la timp.

Jordon încerca încă să nimerească mâneca jachetei sale, întrebându-se întruna ce se întâmplase, când ea îl îmbrânci afară pe ușa din spate. Aici, o sanie plină cu oameni îi aștepta. Gunter ținu frâiele lui Zelda; aerul rece al nopții transforma

răsuflarea caldă a calului în aburi groși,întinse apoi curelușele de piele lui Gretchen,în timp ce el urca pe cealaltă parte pe locul conducătorului.

-A trecut ceva timp până ce ați apărut,mormăi el.Gretchen zâmbi fermecător peste umăr în di-! recția celor opt pasageri cuibăriți sub pături colorate.

-Îmi pare rău că am întârziat câteva minute.A apărut o urgență.Îl simți pe Jordon alăturându-i-se pe banca îngustă.Sunteți gata?

Un cor de glasuri pline de veselie sparse tăcerea nopții.Cu o singură mișcare din încheietura mâinii,Gretchen o făcu pe Zelda să alerge într-un trap molcom.Aerul se umplu de sunetul metalic al zurgălăilor.Jordon se mișcă mai aproape de Gretchen.Ea purta pelerina aceea roșie,mănuși de piele și o pereche de cizme negre.Arăta adorabil și parcă te îndemna să o săruți.Aruncă o căutătură întunecată celorlalți pasageri.Când călătorise prima oară cu sania o avusese pe Gretchen doar pentru el.

-Acela pare a fi foarte obișnuit cu călătoriile cu sania.

-Jordon,încetează de a-mi mai ocări oaspeții.Tonul ușor muzical al vocii lui Gretchen îndulci cumva admonestarea.Șoapta lui deveni aspră și dură.

-Doream cu disperare să te sărut de când ai intrat în sufragerie,acum câteva ore și arătai atât de minunată și sexy.Ea aproape că scăpă hățurile din mâini.Îi stătea pe limbă să-l întrebe de ce nu o făcuse,când zumzetul celor din spate se prefăcu într-un hohot de râs asurzitor.Mult prea mult pentru a se putea discuta de intimitate.Nu era oare acesta motivul pentru care îl invitase pe Jordon la patinoar? Pentru a putea petrece ceva timp în compania lui și totodată să nu rămână singuri? Jordon Winters,ca persoană individuală,era prea atrăgător.

În lumina palidă a razelor de lună reflectată pe zăpada albă, strălucitoare,Jordon observă frământările ei.Era conștientă de prezența lui la fel de mult ca și el,de prezența ei.Dorința de a o săruta amenința să devină o obsesie.

Întâlnirea de afaceri de după-amiază fusese o farsă.El intrase în biroul ei cu intenția de a rămâne un profesionist până la capăt și lăsase în urma lui doar durere și remușcări.Costumul îi ascundea lipsa evidentă a oricărui autocontrol.

Zece minute sub un duș rece ca gheața nu reușiseră să schimbe această impresie. Când Gretchen se refugiase în restaurant,încercând să-și găsească alinarea în compania oaspeților,durerea revenise.Jordon trebuise să facă eforturi nemaipomenite pentru a rămâne la locul lui,să-și termine cina,în loc să o ia țur și simplu pe umăr și să o care în camera sa.Întâlnirea îi demonstrase că Gretchen își merita renumele de „*încăpățânată*”,un renume pe care ar face bine să nu-l uite,peu a nu face vreodată greșeala de a o subestima.

Privirea lui alunecă spre pasagerii ce râdeau veseli, fără nici o grijă. Cu toții păreau a fi tineri, sănătoși și pregătiți pentru a apuca taurul de coarne. O femeie din spate strigă ceva și Gretchen începu să râdă. Chiar putea cineva să fie atât de entuziasmat în legătură cu petrecerea a câtorva ore pe niște lame subțiri de metal, alunecând pe o pojghiță de gheață așezată deasupra unui ochi de apă suficient de adânc, sau poate își petrecuse ultimele ore în hol, încercând să se „fortifice”? Cu mult înainte de a ajunge lângă iaz auziră hohotele de râs și țipetele. La un moment dat Jordon observă în depărtare, printre copaci, strălucirea palidă a felinarelor.

-Aproape am ajuns, strigă Gretchen. Zelda își iuți ritmul pe poteca pe care o bătea de mai bine de doi ani de zile. La capătul ei o așteptau întotdeauna morcovi delicioși și un adăpost cald. Curios, Jordon își răsuci gâtul încercând să-și facă o idee de ansamblu asupra iazului, și păli. Nu era numai un ochi de apă, așa cum își imaginase, în care în caz că se spărgea gheața s-ar fi udat doar până la genunchi.

-Acesta nu este un iaz! Gretchen slăbi strânsoarea hățurilor și o lăsă pe Zelda să-și aleagă singură ritmul ultimilor metri.

-Bineînțeles că nu. Este lacul Conquest.

-M-am gândit eu. Jordon studiase harta orașului Edelweiss și a împrejurimilor de sute de ori. Și putea să recunoască un lac, atunci când îl avea în fața ochilor. Mai știa, de asemenea, că lacul avea o adâncime de peste douăzeci și cinci de metri.

Era perfect pentru schi nautic, plimbări cu barca și pescuit. În timpul lunilor de vară cei ce vor închiria cabanele sale îl vor găsi foarte atractiv. Jordon, în schimb, nu găsea nici pe departe atractivă ideea de a patina pe el. În toată istoria doar un singur om reușise performanța de a merge pe apă și el, Jordon, nu avea nici un grad de rudenie cu acesta. Gretchen așeză hățurile pe banchetă și ură tuturor distracție plăcută, aruncând din când în când priviri rapide spre fața disperată a lui Jordon. Odată rămași singuri în clădirea ce constituia adăpost atât pentru cal, cât și pentru sanie, îl întrebă:

-Te-ai răzgândit? Jordon încercă să se detașeze de gândurile morbide ce îl măcinau și se strădui să schițeze un zâmbet pe când sărea de pe banchetă.

-Nu. Mă întrebam doar cât de sigură este toată afacerea.

-Este foarte sigură. Se controlează zilnic grosimea gheții, sau chiar mai frecvent dacă se înregistrează schimbări mari de temperatură. Gretchen chicoti studiindu-i privirea. Liniștește-te, Jordon, până acum nu am pierdut nici un patinator. Ezită un moment, apoi adăugă cu timiditate: Cu excepția lui Boris Schoenberger, dar asta nu contează.

-De ce nu contează? Cum ar putea viața unui om să nu conteze? Gretchen se îndreptă spre ieșirea din adăpost.

-În momentul acela nu patina.Jordon o smuci de cot și o întoarse cu fața spre el.Așa cum de altfel bănuia,Gretchen începuse să râdă.

-Gretchen?

-Boris a fost unul dintre primii coloniști care s-au stabilit în Edelweiss.Avea reputația de a fi un mare...de ai place mult femeile.Într-o seară de vară a ieșit cu fiica bancherului,Greta,și au venit la lac cu gândul de a termina rapid ceea ce aveau de făcut.Studie pentru o clipă figura lui Jordon pentru a fi sigură că acesta își făcuse o idee despre ce anume era vorba.Judecând după privirea sa amuzată se pare că reușise.Bietul Boris,a,căpătat mai mult decât se așteptase.Nu,Greta nu a pronunțat niciodată cuvântul.Jordon se cutremură cuprins de repulsie.

-Și pentru asta i-ați pus numele de Lake Conquest? (Lacul Cuceririi).O biată fetiță își pierduse inocența din cauza unui pungaș și povestea asta cu lacul avea grijă ca numele să-i rămână pătat.

-Dumnezeule,nu,protestă Gretchen.Greta a fost foarte satisfăcută de cucerirea ei.Ea a fost cea care a botezat lacul.Foarte curajoasă s-a întors acasă și i-a povestit tatălui ei exact ceea ce se întâmplase.Se părea că Greta se îndrăgostise de Boris cu mai mulți ani înainte și se cam plictisise de faptul că acesta își cam făcea de cap.Câteva luni mai târziu erau căsătoriți.

Jordon parcă auzi proverbiala ușă trântită în spatele lui Boris.

-Căsătoria a rezistat?

-Absolut sigur.Au avut doisprezece copii și nouăzeci și opt de nepoți.Obrajii lui Jordon își pierdură culoarea.După toate datele,Boris a murit de inimă rea la o săptămână de la moartea Gretei.Aproape toți cei care locuiesc azi în Edelweiss își pot găsi rădăcinile la Boris și Greta.Jordon chicoti și o trase mai aproape.

-Boris și Greta se găsesc și în arborele tău genealogic?

-Pe una din cele mai groase ramuri.El îndepărtă patina interpusă între ei.Jordon nu avea încredere în ele nici chiar învelite în ambalajul din plastic.Ochii ei albaștri scăpărară,anticipând ce va urma.

-Câți alți bărbați și-au mai pierdut independența pe lacul Conquest?

Ea își încolăci mâinile în jurul taliei lui.

-Din câte știm,nici un altul.Toți cei din această parte a regiunii New Hampshire cunosc legenda.

-Ce legendă? Buzele lui îi alintară obrazul.

-Seducătorul va sfârși prins în propria lui capcană.

Jordon strânse ușor între dinți buzele ei ademenitoare.

-Eu m-aș putea gândi și la pedepse mai grele.Gretchen înălță o sprânceană.

-De exemplu? Plimbă brațele mai sus pe spatele lui și mânușile din piele roșie îi alunecară de pe mâini.Dorea să simtă între degetele goale textura bogată a părului lui.Gura lui aproape că atinse buzele ei.

-Ai pronunțat cuvântul nu.Buzele lui Jordon se mișcă în jos o fracțiune de centimetru,cât era necesar pentru a-i simți căldura buzelor ei.

Sărutul anulă toate obiecțiile ei.Cabanele dispăruseră.Sute de ani de legende apuseră undeva în memorie.Acel simplu cuvânt,nu,se evaporă din vocabularul ei.Dacă afurisita de Greta ar fi simțit doar o fărâmă din procesele chimice ce se desfășurau aici atunci când Boris o sărutase,Gretchen putea să înțeleagă hotărârea ei curajoasă.Lake Conquest fusese botezat cu un nume ce i se potrivea.Jordon se văzu nevoit să întrei upă sărutul fierbinte când un grup de patinatori își făcu zgomotos simțită prezența în apropierea adăpostului.Peste doar un moment urmau să îi aibă drept companie.Gretchen se depărta în grabă de el,în timp ce turiștii,cazați la una din peninsule din oraș,intrară în adăpost,împingându-se și înghiontindu-se unul pe altul,căutându-și sania.O femeie durdulie,cu obraji roșii și un surâs asurzitor se opri brusc în mijlocul încăperii și o măsură scurt pe Gretchen,apoi pe Jordon.Imediat dădu drumul unui șuvoi de cuvinte în limba germană.Cu toate că nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce spunea femeia,Jordon făcu instinctiv un pas mai aproape de Gretchen,protejând-o.

-Nu,Elise,totul este în regulă.Gretchen zâmbi la privirea întunecată a lui Jordon.Bărbatul acesta nu are de gând să-mi facă rău.Acum,căutătura urâtă a lui Jordon exprima mai degrabă furia.Ce credea această Elise,că el era un soi de pervers,care bântuia în jurul adăposturilor pentru animale?

Elise zâmbi,plăcut surprinsă,și își adună repede companionii.În timp ce sania trecea pe lângă Gretchen și Jordon,Elise rosti o frază în germană ce părea a suna ca o avertizare.

-Ce a spus? întrebă Jordon.Gretchen râse și îl conduse afară din adăpost, îndreptându-se apoi împreună către o cabană de unde se puteau închiria patine.

-Mi-a spus să mă gândesc la legendă.Ochii ei sclipiră,amuzăți.Circula zvonul că și Boris era un drăcușor arătos.

-Totuși,cine este seducătorul aici? întrebă Jordon,încruntându-se.Gretchen își flutură genele.Zahărul s-ar fi topit în gura ei în timp ce rostea încetișor:

-Serios,Jordon,nu am nici o idee despre ce tot vorbești.

Câteva minute mai târziu,Jordon,cu picioarele vârate în ghetetele patinelor,căsca disperat ochii spre malul lacului,aflatja patru metri mai încolo.Nu va reuși

niciodată.În jurul lui,un stol de patinatori erau ocupați să alunece,să sară și să facă piruete pe gheață.Șase stâlpi uriași delimitau o suprafață mică a lacului.

Gretchen îi explicase că patinajul era permis doar în această porțiune,din motive de securitate.La o mică tarabă se vindea ciocolată caldă și rom fierbinte,cu scorișoară,Jordon ardea de nerăbdare să încerce romul; degetele și le simțea aproape degerate.

-Hai,moșulică,mișcă-te de acolo,pentru că altfel ai să te transformi în sloi.

Jordon își aținti privirea spre Gretchen,ce stătea drept în fața lui.Pelerina roșie îi unduia în jurul coapselor.Cum naiba reușea să patineze îmbrăcată în așa ceva?

-N-ai vrea mai bine să-mi arăți ce trebuie să fac?

Gretchen își arcui sprâncenele fin desenate în semn că înțelesese.Jordon nu se gândise că ea putea patina învelită în această haină.Ei bine,la naiba,nimeni nu ar fi putut patina în chestia ce flutura în jurul picioarelor.De fapt,o luase pentru a-i ține de pald,nu pentru a patina în ea.

-Bine,stai aici și fi foarte atent.Cu un zâmbet Jucăuș,Gretchen își dădu gluga pe spate și desfăcu cei trei nasturi,de pe umăr,ce țineau pelerina strânsă.

Jordon simți un nod în gât și înghiți cu greutate,în timp ce Gretchen se strecura cu mișcări grațioase afară din pelerină,pe care apoi o împături și o așeză pe spătarul unui scaun.Părul ei era împletit și strâns pe spate cu o singură panglică.

Purta un jersey turcoaz,cu gulerul negru,dedublat pe gât și o fustiță scurtă,în negru și turcoaz,ce îi ascundea partea de sus a coapselor.Sub fustă,formele rotunjite ale gambelor Intrau într-o pereche de patine albe,ce împodobeau partea de jos a picioarelor ei delicate.

-Mă întorc imediat.Gretchen se răsuci cu grație și alunecă lin pe suprafața de gheață,în timp ce Jordon își simțea sângele fierbându-i în vene,a de parcă ar fi băut o sticlă întreagă de whisky.În Edelweiss temperatura creștea cu rapiditate.

Nu ar fi trebuit să verifice cineva grosimea gheții? O remarcă pe Gretchen înclinându-se și salutând câțiva cunoscuți în timp ce aluneca prin mulțime, îndreptându-se către spații mai deschise.Numeroase capete de bărbați se întoarseră după ea,aruncându-i priviri apreciative.La a patra tură,ea adăugă câteva sărituri și piruete simple.Cinci minute mai târziu își câștigase chiar un mic auditoriu plus admirația lui Jordon.Era la fel de grațioasă pe patine ca și pe schiuri.Când i se realătură lui Jordon,pe banca pe care acesta se așezase,

Gretchen abia dacă mai avea suflu,în schimb el respira cu mare greutate,își desfăcuse fermoarul jachetei și se mutase până pe marginea băncii de lemn.O dorință acută,fierbinte,îi presa nasturii blugilor.Câteva priviri rapide spre fesele

ei obraznice acoperite de chiloței turcoaz îi cauzaseră o creștere de tensiune mai mare decât dacă ar fi zburat în aer, călare pe o rachetă.

-Sper că nu te aștepți ca eu să încerc vreunul dintre salturile acelea.

Ea sesiză în vocea lui îngroșată dorința ajunsă aproape de limită. În colțul buzelor îi flutură un zâmbet jucăuș, în timp ce îi întindea mâna, aju-tându-l să se ridice în picioare.

-Nu, Jordon. Cu tine, am de gând să o iau foarte, foarte încet.

Gretchen continua să se învârtă în jurul monstruoziității ce se găsea în mijlocul sufrageriei apartamentului ei. Întâmpină cu o privire rugătoare pe femeia care tocmai intrase înăuntru ca răspuns la apelul telefonic aproape isteric cu care o ohemase.

-Effie, mi-a cumpărat un copac! Effie duse o mână în dreptul sânilor impresionanți, și suspină.

-Nu e un copac, liebchen. Este un smochin.

-Dumnezeule, o să facă și fructe! Gretchen făcu imediat doi pași înapoi. Ce naiba ar fi putut face cu smochinele? Să le pună în conserve? Sau, după cum își amintea că o sfătuisese odată bunica ei, „*să le ducă sus*”. Cu toată ce, inexplicabil, după ce spunea așa, bunica cobora cu ele jos în pivniță. Așa că de ce trebuiau „*duse sus*” rămânea pentru moment un mister. Mâncase smochine doar încorporate în prăjituri și atunci i se lipiseră de dinți și îi provocaseră sete. Jordon avea gusturi destul de ciudate. Când intrase în apartament, cu câteva minute mai devreme, făcuse aproape un atac de inimă zărind în mijlocul sufrageriei un copac de înălțimea unui stat de om. De trunchi, legată cu o fundă colorată, găsi nota explicativă lăsată de Jordon. „*Ce părere ai de verde? Ne vedem la desert.*”

J.P.S. Data viitoare să încui ușa dinspre depozit. Orice nebun ar putea intra liniștit înăuntru”. Avertismentul venea prea târziu, nebunul intrase deja și se apucase de plantat copaci în sufragerie.

-Smochinii cu ramuri plângătoare nu fac fructe. Gretchen o întrebă, plină de recunoștință pentru această informație:

-Și acum ce să fac? Effie o privi fix și plescăi din limbă.

-Eu aș spune să-i mulțumești domnului Winters.

-Bine, asta o știu. Gretchen atinse cu grijă o frunză verde, lucioasă, și fu surprinsă că nu i se dezintegra în mină. Mă refeream la copac. Trebuie să-i pun apă, sau cum? Începând să înțeleagă, Effie își roti privirea prin cameră. În afară de un buchet de trandafiri galbeni, așezați pe o măsuță, nu mai exista nici o altă plantă.

-Nu ai plante înăuntru?

-Oh,ba da,am plante.Paisprezece ghiveciuri cu violete,fără a mai pune la socoteală copacul ăsta.Observă privirea nedumerită a lui Effie rotindu-se iarăși prin încăpere,și scoase un oftat.Le-am pus în cadă.Effie se îndreptă spre hol.După câteva momente se înapoie,scuturând întruna din cap.

-O să moară acolo.Gretchen se așeză pe canapea și rupse,cu o privire absentă,o petală de trandafir.De ce oare Jordon nu se profila pe flori tăiate? Cel puțin astea se ofileau și mureau fără ca ea să aibă motive de a-și face reproșuri.

-Zâmbește,liebchen,au nevoie doar de lumină.Și Effie se apucă să se plimbe prin tot apartamentul,studiind panorama ce se putea observa din dreptul fiecărei ferestre sau ușă de sticlă.După numai cincisprezece minute,figura lui Gretchen era din nou zâmbitoare.Violetele se aflau acum pe o măsuță veche,luată din depozit.Iar cu o ușoară re poziționare a mobilierului din sufragerie,smochinul își stabilise reședința lângă ușile ce se deschideau spre balcon,fără a sta în drum.

Effie îi înmână o listă detaliată a cantităților de apă și orele la care acestea trebuiau administrate,cu promisiunea că va reveni în fiecare zi pentru a le verifica condițiile.

-Acum du-te și îmbracă-te în ceva mai special pentru bărbatul acesta al tău.

-Nu e bărbatul meu.Effie pufni și deschise ușa.

-Singurul amănunt pe care nu l-am înțeles încă este: de ce paisprezece violete?

-Pentru că atâtea trepte sunt până la intrare,răspunse Gretchen,împingând-o pe femeia plină de uimire,afară pe ușă.

Jordon își plimba grijuliu lingurița în ceașca de cafea,când Gretchen se precipită în bucătărie.Desertul rămăsese neatins pe masă.O așteptă de aproape treizeci de minute.Această femeia muncea într-adevăr din greu.Dimineța,când coborâse pentru micul dejun,ea se încuiase deja în birou.Fuse tentat să ciocane la ușă,dar se temea ca ea terminase de studiat propunerile sale și atunci trebuia să intre în pielea președintelui de la *Winters Enterprises*.Începuse să disprețuiască *Winters Enterprises* și bariera pe care o ridicase între Gretchen și el.Citea asta și în ochii ei.Ea nu era încă sigură asupra motivației lui.

Tentația de a renunța la terenul respectiv devenise copleșitoare.Asta ar fi putut dovedi,fără nici un dubiu,că el nu se simțea atras de ea datorită poziției pe care o deținea,de primar ai orașului Edelweiss.Existau două argumente împotriva unei asemenea hotărâri.În primul rând,etica profesională.Dacă unul dintre angajații săi ar fi obstrucționat în mod intenționat desfășurarea unei afaceri,până la căderea nopții ar fi fost aruncat în stradă.Într-adevăr,compania purta numele său,

dar aceasta nu îi dădea dreptul de a abuza de respectul și loialitatea angajaților.În al doilea rând,dar mai important,dorea să câștige încrederea lui Gretchen.Cineva zdruncinase incredibil de puternic încrederea ei în sine,ca femeie.

Gretchen se înapoie în sală și inima lui își mări ritmul băților.

Aruncă o privire de jur împrejur și păru satisfăcută.Jumătate din mese erau goale,iar cei ramași păreau complet absorbiți de savurarea desertului,iar fusta ei verde-Închis se undui într-un fel ademenitor.Câteva capete de bărbați se întoarseră pentru a aprecia priveliștea.Jordon se ridică încet în picioare,tăcut,parcă pentru a-și reclama drepturile,și o așteptă.Categoric,femeia nu avea nici o idee despre atracția pe care o exercita asupra celorlalți.Îi zâmbi în semn de mulțumire,și Jordon,politicos,îi ținu scaunul.

-Muncești prea mult.Jordon se încruntă când Peter se apropie de masă și plasă o farfurie plină în fața lui Gretchen.Ai servit cina?Gretchen îi mulțumi lui Peter și apucă furculița.

-Nu te superi dacă mănânc acum,nu-i așa?

-Bineînțeles că nu.Aruncă o otheadă spre ceas; trecuse de nouă.Întotdeauna ești atât de ocupată sâmbătă seară?

-Câteodată e chiar mai rău.În ultimele trei ore alergase peste tot pentru a se asigura că lucrurile merg bine,și acum era liberă pentru tot restul nopții.

Continuă,cu o notă de mândrie în voce:Pensiunile din oraș pot oferi numai micul dejun,și de obicei Dragon's Lair are grijă și de oaspeții lor plus turiștii ocazionali.

-Ocazionali?

-Schiorii care vin aici doar în timpul zilei.Își petrec ziua pe pârție,seara în oraș și apoi se întorc de-acolo de unde au venit.

-Poate că ar trebui să te gândești să mai deschizi încă un restaurant.

Gretchen ridică privirea din farfurie și se în cruntă.Tonul lui fusese serios

-Jordon,Dragon's Lair se aglomerează așa doar în serile de sâmbătă,pe durata sezonului de schi.Cum s-ar putea întreține celălalt restaurant în extrasezon?

-Turism.Gretchen gândi că s-ar putea bate căci în cap,în legătură cu extinderea orașului,iar conversația ar fi continuat până ce s-ar fi ajuns la o concluzie logică; sau poate ar fi fost mai bine să schimbe subiectul înainte ca seara lor să fie compromisă.

-Posibil.Nu am avut încă șansa de a-ți mulțumi pentru copăcel.

-Cei de la florărie m-au asigurat că este vorba de o plantă,nu de un copac.Jordon simți un gol în stomac.Noaptea trecută îi mulțumise,pe viorlete,lângă treptele

din fața intrării, ridicându-se în vârful picioarelor și sărutându-l de paisprezece ori. Buzele îi schițară un zâmbet ironic. Ai de gând să îmi mulțumești acum?

Ea privi împrejur, la cei aproape o duzină de oaspeți care se mai aflau încă înăuntru. Își pregăti cu grijă răspunsul. Când îi remarcă expresia, inima lui Jordon aproape că explodează. Se gândea la asta! Făcuse un pas uriaș înainte în încercarea de a-i câștiga încrederea. Privirea i se umplu de tandrețe.

-Sau poate că îmi vei mulțumi mai târziu? În sufletul lui Gretchen ușurarea și un sentiment de frustrare își disputau întâietatea.

-În seara aceasta în salon se va interpreta muzică. Un dans lent, cu Gretchen în brațe, i se părea un vis minunat.

-Te voi invita la dans doar după ce nu mai rămâne nimic în farfurie.

În timp ce își îndrepta atenția asupra cinei, zâmbetul de pe buzele ei căpătă o strălucire magică.

CAPITOLUL 6

Jordon luă cheia apartamentului din mâinile tremurătoare ale lui Gretchen și deschise ușa. Până la urmă, poate că ideea cu dansul nu fusese chiar atât de bună. Trupul său se înfierbântase peste măsură, parfumul părului ei îl trimisese aproape peste limita suportabilului. Autocontrolul său dispăruse în timpul celui de-al doilea dans și se temuse că Gretchen va realiza cât de intensă îi era dorința și se va baricada în vârful muntelui Thunder, împreună cu dragonii săi pitici, în chip de protectori.

-Vrei să intri înăuntru pentru o ceașcă de cafea?

Mâna lui Jordon înțepeni pe clanță. Noaptea trecută, după prima lecție de schi, nu fusese invitat înăuntru. Noaptea trecută ar fi fost probabil, apt să-și controleze dorința nebunească. În această seară, după ce o strânsese în brațe, legănându-se molcom în ritmul dansului, nu mai exista nici o șansă ca acest lucru să se întâmple. Gretchen își dezvăluise pentru o clipă sufletul și acolo se putuse citi încrederea. Și nu voia să destrame acest sentiment.

-Dacă intru, nu o fac pentru o cafea. Gretchen îi studie fața în lumina estompată de pe hol. Îl dorea. Și dacă era sinceră față de sine, trebuia să admită că îl dorise încă de când o condusesse acasă, de la festivalul berii. Pentru moment, ultramodernele cabane ieșeau din competiție. Trădarea lui Tom îi marcase o lungă perioadă de timp viața. Jordon nu era Tom. Jordon îi vorbise de scopul venirii sale aici înainte de a apărea ceva între ei. Iar mărturisirile sale fuseseră directe și sincere. Iar răspunsul ei se dovedi a fi, în aceeași măsură, grosolan, încă îl dorea.

-Perfect..Oricum,de la ultima ta vizită am renunțat la cafea.

Jordon uită să mai respire.Degetele lui se desprinseră de pe clanța ușii,lucrată în lemn,și îi cuprinsesă tandru obrazii aprinși.

-Ai vreo idee despre ceea ce-mi spui?

-Da.Gretchen își apăsă obrazul în palmele lui.Îi simțea tremurul ușor al mâinilor.Îți cer să rămâi.Jordon își plecă capul.

-Oh,doamnă,buzele lor se atinseră,încearcă să mă izgonești acum.Gura lui cuprinse ferm zâmbetul ei satisfăcut.

Gretchen capitulă în fața sărutului lui devastator.Brațele ei i se încolăciră în jurul gâtului.Degetele palide i se împreunară cu șuvițe negre,mătăsoase,din părul lui.Dorința se revărsă în întreg trupul ei,devastând fiecare terminație nervoasă pe care o întâlnea în cale.Se afla acolo unde ar fi trebuit de mult să fie,în brațele lui Jordon.Nu era posibil să facă o greșală,din moment ce totul i se părea atât de minunat,se gândi ea,în timp ce el o ridică în brațe,pășind în apartament.

Jordon,ținând în brațe povara sa prețioasă,se grăbi să închidă ușa,sigilând singura legătură pe care o aveau cu exteriorul.Limba lui plonja mai adânc în dulceața ademenitoare a gurii ei în timp ce îi libera picioarele și suferea tortura senzației formelor ațățătoare ale lui Gretchen alunecând în josul trupului său întărit de dorință.

Mâna liberă îi răvăși părul și începu să scoată agrafele ce țineau masa aurie strânsă într-un coc.Gretchen își întrepătrunse degetele pe ceafa lui Jordon și își coborî încet picioarele,bucurându-se de atingerea fiecărui centimetru din trupul contractat ai bărbatului.Se înălță pe vârfuri,cu fusta adunată strâns în jurul coapselor și îi întâlni limba înfierbântată,provocându-l.Prin țesătura fină a bluzei albe se reliefau sânii plini,presându-se de pieptul lui.Părul desprins al lui Gretchen se undui până pe talie și Jordon scoase un geamăt.Îi eliberă gura și își îngropă fața întreagă în paradisul auriu.

Trase adânc în piept parfumul delicat al florilor amestecat cu o aromă gingașă,de prospețime.De parcă ar fi coborât cu schiurile pe un munte de flori de câmp.

Jordon se întrebă dacă altundeva în corpul ei putea întâlni ceva mai erotic.

Buzele lui se închiseră deasupra gâtului ei cu forme zvelte,unde arterele îi pulsau nebunește,în timp ce cu mâna începu să-i frământa unul din sânii și piciorul lui se insinua între pulpele ei.Sfârcul sânelui se întări sub degetele lui și se înfiora.

-Gretchen,ce ai de gând să-mi faci?

Ar fi trebuit să știe că nu se va putea controla. Toate semnele i se arătaseră. Tot ceea ce se în-tmpla între ei era prea puternic pentru a putea fi restricționat de convenții sociale, se gândi Jordon în timp ce îi desfăcea nasturii bluzei.

Bluza îi alunecă încet de pe umeri și Gretchen își lipi spatele gol de netezimea răcoroasă a ușii, apoi fu trecută de un fior când buzele lui Jordon capturară unul din sfârcuri prin dantela sutienului alb.

-Jordon? Brațele ei rămăseseră ținute de ușă din cauza mânecilor și în glasul ei se simțea o notă de frustrare. Dorea să îl atingă.

-Hmmm... Limba lui întărâtă ușurel și celălalt sfârc.

-Jordon! Nerăbdarea din vocea ei îi penetra mintea năucită de pasiune. Își eliberă comoara și înalță privirea. Gretchen își dădu capul pe spate indicându-i brațele nemișcate.

-Nu știi care este părerea ta, suflă o șuviță de păr ce îi căzuse în ochi, dar eu nu prea mă omor după sclavie. El se holbă, nedumerit de toată această predică. Era pregătit să o ținuiască cu spatele de ușă. Bluza ei era pe jumătate scoasă, iar dantela delicată a sutienului era întunecată pe alocuri de cercuri umede. În jurul picioarelor lui erau drapați metri de material verde-închis, iar tocurile cizmelor ei negre lăsaseră o dâră pe lemnul alb al ușii. Ochii lui se reîntoarseră către fața ei, așteptându-se să găsească acolo frică. Însă descoperi doar o emoție foarte puternică. Obrajii ei erau încinși, respirațiile se succedau într-un ritm foarte rapid, iar în priviri i se putea citi foarte limpede frustrarea sexuală.

Pe buzele lui apărură încet un zâmbet. Ea își dorea brațele libere pentru a putea participa. Cu o răbdare reînnoită Jordon delimita cu limba zona de sub suprafața netedă ca de satin a pielii gâtului unde bătea pulsul ei.

-Tu nu, hmmm? Apucă ușurel cu dinții breteaua sutienului și o coborî. Sâniile moi îi atinseră obrazul și el gemu.

-Jordon, te implor! Gretchen își legănă șoldurile presate de mușchii contractați ai coapselor lui. El îi plăti pe loc complimentul sărutând-o sălbatic pe gât în jos și apoi pe sâniile eliberați din strânsoarea sutienului, ale căror sfârcuri începură să se întărească. Sărutările lui sfârșiră în depresiunea umbrită dintre cele două movilite.

-Mă implori, ce? Jordon îi strânse talia subțire cu ambele mâini și zâmbi.

Gretchen izbi cu pumnii în ușă.

-Așteaptă tu să pun mâinile pe tine! Jordon o ridică în brațe în timp ce aerul se umplea de hohotul lui de râs.

-Oh, Gretchen, nu poți să înțelegi că tocmai asta este problema? Pașii lui largi petrecură distanța dintre sufragerie și dormitor într-o clipă. Nu pot să aștept până

ce mâinile tale vor fi pe mine.Lumina lunii umpleau încăperea cu o strălucire palidă.Jordon o lăsă încetișor lângă unul din picioarele patului.Privirea lui nu părăsise nici un moment expresia ei desăvârșită.Ținea să memoreze acest lucru înainte de a face pentru prima oară dragoste.Gretchen își recapătă echilibrul și își desfăcu repede bluza.O aruncă pe podea,eliberându-și brațele,și zâmbi triumfătoare.Degetele ei apucară imediat jerseul lui.

-Vreau să te ating.Gretchen îi percepu tremuratul trupului.Privirile lor se încrucișară,în timp ce șoapta ei purta promisiunea paradisului.Peste tot.

Zarurile fuseseră aruncate.Jordon se trezi aderând la această propunere.

-Te rog.Îi acoperi mâinile cu palmele sale și o ajută să-i tragă jerseul peste cap.

Gretchen începu,cu degete tremurânde,să desfacă nasturii mici și albi de la cămașa lui Jordon.Sutienul ei se alătură pe podea jerseului și bluzei.Despărți marginile cămășii și respirația ei se opri pentru o clipă la vederea cârlionților în tunecați ce acopereau pieptul lui.Răsuci câteva dintre șuvițele negre în jurul degetelor și le ținu captive.Jordon își eliberă umerii din cămașă în timp ce pe trup îi dansau degetele ei fierbinți.Ridică palmele ei și le așeză în jurul gâtului său.Imediat degetele ei îl prinseră de chică.Jordon îi admiră impresionat sânii palizi,contrați de două puncte mai întunecate.Păreau a-i cere să le acorde mai multă atenție.Depuse un sărut delicat pe fiecare sfârc.

-Ești mai frumoasă decât mi-am imaginat.Gretchen îl trase mai aproape,îngropându-și adânc mugurii sensibili în masa neagră,cârlionțată.

Capul și-l dăduse pe spate,cu ochii închiși,în extaz.

-În visele mele nu era chiar atât de bine.

-M-ai visat? Ea îi aduse gura în dreptul buzelor ei.Răspunsul lui Gretchen, Jordon îl percepu ca o atingere delicată pe suprafața buzelor sale.

-De ani de zile,Jordon,de ani de zile.Dorința nestăpânită făcu sărutul care urmă să fie exploziv.Foametea întâlnea foamete.Mâinile împinseră,traseră,îndepărtară îmbrăcămintea ce mai rămăsese.Gemete de plăcere și cuvinte de alint părăsiră buzele tremurânde pentru a fi murmurate pe pielea strălucitoare.Ultima barieră din mătase alunecă în jos pe picioarele lui Gretchen.Cu o imucitură delicată din genunchi trimise petecul dantelat în aer,în timp ce Jordon o ridica din nou în brațe.O întinse exact pe mijlocul saltelei roșii.Șuvițele aurii din părul ei se împletiră cu razele de lună.Gretchen întinse mâinile către el.

-Minunat.Jordon depuse un sărut ușor pe fiecare din palmele deschise.

Gretchen îi mângâie gingaș cu vârful degetelor fâlcile aspre.

-Da,minunat.Urmări tandru cu degetul conturul urechilor lui,apoi își afundă mâinile în păr și îi trase capul lui Jordon în jos,către ea.Acesta suspină ușor,

pierdut, în timp ce presa trupul ei pe pat. Ea își mișcă puțin picioarele astfel încât să prindă între ele coapsele lui. Jordon gemu și își răsuci fața într-o parte.

-Trebuie s-o luăm mai încet. Degetele lui strânsură șoldurile lui Gretchen încercând să le țină nemișcate. Totul se petrecea parcă prea repede. El fusese gata să o pătrundă, nepăsător la plăcerea ei. Limba ei găsi un sfârc acoperit de câteva fire de păr. Suflă apoi Cișor peste mugurele umed.

-De ce? Mâinile lui Jordon se încleștară, când un alt fior de dorință îi zgudui trupul.

-Pentru că vreau ca toate acestea să dureze. Picioare gingașe, zvelte, atingând coapse puternice, aspre și păroase, încercând să-l ademenească. Gretchen putea simți duritatea bărbăției sale. Rosti cu un glas pierdut, anticipând ce va urma:

-Poate data viitoare. Mâna lui coborî între coapsele ei, încercând să verifice dacă ea era pregătită. Degetele îi fură acoperite de o umezeală fierbinte. Îi mușcă buza inferioară și insinua încetișor un deget înăuntru. Gemu când pereții catifelati se contractară în jurul lui. Uimit de răspunsul ei, murmură:

-Ești pregătită. Gretchen își arcui șoldurile, glorificând aceste j momente în care îl simțea aproape de ea, dar dorind mai mult.

-Eram pregătită. Jordon își retrase degetul și mai mușcă o dată buza ei atât de sensibilă. Prinse apoi în palma făcută căuș un sân moale și trasă cu limba conturul întunecat al sfârcului.

-De când? Jordon savura și celălalt sfârc în timp ce insinua încetișor bărbăția-i întărită spre Inima fierbinte a pasiunii ei. Aș fi putut să te am acolo, țintuită de ușă? Picioarele ei se încolăciră pe partea din spate a șoldurilor lui, în timp ce el o penetra lent, mișcându-se apoi înăuntru ei într-un ritm susținut. Câteva convulsii scurte semnalară apropierea orgasmului ei. Strânsoarea ei, puternică și fierbinte, îl făcură pe Jordon să-și piardă orice control. Se trase puțin înapoi și se zvârcoli din nou în ea, cu un ritm sălbatic. Buzele lipite de gâtul ei îi înăbușiră strigătul din momentul culminant. Jordon se trezi în lumina aurie a zorilor de zi cu o senzație dureroasă, ca de chingă, ce îi ținea Degete gingașe îi mângâiară duios spatele ud, în timp ce Gretchen murmură „oh, da”, o dată și încă o dată...

Jordon se trezi în lumina aurie a zorilor de zi cu o senzație dureroasă, ca de chingă, ce îi ținea pieptul. Ochii lui se îndreptară într-acolo depistând cauza durerii. O mână, cu unghiile vopsite în roz, strângeau cu putere părul de pe piept. Privirea lui urmări curbele grațioase ale brațului, trecu peste umăr și ajunse la fața lui Gretchen. Aceasta era cuibărită în brațele sale, folosindu-i umărul în

chip de pernă,iar părul de pe piept drept pătură suplimentară.Femeia părea a fi fascinată de părul său.Dacă degetele ei nu erau scufundate în părul de pe cap, atunci îi mângâiau drăgăstos pe cel de pe piept.Simți un nod în gât reamintindu-și cealaltă porțiune acoperită de păr de care ea se arătase interesată.Această fascinație a ei inițiase cea de-a doua partidă de dragoste.Greșise atunci când spusese că data viitoare totul se va derula mai încet.Doar un cronometru oficial ar fi putut sesiza diferența.Jordon puse palma peste pumnul ei strâns și își eliberă cu blândețe firele de păr.Oftatul lui de ușurare răvăși părul ei și Gretchen se cuibări mai aproape,strângând între degete bucle din părul lui negru.Cel puțin de data aceasta nu mai trase de el.Jordon își roti cu interes privirea prin cameră.Două uși duble,asemănătoare celor din sufragerie,cu ieșire spre un balcon,acum acoperit de zăpadă.În depărtare,piscul Thunder Mountain își captura privirea,scânteind în primele raze ale Soarelui.Cum era așezat în pat, Jordon avea vedere directă asupra vârfului.De-a lungul dușumelei din lemn tare era întins un covor alb pe Oare erau împrăștiate hainele lor.În fața uneia din ușile duble erau așezate o măsuță înaltă și îngustă,și un scaun roșu, singuratic,Queen Anne.În centrul măsuței se găseau trandafirii roșii pe Care i-i dăruise.O armură în miniatură,de un negru lăcuit,împodobeau,împreună cu cei doi dragoni gemeni,unul din pereți.Locul dintre cele două uși de sticlă era ocupat de un cămin,aparent nefolosit,iar pe o măsuță joasă,în dreptul Atlei de-a două uși,îți încânta privirea aranjarea în șiruri a celor paisprezece ghiveciuri cu violete. Așternuturile patului erau din satin negru,iar salteaua de sub ei,de cea mai bună calitate,era roșie strălucitoare.Curios,Jordon își întoarse capul în cealaltă parte a dormitorului și încremeni.Ochii îi rămaseră cășcați de uimire.

Un dragon verde își ațintea asupra lui ghearele aurii și un șir sclipitor de colți amenințători.Coama roșie,sălbatică,strălucea în lumina palidă a dimineții.Razele soarelui aprindeau cei doi ochi de topaz,dându-le viață.Înspăimântătoarea bestie tra sculptată și pictată într-un panou din lemn de teck,înalt de peste un metru și jumătate.Fără să știe,adormise într-un adevărat salon de artă.

-Văd că l-ai cunoscut pe Chung.Vocea lui Gretchen era încă toropită de somn.Jordon își reîndreptă atenția asupra femeii din brațele sale.Fusesse atât de surprins de vederea aceluia dragon,încât nu realizase că Gretchen se trezise.

-'mneața.Jordon o sărută pe buze.Așa îi spui tu patului? Gretchen căscă.

-Nu,doar panoului de la cap.Adora să-l privească dimineața.Răvășit,dur și dezbărcat.

-Este ceva ce nu înțeleg.Jordon înțepeni când piciorul lui Gretchen alunecă, acoperindu-l pe-al lui.Vocea lui scăzu o octavă.De ce tot acest decor oriental?

Degetele ei cercetătoare dădură peste un sfârc întărit.

-Timp de cinci ani am lucrat în San Francisco, lângă China Town. Gretchen depuse un șir de sărutări în jurul gâtului lui. Chung este un dragon oriental.

Singura lui datorie este să mă păzească. Limba ei trecu peste „V”-ul adânc de la baza gâtului. Și face asta de când l-am cumpărat. Jordon își schimbă poziția, în timp ce gura ei seducătoare nu înceta să-l vrăjească. Ritmul respirațiilor i se înteti, iar mâna lui își găsi drum în jos pe spatele ei, prinzând în căuș fesele rotunde. Nu-și mai dădea seama care era scopul conversației.

-Să te păzească de cine?

-De prădătorii din munți. Gretchen trecu piciorul de cealaltă parte a lui, își schimbă centrul de greutate și îl încalecă. Barbăția lui rigidă întâmpină moliciunea umezită dintre coapsele ei. Aceștia sunt dragoni care se hrănesc cu slăbiciunea din oameni. Jordon dorea ca în dimineața aceasta lucrurile cu Gretchen să se deruleze mai lent. Avea nevoie să se asigure că nu doar pasiunea unei nopți determinase multitudinea de senzații care îi bombardaseră toate simțurile. Ceea ce i se întâmplase noaptea trecută i se întâmplase pentru prima dată în viață și avea sentimentul că nu va putea repeta acele trăiri cu nimeni altcineva decât cu această femeie. Fusesse și înainte atras de femei, dar acest sentiment era superior unei simple atracții. Și nu știa să denumească această nouă emoție. Jordon se înalță și captură între buze unul din sfârcurile sânilor ei.

Tentația era imensă. Se prinse cu mâinile de șoldurile ei și își ridică trupul. Ea suspină adânc de plăcere încovrigându-și degetele de la picioare, în timp ce el o penetra lent. Ceva mai târziu, Jordon își va recăpăta controlul asupra propriului trup. Va face dragoste cu Gretchen încet și meticulos.

Poate mai târziu va reuși să denumească această emoție curioasă ce ti încerca sufletul.

Gretchen încercă să se apere de lumina care îi intra în ochi îngropându-și mai tare capul în pernă. Simțea nevoia să doarmă. Simțea nevoia unui duș.

Înghiți în sec și suspină. În clipa aceea, ar fi vândut cea mai prețioasă posesiune a sa, Chung, la bursa neagră, pentru o ceașcă de cafea. Își mișcă cu grijă picioarele.

Nu întâlnește decât așternuturile de satin, calde încă. Nici urmă pe Jordon.

Gretchen își scoase capul din pernă și se încruntă. La vederea locului gol se simți oarecum dezamăgită. Aruncă o privire către ceas și gemu. Trecuse de nouă.

Niciodată nu dormise atât de mult. Cine conducea oare Dragon's Lair?

În cameră pătrunse o aromă distinctă de cafea.Undeva,în apartamentul ei se afla cafea.Ar fi recunoscut mirosul acesta dintr-o mie.Imposibil! Cu o seară înainte îi spusese adevărul lui Jordon în legătură cu epuizarea rezervelor de cafea.

Curioasă,se strecură afară din pat,puse pe ea halatul alb,de mătase,agățat îndărătul ușii de la baie și păși în picioarele goale spre bucătărie.Un zâmbet îi lumină fața.În picioare,în mijlocul bucătăriei,Jordon încerca să împartă o farfurie cu mâncare în două părți egale.De asemenea,pe o tavă se odihnea un ibric de cafea.Părul lui era încă umed după un duș recent și purta alte haine decât cele din seara trecută.Evident,dăduse o raită pe la el prin cameră,iar apoi,după cum arătau lucrurile,comandase micul dejun pentru doi.Probabil că multe sprâncene se ridicaseră în semn de întrebare când el ceruse ca micul dejun să fie trimis în apartamentul ei.Jordon era un adevărat gentleman.În adâncul inimii ei știa că el nu era genul care s-ar lăuda cu cuceririle sale.Jordon se răsuci spre ea,o privi o clipă,apoi zâmbi.

-Te-ai trezit.

-Oficial,nu sunt trează decât după duș și două cești de cafea.Intră în bucătărie și-și turnă o ceașcă din ibricul de pe tavă.Două brațe bărbătești,calde,îi încolăciră talia și o traseră în spate.Degetele lui Jordon începură să se joace cu cordonul rece din mătase al halatului ei.Acesta era de un alb pur ca zăpada,iar pe spate,în fir roșu strălucitor,era brodat un dragon ce părea a fi foarte furios.Și dacă era să se încreadă în degetele sale,sub halat ea nu mai purta nimic.

Gretchen sorbi o înghițitură din licoarea neagră și se rezemă cu spatele de pieptul lui puternic.După ce se trezise în pat singură,dimineța luase în mod clar o turnură mai favorabilă.Luă o altă înghițitură de cafea,își întoarse capul să-l poată privi și îi adresă un zâmbet.Instinctiv,brațele lui sporiră strânsoarea.Cu ochii încă somnoroși,istovită,i se părea cea mai sexy femeie din lume.Și se afla în brațele lui,zâmbindu-i cu mare satisfacție.

-Te-ai trezit? Ea își frecă fesele de porțiunea din față a pantalonilor lui.

-Cred că nu sunt singura în această situație.Jordon râse și își înclină capul,sărutând-o.

-Mi-am promis că în dimineța aceasta mă voi purta frumos.Gretchen se sprijini cu palmele în masă și se împinse în el.

-Ar trebui să pregătești o doamnă înaintea unei asemenea dezamăgiri.El chicoti.Femeia aceasta era un șir nesfârșit de surprize.De la proprietara înțepată a unui motel la o femeie cu pasiuni sălbatice și acum un fel de amestec din amândouă.

O sărută vesel,dar scurt.

-Micul nostru dejun se răcește.Gretchen îi aruncă o căutătură urâtă și se

desprinsă din brațele lui.Jordon ridică tava și o puse pe masă.

-Există prin împrejurimi vreun magazin cu alimente? Ea se așeză jos cu ceașca în mână.

-De ce? De ce naiba se interesa el de un magazin alimentar?

-Nu a fost prea plăcut să sar din pat,să mă strecur în camera mea și să comand de acolo micul dejun.Observându-i expresia năucită,Jordon zâmbi.Am procedat așa pentru că nu puteam ști reacția ta dacă personalul motelului ar fi aflat că am petrecut noaptea împreună.Se întinse peste masă și umplu din nou ceașca ei.

Mâine dimineață nu am de gând să repet toată această excursie.

Inima ei căzu în extaz.Jordon își făcea deja planuri pentru o altă noapte.

-O să ies mai târziu să cumpăr ceva de mâncare.

-Nu,mă duc eu.Oricum trebuie să ies în oraș.Jordon începu să mănânce.Când întinse mâna după ceașca de cafea observă că ea nu atinsese nimic din porția ei.Stătea nemișcată și îl privea țintă,cu o expresie preocupată.S-a-ntâmplat ceva? Gretchen clipi din ochi.S-a-ntâmplat ceva? Cum i-ar fi putut spune ceea ce tocmai atunci descoperise? Se îndrăgostise de Jordon.Stătea jos pe scaun amestecând cu furculița în jumările de ouă,când deodată,bang! De ce oare nu o avertizase cineva că toate acestea se puteau în-tâmpla așa,cât ai clipi din ochi? Ori acest mic dejun era cea mai importantă masă a zilei,ori ar fi putut fi cea mai periculoasă.Lovită de realitate ar fi putut înghiți o bucată mult prea mare de pâine prăjită.Ar fi fost prima persoană moartă pe motiv că se îndrăgostise.

Doamne,câte mii de oameni mor din cauza unui șoc și nimeni nu află despre asta? Dacă în momentul respectiv s-ar fi aflat la volan?

-Gretchen? încet-încet,culoarea pierise din obraji ei și Jordon se îngrijorase.

Părea gata-gata să leșine.Gretchen scăpă furculița și începu să-și frământa mâinile.Cât timp șocul își găsea încă ecou în corpul ei,nu era dispusă să-și asume nici un risc.Nu mai fusese niciodată îndrăgostită cu adevărat și ideea de a nu trăi îndeajuns pentru a vedea totul până la sfârșit era supărătoare.Cu Tom, relația se dezvoltase în decursul lunilor în care munciseră împreună.Latura fizică fusese satisfăcută.La timpul respectiv,Gretchen crezuse că asta înseamnă dragoste.Acum începea să înțeleagă că de fapt nu avusese nici cea mai vagă idee despre această noțiune.Și de fapt,încă nu știa nimic.Cum de se îndrăgostise de bărbatul care dorea să-i transforme orașul?Punctele lor de vedere erau diametral opuse.Tot ceea ce ea construisese aici,toate proiectele la care lucrase,aveau un singur scop:Edelweiss.Acest oraș reprezenta viața ei.Viața lui Jordon se desfășura undeva în New York City,și la fel de bine ar fi putut să fie și la celălalt capăt al universului.Jordon îi acoperi cu palma degetele care îi tremurau.

-Te simți bine,Gretchen?

-Da.Vocea ei era scâncită,ca a unui șoricei.Își dresе glasul și încercă din nou.Da.El o privi lung.

-Nu vrei să mai petrecem și alte noți împreună?

-Eu...Nu îi putea da un răspuns negativ acum,penru că ulterior cel mai inteligent lucru i se părea „*dragostea până ce moartea ne va despărți*”.Trebuia să știe cât de departe putea merge.Singurătatea își lăsase o amprentă puternică asupra vieții ei și Gretchen simțea că acel gol din ea putea fi vindecat doar de Jordon.Nu îmi plac ouăle.Jordon urmărise cu atenție emoțiile ce se puteau citi lesne pe fața ei.Teama de care ea părea a fi surprinsă îi sfâșia inima.Era conștient că totul se petrecuse prea repede,prea în forță,dar,la naiba,niciodată nu simțise ceea ce simțea acum.Il fusese teamă că Gretchen va avea regrete sau îndoieli și iată că exact așa se și întâmpla.Cu siguranță că nici unul din ei nu avea un caracter puternic,penru că altfel ea i-ar fi arătat de mult ușa.Privirea lui alunecă gânditoare către ușă și nu se putu abține să nu zâmbească.În fața pasiunii lui mistuitoare Gretchen fusese precum praful de pușcă.Iar împreună -Bum! -explozie instantanee.Gretchen se foi nervoasă pe scaun în timp ce culoarea îi revenea în obraji.Urmărise și ea direcția privirii lui Jordon.

-Ador ușa aceea,murmură Jordon.Ea înghiți în sec,cu umilință,și se zgâi la cele două dâre negricioase,cam la douăzeci de centimetri de podea,pe care le lăsaseră pe ușă tocurele cizmelor sale.

-Trebuie vopsită.

-La naiba,femeie! strigă Jordon,îngrozit la gândul acesta.Ba trebuie turnată în bronz.Gretchen chicoti la ideea de a turna în bronz întreaga ușă.Ar fi cântărit o tonă.

-N-aș mai reuși să intru în casă.Degetul mare al lui Jordon trasă delicat cerculețe pe spatele mâinii ei.

-Vrei să spui că n-ai mai fi în stare să ieși.Jordon detecta rapid accelerarea pulsului ei.Și pe măsură ce mă gândesc,îmi place din ce în ce mai mult ideea.

-Să turnăm ușa în bronz? Gretchen își simțea mâna topindu-se în strânsoarea lui.Nu mai rămăsese nici un oscior întreg.

-Nu.Jordon îi ridică mâna și depuse un sărut pe palma albă și moale.Ideea este de a te ține închisă în acest apartament.Privirea lui părăsi ochii ei adânci și coborî spre poalele halatului.Erau suficient de ridicate penru a-i oferi un tabolu ademenitor.Însă îl vrăjeau mai mult cele două umflături pline,ascunse de partea superioară a țesăturii.I se părea că trecuse o veșnicie de când le testase gustul.

Oare chiar trecuseră doar câteva ore? Sub privirea lui intensă,Gretchen simți cum vârfurile sensibile ale sinilor ei se rigidizau.

-Nu crezi că m-aș simți cam singură? Limba lui Jordon desenă o linie în palma ei,ajungând la încheietura pumnului,unde artera ei se zbătea,pulsând accelerat.

Privirea lui se fixă asupra buzelor ei,ușor întredeschise.

-Nu vei fi niciodată singură.

-Oh,deci voi avea companie?

-Dimineața.Jordon mușcă jucăuș baza degetului ei cel mare.După-amiază.Dinții lui îi strânseseră delicat degetul arătător.Și noaptea.Introduse încetișor vârful degetului mijlociu în gură,sugându-l.Gretchen simți triumphiul dintre coapse urnezindu-i-se.Era criminal cât de ușor Jordon o putea determina să-l dorească.

-Acum este dimineață.Jordon închise ochii și încercă să-și impună să-i elibereze mâna.Cu doar cinci minute înainte avusese îndoieli în legătură cu ei doi.Nu avea de gând să se folosească de sex pentru a o păstra.Garantat,nu era vorba numai de sex,ceva atât de sălbatic,atât de extenuant,nu putea fi clasificat ca simplu sex.Jordon era un bărbat matur.Bărbații în vârstă de treizeci și opt de ani nu utilizau sexul ca metodă de ademenire a femeilor.Aruncă o otheadă spre cele două vârfuli gemene presate îndărătul halatului și scoase un geamăt.Ba din contră,poate că tocmai așa stăteau lucrurile.Nu putea emite supoziții asupra a ceea ce făcuse cu o zi înainte.Privirea lui întâlnește gura lui Gretchen.Fiecare detaliu din noaptea care trecuse și din zorii zilei îi reveniră în minte.Dacă toate aceste gânduri nu îl părăseau de îndată,va ajunge în situația stânjenitoare de a o implora.

-Nu ar trebui să faci un duș sau ceva asemănător?

Gretchen își smuci mâna,așezând-o pe partea ei de masă.

-Nu trebuie să-ți faci griji.Se ridică în picioare și scaunul scârțâi pe podea.Știa că,dimineța,nu oferea chiar cea mai bună imagine.Care femeie reușea așa ceva?

-Gretchen! țipă Jordon.În clipa aceasta aș fi în stare să te întind pe masă și să te mănânc la micul dejun.Ea îi surprinse privirea înfierbântată și știa că spunea adevărul.

-Încerc să mă port cu noblețe și să-ți acord ceva timp pentru a mă cunoaște mai bine.Zâmbetul lui era puțin arogant.Mi s-a acordat autoritatea de a mă purta arogant,tiranic și posesiv cu ce e al meu.Gretchen se rezemă de cadrul ușii,își încrucișa brațele pe piept și îl contemplă în tăcere.

-Cine ți-a dat această autoritate,nevasta sau iubita? Jordon ridică din umeri.

-Nici una,nici alta.De fapt,mama mea.Gretchen trase un chicotit.Personal,i-ar fi făcut plăcere să dea mâna cu doamna Winters.Femeia avea tupeu.Din moment ce el fusese atât de deschis,se decise să-i întoarcă favoarea.

-Eu sunt independentă,puțin cam neîncrezătoare și încerc să nu-mi arăt niciodată slăbiciunile.Ideea cu independența era admirabilă; de partea cu neîncrederea se va ocupa mai târziu.

-De ce nu-ți arăți slăbiciunile? Gretchen își flutură absentă mâna spre tavan.

-Pentru că ei atâta așteaptă pentru a te lovi.

-Cine?

-Dragonii acestei lumi.Gretchen se desprinsese de ușă și își împreună poalele halatului.Îți amintești că ți-am vorbit despre prădătorii din munți și felul în care ei se hrănesc cu slăbiciunile care există în oameni? Jordon clipi de câteva ori în timp ce o studie.Detecta o ușoară incoerență în spusesele ei.Nu cunoștea prea multe despre adevărata Gretchen.

-Dragonii în carne și oase? Gretchen își clătină încet capul.Jordon nu o înțelegea.

-Nu,Jordon,nu este vorba de niște creaturi rămase din vremuri preistorice,dacă ar fi existat vreodată.Încercă să se facă mai bine înțeleasă.Dragonii sunt așa cum îi facem noi.Pot fi buni,ca Chung,sau pot fi prădători ai munților.Dacă îți arăți punctele slabe și admiti că ți-e frică,atunci ei simt asta și lovesc.Dacă cuiva îi este teamă de moarte,ei se folosesc de acest sentiment.Dacă o persoană suferă de claustrofobie,de fiecare dată când acea persoană este blocată într-un spațiu închis,prădătorii munților vor fi și ei acolo.Jordon încuviință din cap,în semn că pricepuse.Gretchen nu își pierduse mințile,avea doar un alt mod de a privi lucrurile.

-Gretchen,de ce te temi tu cel mai mult?

Ea se uită la bărbatul ce îi furase o părticică din inimă.Dacă vreodată în viață va fi nevoită să înfrunte prădătorii munților...ei bine,tot trebuia să înceapă odată și odată.Se putea întâmpla chiar fiind cu bărbatul de care se îndrăgostise.

-De faptul că viața mea întreagă se va scurge și că nu voi avea nici măcar o clipă de încredere deplină în mine însumi.Privi tăcută cum tulburarea întuneca expresia lui Jordon.Nu îl putea blama; nici măcar ea nu se putea înțelege în totalitate.Ridică ușurel din umeri și se răsuci pe călcâie,îndreptându-se către camera de duș.

CAPITOLUL 7

Gretchen coborî din mașina lui Jordon și păși pe urmele acestuia, în sus pe deal. Nu își dorise să vină. De fapt, ar fi dorit să fie oriunde altundeva în Edelweiss împreună cu Jordon, dar nu aici. Zăpada afânată îi scrâșnea sub cizme, în timp ce ea se trudea să învingă înclinarea pantei.

Când, într-un târziu, atinseră creasta, abia dacă mai putea respira din cauza vântului înghețat. Jordon își înfundase adânc mâinile în buzunarele noii sale haine. Și cizmele sale, albastru-închis, erau la primul lor contact cu zăpada. Ochii lui păreau a căuta un răspuns în imensitatea ce îi înconjură. Gretchen știa că nu îl va găsi. Îi imită poziția și încercă să găsească propriile sale răspunsuri. Coșul de pe acoperișul casei lui Becker trimitea în aer vâlătuci subțiri de fum. Zăpada înaltă se topise pe alocuri, în special în jurul hambarului, unde se aventuraseră câteva văcuțe. Drumul ce ducea direct la casă fusese curățat, dar în rest, câmpurile erau îngropate sub pătura albă a iernii. Deasupra câmpiilor înfundate în nea se întindea, parcă la nesfârșit, Shadow Mountain, iar undeva în depărtare străjuia maiestuos Tunder Mountain. Pârțiile de schi erau destul de aglomerate pentru această zi de marți. Edelweiss se întindea protector între cele două masive. Aveai senzația că doar întinzi mâna și poți ridica strada principală, cu tot cu punctul acela ce părea a fi statuia lui Wilhelm Tell. Își făcuse oare cu adevărat griji cu o săptămână în urmă că Claus se va impune cumva în fața consiliului și vor muta statuia? Câte surprize îi putea oferi viața! Obosise să tot aștepte ca viața să îi ofere ceva; simțea nevoia de a se implica activ. Aruncă o otheadă bărbatului gânditor de lângă ea.

-De ce m-ai adus aici? El continuă nestingherit să cerceteze împrejurimile.

-Se află printre noi. Gretchen îl privi încă o dată. Vedea ceva acolo, sau trebuia să apară ceva dacă dorința lui se va îndeplini? Curând, câmpurile vor fi doar amintiri, zdrobite sub construcții uriașe. Șosele sinuoase, negre, își vor croi precum șerpii drum de-a lungul și de-a latul văii, dând posibilitatea celor bogăți să aibă un acces rapid și ușor spre locurile unde vor dori să ajungă. Pe lacul Conquest vor fi îngrămădite docuri și bărci de toate culorile și mărimile. În vecinătate va fi nevoie de un magazin de articole sportive și de încă unul cu momeală pentru pescuit. Cine ar mai fi făcut atâta amar de drum înapoi în oraș, la magazinul lui Erik? Ar fi fost un ocol inutil de peste trei mile.

Nu putea să îngăduie așa ceva, nici măcar pentru Jordon.

-Îmi pare rău, Jordon. Chiar după ce am citit toate acele rapoarte, statistici și tabele nu te pot lăsa să faci asta. Buzele lui schițară un zâmbet. Ea nu era de acord și asta îl dezamăgea. Ar fi putut rezolva toate problemele ce existau între ei, continuându-și apoi viața. Dar într-un fel, era bucuros că ea ră-mânea fermă pe

poziții. Nu ar fi fost niciodată convins în totalitate că ea renunțase la principiile sale din alt motiv decât pentru faptul că împărțiseră același pat. Ultimele trei nopți pe care le petrecuseră împreună îi demonstraseră cu prisosință acest lucru. În fiecare zi se zbătea împotriva tentației de a lăsa baltă întregul proiect. Venise timpul să-i explice de ce ea, Gretchen, era atât de ezitantă în a-i acorda încrederea.

-Ce ți-a făcut?

-Cine?

-Bărbatul din San Francisco. Cel care te-a învățat să fii atât de neîncrezătoare.

Ochii lui priveau în depărtare fumul ce ieșea din coșul casei lui Becker.

Gretchen clipi din ochi, încercând să se ferească din fața soarelui și privi spre Thunder Mountain. Nu se vedea nici un dragon. Probabil că venise momentul să-și dezvăluie o slăbiciune și să o fluture în față, ca o cârpă roșie în fața taurului.

Dacă unul dintre dragoni era pregătit să o atace, putea foarte bine să se întâmple și acum.

-Numele lui este Tom. Am lucrat împreună la același hotel. În primii cinci ani am reușit să fac salturi mari pe scara ierarhică. Tom era relativ nou acolo, dar era plin de ambiție. După câteva luni, el...ei bine, Gretchen respiră adânc, am rămas împreună. Gata, o spusese. Nu fusese una din perioadele strălucite ale vieții sale.

Negase tot ceea ce crezuse până atunci și trăise împreună cu un bărbat fără a fi căsătoriti. Dacă ar fi știut, bunica ei s-ar fi răsucit în mormânt. Procedase împotriva tuturor principiilor pe care o femeie de afaceri a anilor '80 ar fi trebuit să le aibă, renunțând la visuri ei despre o rochie albă de mireasă și o casă plină de copii. Jordon o privi cu coada ochiului. Ceea ce se putea citi printre rânduri îi releva mai mult despre ea decât ceea ce Gretchen tocmai îi povestise. Trăind cu personajul ăsta, Tom, Gretchen își pierduse încrederea în sine. Care să fie oare motivul pentru care ea nu îi oferise niciodată un raft în dulapul ei?

Hainele lui rămăseseră în camera pe care o închiriasse la motel.

-Am trăit împreună aproape un an de zile. Nu mi s-a părut că l-ar fi deranjat faptul că eu urcam din ce în ce mai sus, sau că aveam un salariu mai mare.

Jordon începu să priceapă unde bătea. Incertitudinile ei se bazau pe o relație ce din start se dovedise a fi greșită, o relație în care afacerile se amestecaseră cu plăcerea. Și exact același lucru îl făceau și ei acum, Gretchen lovi cu piciorul în zăpadă.

-Într-o seară am venit mai devreme acasă și l-am surprins dând informații confidențiale la telefon unei firme concurente. Informațiile se găseau pe un

computer la care el nu avea acces.Probabil că utilizase codul meu pentru a ajunge la ele.Jordon izbucni.

-S-a folosit de tine! îşi încleştă pumnii în timp ce prin minte îi treceau tot felul de gânduri răzbunătoare.Aşa cum tu gândeşti că eu mă folosesc de tine!

-Nu.Ochii ei se îndreptară spre cer.Nici un prădător nu îşi făcuse apariţia la semnul slăbiciunii ei.Tu nu semeni cu Tom.Nu ți se pot aplica aceleași reguli.De la început ai fost cinstit și direct.Am știut exact care erau scopurile tale.

-Exact,ce crezi tu că doresc eu? Gretchen privi de jur împrejur panorama superbă.

-Vrei ca eu și contabilul oraşului să-ți dăm cale liberă pentru construcția cabanelor tale.

-Aşa crezi tu? Vocea lui era încordată.De la ferma lui Becker,Gretchen își mută privirea la fața de piatră a lui Jordon.

-Vrei mai mult? La ce altceva te-ai aștepta ca Edelweiss să renunțe?

-Normal că vreau mai mult.Se apropie de ea și o prinse de umeri.Vreau totul! Obrajii ei își pierdură culoarea.

-Edelweiss?

-Nu,Gretchen,nu dau nici o ceapă degerată pe Edelweiss.Te vreau pe tine.Vreau să-mi dăruiești independența și încrederea ta.Vreau să-ți recapeți încrederea în propriile forțe.Jordon o scutură cu blândețe.Vreau totul!

Fața ei se luminează de fericire.O voia pe ea,nu aprobarea pentru construcție.În minte îi apăru viziunea unei rochii somptuoase de nuntă,completată cu mulți metri de dantele.Și-l imaginează pe Jordon ținând în brațe un copilăș cu părul negru,ciufulit,și ochii cenușii,strălucitori.Și-l imaginează bătând-o ușurel pe abdomen,spunându-i că o va iubi permanent,indiferent de mărimea rochiilor pe care le purta și că murăturile și înghețata aceea erau perfecte pentru cină.Își aruncă brațele în jurul lui Jordon și îl sărută.Momentan,Jordon își pierde echilibrul în fața sărutului ei devastator,dar reuși o revenire spectaculoasă.Când pojghița de gheață ce le acoperea picioarele amenință să se topească,el puse capăt cu regret sărutului.

-Să consider deci că îți place ideea.Gretchen își plimbă degetul în josul fermoarului jachetei lui.Jordon.Își aminti cât de fericită fusese când el o anunțase că va lua lecții particulare de schi.Bărbatul cunoștea calea de a ajunge la inima ei.Continuase să-i trimită flori în flecare zi.Era oare posibil să nu se îndrăgostească în totalitate de acest bărbat? Se înalță pe vârfuri și îi cuprinse gura într-un sărut scurt.

-Îți mulțumesc.

-Cu plăcere.Jordon prinse o şuviță de păr pe care vântul o aruncase peste fața ei și i-o aranja după ureche.Așa,ca idee,peptu ce mi-ai mulțumit?

-Pentru că ai renunțat la proprietatea lui Becker.Jordon își retrase mâinile ca și cum s-ar fi fript.

-Despre ce vorbești?

-Ai spus că mă vrei pe mine și că nu-ți mai pasă de proiect.El își trecu degetele prin părul ei.

-Da.Dar nu am amintit nimic despre părăsirea proiectului.

-Nu renunți la afacere? Gretchen nu mai avea nevoie să privească în spate pentru a vedea cum prădătorii din munți o împresuraseră.

-Crezi că dacă te-ai culcat cu mine,m-ai și convins să-mi schimb hotărârea?

Gretchen se înroși,ca și cum cineva ar fi pălmuit-o.

-Bineînțele că nu?

-Atunci de unde ți-a venit această idee?

Ea deschise gura să-i răspundă,însă realizează că nu avea nimic de spus și o închise repede.El nu îi spusese că ar fi iubit-o.Nu amintise nimic despre căsătorie sau copilași.Jordon se arăta foarte doritor de a împărți patul cu ea,nu însă și viața.

Mai trecuse o dată prin așa ceva și nu avea de gând să mai repete figura, indiferent cât de mult l-ar fi iubit pe Jordon.Dragonii se apropiară pentru festinul lor.Oftatul veni din chiar inima ei sfâșiată.

-S-a făcut târziu,Jordon.Trebuie să mă întorc la motel.Se întoarse și pași cu încetineală către mașina lui.Jordon o urmări în ciudat cum ea ajunsese la mașină și urcă înăuntru.Nu se așteptase să îl părăsească așa.Curajosul primar din Edelweiss nu putea renunța așa,fără nici un argument.Stătuse acolo în fața lui și luptase pentru ceea ce dorea ea.Cine era oare femeia care stătea în mașina lui privind drept înainte? Jordon se răsuci pe călcâie,încercând să găsească un răspuns.Nu reuși,însă.Oftă extenuat și se îndreptă spre mașină.Îndepărtarea piedicilor din calea afacerii sale prin planul A eșuase lamentabil.

Dorea cu adevărat să fi avut în rezervă și un plan B.Gretchen fu scuturată de un fior când Jordon se așeză pe locul șoferului.Acesta introduse cheia în contact și porni motorul.Din sistemul de încălzire al mașinii năvăli un val de aer calduț.Ea își feri repede picioarele.Jordon observă și schimbă ceva la panoul de control.

-Îmi pare rău.

-Nici o problemă.Gretchen privi afară,în zăpadă,și își dori ca el să plece mai repede.Simțea cum lacrimile amenințau să se rostogolească în jos pe obraji și dorea să ajungă la hotel înainte ca inevitabilul să se producă.

Jordon bătut darabana cu degetele în volan.

-Dacă mă retrag acum din afacere,acest lucru se va întâmpla din motive pur personale.Ea continuă să privească un grup de pini,aplecați puternic de zăpada staționată pe crengi.Declarația lui nu necesita un răspuns.

Jignit de lipsa ei de cooperare,Jordon conduse cu grijă înapoi către motel.În acest răstimp nu schimbară nici măcar un cuvânt.Când ea schiță mișcarea de a ieși din mașină,el o prinse cu o mână de talie.

-La naiba,Gretchen,nu pune asta între noi.

-A fost dintotdeauna acolo.Jordon lovi în ciudat cu pumnul în volan.

-Respect poziția ta de a nu extinde orașul Edelweiss.Cel puțin tu ar trebui să încerci să mă înțelegi..

-Oh,te înțeleg perfect.Ai vrut lumina verde pentru a îndepărta o fermă productivă astfel încât tu să te poți ocupa de cei bogați.Am văzut planurile pentru cabanele acelea,Jordon.Nici unul dintre cetățenii orașului nu și-ar putea permite nici măcar mansarda,darmito toată casa.

-Acele cabane sunt proiectate pentru oameni obișnuiți.

-Ei bine,amice,am știri proaspete pentru tine; în Edelweiss sunt doar oameni obișnuiți.Jignit de modul irațional în care lucrurile fuseseră deteriorate,Jordon își plesni palmele una de cealaltă.

-De ce ești atât de încăpățânată și nu vrei să realizezi beneficiile pe care Edelweiss le-ar câștiga? Gretchen deschise portiera și îl privi încruntată.

-Despre ce beneficii vorbești,Jordon? Străzi aglomerate,cluburi de noapte gălăgioase și taxe imense pe care le vom plăti acestor drăguți,decenti și bogați nou-veniți,care se vor simți îndreptățiți să le primească? În caz că nu ai observat, aici există un singur ofițer de poliție și un singur doctor.Pompierii sunt cu toții voluntari.Câți dintre chiriașii tăi vor fi dispuși să-și părăsească paturile calde în miez de noapte pentru a alerga să lupte cu flăcările?

Iluștrii tăi proprietari își vor duce bărcile la garajul lui Eli,sau va exista,de asemenea,un val de nou-veniți care ne vor fura toate slujbele?

Gretchen ieși din mașina sport.

-Să nu îmi ții mie predici despre cum ar fi bine pentru Edelweiss.Este orașul meu.Eu locuiesc aici,iar tu nu.Voi fi nevoită să trăiesc zi de zi în preajma monstruoșităților tale.Tu te vei întoarce în apartamentul tău elegant,plănuind ruina unuia alt mic orașel.Se apropie mai mult și mârâi: De asemenea s-ar putea să dai înapoi acum,amice,pentru că tu vei construi cabanele tale stupide când mie îmi vor crește aripi și voi zbura.Trânti portiera și ecoul bufniturii se împrăstie în toată valea.Traversă precipitat holul din Dragon's Lair,gata să taie

capul oricărui individ ce i-ar fi stat în cale. Apăsă cu un deget tremurător butonul ascensorului și reuși să-și rețină lacrimile până ce ajunse în apartamentul ei.

Jordon își împinse farfuria deoparte și o urmări cu privirea pe Gretchen care își făcuse apariția în restaurant și plină de grație trecea de la un oaspete la altul încercând să le ghicească dorințele. Ce-i drept, era un oaspete ale cărui dorințe nu o mai interesau și trecuse doar opt ore de când ieșise ca o furtună din mașina lui. Jordon își petrecuse toată după-amiaza plimbându-se pe străzile Edelweissului, trudind apoi din greu să se cațere pe dealurile acoperite de zăpadă pentru a obține o perspectivă mai bună asupra orașului și a împrejurimilor acestuia. Reuși doar să-și dea seama că Gretchen avea într-adevăr câteva idei valide, chiar dacă mai trebuiau pe alocuri cizelate, și în plus îi simțea lipsa. La urma urmei el fusese cel care jucase cu cărțile pe masă. Acum trebuia să joace cu o mână moartă.

Gretchen se apropie de masa lui și colțurile buzelor i se arcuiră într-un zâmbet de mulțumire.

-Ați dorit să mă vedeți, domnule Winters? El ignoră atitudinea ei rece.

-Mă întrebam, Gretchen, dacă ai consimți să împărți desertul cu mine. Am auzit că Effie a fost ocupată toată ziua cu niște prăjituri de ciocolată. Nu făcea nici un rău dacă încerca să crească miza. Gretchen simți cum îi vine apă în gură. Effie va plăti pentru trădarea ei mai târziu.

-Îmi pare rău, domnule Winters, dar am de lucru. Refuză să răspundă provocării tăcute din ochii lui. Știa că ar fi trebuit să amintească despre buchetul imens de crini ce fusese așezat în fața biroului ei, în timpul în care fusese la schi. Dar nu spuse nimic. Portocaliul nu era culoarea ei favorită, dar, categoric, florile luminaseră întregul hol. Fusese surprinsă; nu se așteptase ca întâlnirile lor zilnice să continue. Dacă îți vei anunța plecarea la biroul de recepție, sunt sigură că până mâine îți vor pregăti nota de plată.

-Nu plec nicăieri, Gretchen. Jordon se așeză mai confortabil în scaun. Nu mi-am terminat încă...ăăă...

-Afacerile? completă ea cuvântul care părea că lipsește.

-Nu. Cred că cuvântul pe care îl căutam era plăcere. Jordon se jucă cu furculița. Am descoperit că încântătorul tău oraș, Edelweiss, îți poate oferi o mulțime de plăceri ascunse. Gretchen miji ochii, dar zâmbetul ei profesional rămase ferm pe poziție. Încăperea era plină de oaspeți; nu avea timp pentru jocuri cu Jordon.

-Bucurați-vă de șederea dumneavoastră, domnule Winters. Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre cea mai apropiată masă.

Jordon o urmări cum se îndepărtă, admirându-i formele grațioase. Putea fugi, dar nu se putea ascunde. Edelweiss nu era chiar atât de mare. Nu putea îngădui unui lucru atât de trivial, precum o ordonanță pentru construirea de imobile sau vreo fermă oarecare, să intervină între ei. Undeva trebuia să existe o soluție, și până nu o găsea, era ferm hotărât să nu o scape pe Gretchen din ochi. Insistența lui fu răsplătită o jumătate de oră mai târziu când intră în hol și o zări. Ședea împreună cu un cuplu, discutând condițiile de schi și câteva amănunte legate de pârtiile pentru avansați. Trase ca din întâmplare un scaun lângă Gretchen și întrebă:

-Vă deranjează dacă stau și eu? Gretchen scrâșni din dinți și îi zâmbi cam forțat.

-Acesta este Jordon Winters. Se află la Dragon's Lair de...de cât timp, domnule Winters, o săptămână? El încuviință din cap, fiind sigur că ea cunoștea cu exactitate răspunsul. Schimbă cu ceilalți membri ai grupului obișnuitele formule de politețe. Comandă chelnerului o băutură și își înăbuși un strigăt de triumf.

Bunele maniere îi interziceau lui Gretchen să părăsească adunarea după sosirea lui. După ce explică celorlalți că el era de fapt un novice în materie de schi, fu lăsat în pace. Trase de băutură cât putu de mult și lăsă conversația să treacă peste el. Mintea lui avea un alt subiect de gândire, Gretchen. Se afla doar la câțiva centimetri de el, vrăjindu-l cu prezența sa. Degetele care strângeau paharul îi tremurau ușor. Pe buzele lui apăru un zâmbet de cunoscător. Ea nu era atât de calmă pe cât voia să pară. Supraveghind grupul, aruncă o căutătură urâtă blondului Adonis, pe nume Greg, implicat în afaceri de export. Îi arunca întruna ochiade lui Gretchen, ca și cum ea ar fi fost coniacul pe care îl servești îndeobște după cină. Jordon își trase scaunul mai aproape de Gretchen, și imediat paharul din mâna ei începu să tremure. Blondul ridică doar o sprânceană, nedumerit.

Gretchen simți căldura șoldului lui Jordon lipit de ea și fu scuturată de un fior. Încă puțin și i-ar fi ajuns în poală. Ce naiba credea că face? Nici nu auzi întrebarea pe care i-o pusese Susie.

-Mă scuzați, vreți să repetați? Aruncă o privire încruntată în direcția pianistului, dând tacit vina pe el.

-Spuneam că cineva mi-a povestit despre un festival al berii, miercuri seară.

Este adevărat?

-Da, în fiecare miercuri are loc un festival tradițional în sala pompierilor. Multă mâncare și voie bună. Tresări când degetele lui Jordon începură să se joace cu cele câteva șuvițe de păr care îi căzuseră pe ceafă. Este doar la câteva blocuri depărtare, așa încât se poate ajunge și pe jos.

-Pe jos?

-Oricum,este interzis să vii cu mașina,din cauza berii.Gretchen continua să vorbească,semănând din ce în ce mai mult a agent al unei agenții de voiaj,nu gazdă.Degetele lui Jordon începuseră să coboare pe șira spinării.Le simțea fierbințelea chiar și om materialul bluzei și al vestei.

-Gretchen? Ea privi peste masă în direcția unui bărbat foarte atrăgător.Era numai strălucire.Cum îl chema? Graig? George? Oricum,ceva asemănător.

-Da? Pe zâmbetul lui se putea face reclamă la pasta de dinți.

-Vă întrebam dacă ați putea suporta un dans.

-Eu...

-Îmi pare rău,amice,dar Gretchen mi-a promis deja mie primul dans.Jordon se ridică în picioare și întinse mâna către Gretchen.Ea era tocmai pe cale să spună că era vorba de o neînțelegere și să accepte oferta domnului Gură de Aur însă când își înalță capul întâlni privirea sălbatică a lui Jordon.Dacă încerca să facă așa,se putea întâmpla lucruri grave.Nevrând să facă o scenă,îi întinse mâna și îl urmă către microscopicul ring de dans.Jordon o lipi de pieptul său și o strânse cu putere în brațe.Presimțea că era pe cale să danseze cu un uragan.Vocea ei i se păru la fel de dulce ca o bucățică de zahăr.

-Cine este beneficiarul testamentului tău?

-Mama.El continuă să se legene în ritmul muzicii,inhalând parfumul ei îmbătător.

-Este pe cale să devină o femeie foarte bogată.Jordon chicoti și o trase mai aproape.

-Ce-ar fi dacă mi-aș cere scuze pentru manierele de om preistoric?

-Îi stă bine în negru? El încercă expresia aceea de băiețel vinovat,cu care altădată putea obține imediat o prăjitură.Gretchen nu pică în cursă.

-Bine,îmi cer scuze.Mi-am impus ca în seara aceasta să mă port frumos și să nu fiu insistent,dar asta înainte ca domnul Hormoni să te invite la dans.Gândul că te-aș putea vedea în brațele altui bărbat îmi umple mintea de ceva care cred că se numește gelozie.Gretchen se concentra pe ritmul muzicii.

Un,doi,trei.Un,doi,trei.Un...

-Ți-am spus vreodată cât de bine mă simt cu tine în brațe?

Doi,trei.Un...

-Este ca și cum am fi făcuți unul pentru celălalt.Jordon își lipi buzele de părul care îi umbrea fruntea.Îți amintești de noaptea în care am scos toate agrafele astea din părul tău? Simți cum degetele ei începuseră să-i mângâie încetișor ceafa.*Trei.Un,doi,trei.Un...*

-Îți amintești cât de bine ne-am potrivit atunci când am făcut dragoste? O trase și mai aproape și fu recompensat de un „oh”! uimit când bărbăția lui rigidă atinse mijlocul ei.*Doi, trei. Unu, trei, trei...*

-Am fost în aceeași stare și ultima dată când am dansat.

Gretchen închise ochii, dorind ca trupul ei să înceteze să implore plăcerea pe care doar el j-o putea oferi. Numai cu un efort imens de voință reuși să nu îl trântescă pe Jordon trei etaje mai sus, în paradis.

-Am fost așa de excitat, încât aproape că te-am avut acolo, pe ușă. Mâna lui alunecă pe șoldul ei, în timp ce muzica încetă. Pianistul avea nevoie de o pauză.

Acum înțelegi de ce nu pot suporta să te văd dansând cu un alt bărbat?

-De unde știi că aș fi acceptat? Vocea ei devenise ușor găfâită. El încercă să îi studieze expresia în lumina palidă din încăperea.

-Ai fi acceptat? Gretchen făcu un pas în spate, rupând astfel contactul intim dintre ei.

-Ar fi trebuit să-mi dai ocazia să răspund.

-Îți respect independența, Gretchen. Este una dintre calitățile tale pe care eu o voi încuraja întotdeauna. Jordon încercă să ignore sentimentul de gelozie care îl încerca. Dar nu în privința altor bărbați. Asupra ei se abătura dintr-o dată un val de emoții contradictorii. Acum o amenință că îi distruge orașul și peste un minut este mai fierbinte decât inima unui diavol. Și cât ai clipi din ochi se transformă într-un soț gelos. Era prea mult. Simțea nevoia unui lucru pe care Jordon, după toate aparențele, părea hotărât să nu i-l acorde, puțin timp.

-Ascultă, Jordon, crezi că putem lăsa predicile pentru altă dată? Gretchen își frecă tâmpile, încercând să domolească zvâcnirile arterelor.

El văzu durerea din ochii ei și se simți ca un ticălos. Nu avusese în intenție să o rănească.

-Nu vrei să iei vreo două aspirine și să te bagi în pat?

-Exact asta am de gând să fac. Porni către grupul de oaspeți care erau încă adunați în jurul mesei ce gemea sub greutatea paharelor și sticlelor goale. Mâna lui Jordon zvâcni și o prinse de cot.

-Te conduc sus.

-Crezi că o să leșin pe drum?

-Nu, dar aș dormi mai liniștit știind că noaptea aceasta vei fi în siguranță. La naiba, pe cine încerca el să păcălească? Știa foarte bine că nu ar fi reușit să adoarmă; nu, știind-o pe Gretchen singură în pat cu un singur etaj mai sus.

Ea aruncă o privire peste umăr către oaspeți.

-Voiam să le spun noapte bună.Suspina când Jordon își potrivește pașii cu ai ei.Îți dai seama ce vor gândi când ne vor vedea plecând împreună?

În ultimele trei seri,presupunerea lor se dovediră a fi corecte.În această seară nu aveau cum să-și imagineze altceva.

-Îți pasă?

-Nu,Jordon.Nu-mi pasă ce cred oaspeții mei despre mine.Îmi pasă doar de Dragon's Lair.Chiar și cu această supărătoare durere de cap,ea încă reușea să își lanseze săgețile cu aceeași precizie.Jordon reuși să se poarte civilizată,în timp ce spuneau grupului noapte bună și apoi părăsiră holul.În timp ce urcau scările îi sprijini cu o mână posesivă cotul.Se opriră la baza scărilor ce duceau spre apartamentul ei particular.El se aplecă,eliberă coarda de mătase și îi îngădui lui Gretchen să pășească dincolo.Un clinchet metalic străbătu casa scărilor când el reconectă coarda.Nu pășise însă de cealaltă parte.Jordon întinse mâna și își plimbă tandru de getele pe desenul delicat al obrazilor ei.

-Nu pot renunța la proiect,Gretchen,o simți înțepenind,din aceleași motive pentru care nici tu nu poți renunța la părerea ta.De unde să știu eu că tu nu te-ai culcat cu mine decât pentru a îți impune opiniile?

Gretchen ridică mâna.Nu mai pocnise niciodată în viață un bărbat,dar pentru toate exista un început.Jordon îi privi mâna ridicată.

-Doare ca dracu nu-i așa? Mâna ei coborî încetișor.A fost doar o supoziție.Cred că te-ai culcat cu mine,pur și simplu pentru că așa ai dorit.Așteptă ca ea să înțeleagă ceea ce îi spusese; nu prea părea.În loc ca eu să mă fi culcat cu tine pentru proiect,la fel de bine s-ar fi putut întâmpla ca tu să fi încercat să îmi cumperi retragerea cu trupul tău.

-Eu nicio...

-Ssst.Jordon.Îi acoperi buzele cu degetul.Acum este rândul meu.Tu ai spus ceea ce ai avut de spus dimineață în mașină.Își lăsa mâna să cadă.Aș vrea ca în această noapte să te gândești la asta.Să te gândești serios.Ești o femeie inteligentă,Gretchen.Ai citit rapoartele acelea,acum acordă-le o șansă corectă.

Edelweiss moare puțin câte puțin și tu știi asta.Nu pune piedici schimbărilor ce l-ar putea salva,din cauza unor întâmplări din trecut.Dacă întregul proiect este dezaprobat de consiliul orașului,voi supraviețui.Dar dacă va fi aprobat vei fi în stare să-l accepți și tu? În această seară te avertizez.

Începând de mâine voi face cunoscut scopul venirii mele în oraș.

Genunchii lui Gretchen începură să tremure.Știa că odată și odată trebuia să se întâmple și asta; sperase doar că nu se va întâmpla atât de repede.

-De-acum înainte lucrurile vor decurge altfel.Nu voi mai trata cu primarul; nu pot separa această funcție de tine.Tu ești împotriva și pot înțelege asta,dar și tu trebuie să înțelegi că încă te mai doresc.Privi în sus treptele ce duceau spre ușa apartamentului ei.Am să visez ușa aceasta la noapte.Gretchen își încrucișa brațele pe piept pentru a ascunde reacția trupului ei la ultima lui declarație.

Privirea ei îl urmări îndepărtându-se.

-Jordon? El se opri,se întoarse și o privi cu ochii lui cenușii,întunecați de dorință.

-Da? întregul lui corp era contractat,într-un fel aproape dureros.

-Nu aș fi dansat cu el.Jordon îi zâmbi înțelegător.Nu însemna prea mult,dar cel puțin îi putea diminua durerea.

CAPITOLUL 8

Gretchen preferă să ignore mulțimea de bărbați adunați în jurul lui Jordon și cântă mai departe la acordeon, așa cum îi mai permiteau degetele ei devenite neîndemânatică.Până acum reușise să treacă cu bine toate melodiile.Chiar dacă privirile celorlalți membri ai formației exprimau vizavi de ea unele sentimente foarte clare,ea își mișca netulburată degetele pe clape.Fără îndoială că era din ce în ce mai dificil să găsești interpreți talentați; nimeni nu aprecia creativitatea artistică.Așa că ce importanță avea dacă ea interpreta „*Roil out the barrel*” când toți ceilalți își dădeau silința să cânte „*Feeling*”? Era după trei ore de somn în care nu se odihni deloc,iar prin venele ei probabil că acum curgea cafea neagră.La ce naiba se așteptau,la Mozart?

La un moment dat sări o măsură și bătând din picior mormăi o scuză către Otto,cel ce cânta la muzicuță.Un grup gălăgios de turiști își dădeau toată silința să învețe pașii unui dans popular.Mesele erau supraîncărcate cu mâncare,oameni și în rest,multă veselie.Doamnele din detașamentul auxiliar scoteau un profit frumușel din activitățile din seara aceasta.

Degetele ei greșiră încă o notă,în timp ce îl privea pe Claus așezând o tavă supraîncărcată ,înaintea lui Jordon.Individul încerca să-l mituiască pe Jordon cu brânză topită.În colțul gurii îi apăru un zâmbet jucăuș când el încuviință mita, continuându-și însă nestingherit conversația cu Hans și Erik.Hans nu făcea parte din consiliu,în schimb Erik da.Acesta își scutura întruna capul,numărând pe degete,foarte sceptic în răspunsurile pe care i le dădea lui Jordon de mai bine de cincisprezece minute.Jordon va afla că ea nu era singura încăpățânată.

Stătuse perfect trează,în pat,gândindu-se la ceea ce îi spusese Jordon.Asupra unui punct,avusese dreptate,Edelweiss era pe moarte.Cu toată unicitatea lui și

aspectul de orașel elvețian,moartea îi bătea la ușă.Trebuiau să aibă loc unele schimbări.Ceea ce o chinase când fusese în sfârșit cuprinsă de binefăcătorul somn,era de ce aceste schimbări trebuiau să fie atât de drastice?

Astăzi,telefonul sunase întruna.Cei din oraș voiau să se asigure că Jordon avea de gând să cumpere locul lui Becker.Era tratată ca și cum ea ar fi urmărit pas cu pas activitățile lui în oraș.. Hans,Claus,doi membri ai consiliului și un reporter de la Edelweiss Review trecuseră pe la Dragon's Lair pentru a vedea pe ce poziție se plasa ea vizavi de problemă,li lămurise foarte scurt cu un „*fără comentarii*”.Se simțise ca un șobolan.Orașul o alesese primar și când se ivise o problemă critică,ea aruncase doar acest „*fără comentarii*”.Cuvintele lui Jordon îi rămăseseră încă vii în memorie.Nu stătea în calea proiectului din cauza trecutului ei.Începea doar să prevină pierderea identității orașului.După o serie de convorbiri telefonice cu New York-ul,realizase că Winters Enterprises nu era doar o mică companie de construcții.Jordon avea sute de angajați,de la simplii șoferi până la designeri pentru tot felul de interioare sofisticate,înfruntau nu doar un bărbat,ci un adevărat uriaș.

În timp ce formația îi dădea înainte cu muzica,acum un fel de „*alege-ți partenerul*”,Gretchen se apucă să-l studieze pe uriaș.Era îmbrăcat mult mai lejer decât data trecută când participase la festival.Purta foarte relaxat o conversație prietenoasă încât părea a fi un cetățean al orașului.În timpul celor două scurte pauze,în care formația nu mai cântase,el îi adusese câte un pahar de sifon.

Rămaseră împreună,departe de mulțime,privindu-se în tăcere.Greta și Giselle se puseseră bine cu domnul Gură de Aur încă de noaptea trecută,în timp ce Eva, ospătărița dolofană,flirta cam deocheat cu un texan ce purta pe cap o pălărie Stetson.Gretchen îi mulțumise lui Jordon pentru sifon și apoi se înapoiase în mijlocul formației.Știau amândoi că nu era nici timpul,nici locul pentru a discuta problemele dintre ei.Însă odată cu înserarea,ea își dădu seama că mo-mentul se apropia.Jordon se ridică și își întinse halba pe jumătate plină,chelneriței ce curăța mesele.Turiștii și localnicii plecaseră cu toții,lăsând curățenia pe seama câtorva suflete mai miloase.Muzicanții începuseră să împacheteze,cei însărcinați cu spălarea vaselor se foiau prin bucătărie,iar un bărbat singuratic se apucase să măture podeaua.Ceasul bătău miezul nopții și Ederweiss-ul își stinge luminile.

Jordon traversă sala și iuă acordeonul din mâinile lui Gretchen.

-În aceiași loc ca și săptămâna trecută?

-Te rog.Ură celorlalți membri ai formației noapte bună și îl urmă pe Jordon spre dulap.Acesta o ajută să-și îmbrace pelerina roșie,își încheie fermoarul propriei jachete și apoi o conduse către ieșire.Noaptea se lăsase clară și rece,vântul nici

măcar nu adia.O noapte perfectă pentru plimbări.Aerul ce îl respirau se transforma imediat în aburi.Jordon o prinse de mână și st îndreptară tăcuți spre centrul orașului.Dragon's Lair era în direcția opusă,dar nu era atât de grăbit să întâmpine o altă noapte fără somn.Gretchen se opri în fața statuii de bronz a lui Wilhelm Tell.Cineva curățase de zăpadă statuia,ca și aria înconjurătoare.În licărirea estompată a felinarelor,Wilhelm se înălța demn și mândru.Îl conduse pe Jordon către o bancă de lemn din apropiere,împrăștie cei câțiva fulgi de nea,care se așezaseră pe ea,și statură jos.

-Când eram mică obișnuiam să stau aici și să visez cu ochii deschiși.Jordon frecă degetele ei înmănușate între palmele lui și privi lung statuia.Wilhelm Tell arăta exact ca un simplu țăran musculos,ce legăna în mâini o arbaletă.

-Spune-mi și mie,la ce visai? Gretchen închise ochii și încercă să-și reamintească.

-Îl visam pe Karl Ludwing invitându-mă la o plimbare pe malul lacului Conquest și pe urmă,conform legendei,am fi avut o duzină de copii și am fi trăit fericiți până la adânci bătrâneți într-o căbănuță roz la marginea orașului.

-Karl era prietenul tău?

-Nu.Karl era casanova orașului.Nu s-a uitat de mai mult de două ori la mine.
Jordon pufni.

-Nu pot să cred.

-E adevărat.Ea zâmbi în întuneric.Avea optsprezece ani,toată vara era călare pe motocicletă,iar iarna conducea un microbuz cu un pat în spate.Pe vremea aceea eu aveam doisprezece ani.Auzi râsul lui Jordon.

-Și ce mai face Karl? Lui Jordon nu-i prea plăcea ideea unui casanova pe roji care să se mai învârtă primprejur.

-Ultima dată când am auzit de el vindea locuri de veci într-un cimitir de animale în New Brunswik,New Jersey.Gretchen se rezemă de spătarul băncii și studie statuia.Cunoști legenda lui Wilhelm Tell?

-Desigur,a tras cu arbaleta într-un măr așezat pe capul fiului său.

-Toți își amintesc doar de faza asta.Nimeni nu cunoaște partea mai importantă.

După tonul vocii ei,Jordon simți că o dezamăgise.O strânse mai tare de mână și alunecă pe bancă,apropiindu-se de ea.

-Povestește-mi.

-Prin o mie trei sute a condus revoluția pentru independență a elvețienilor împotriva habsburgilor.

-Aha,deci independența o ai în sânge.Gretchen râse.

-Da,cu o concentrație la fel de mare ca și a zahărului în sirop.Jordon privi statuia cu mai mult respect.

-Încerci să mă avertizezi în legătură cu ideea de independență de care se pare că sunt animați cei de-aici?

-Ai observat? Gretchen nu ar fi trebuit să pară surprinsă.Jordon se dovedise a fi un observator meticulos.

-Cum ai spus chiar tu,ca zahărul în sirop.Fu rândul lui să râdă.Hai să spunem că am cunoscut astăzi câteva personaje greu de clintit din ale lor.Gretchen încuviință din cap.Își putea imagina.

-Fii atent la Claus.Individul și-ar vinde și propria mamă pentru o mână de turiști bogați.

-Am remarcat.

-Erik este cel mai influent membru al consiliului,dar este un sceptic.Jarvis și Luther Emerson ar putea fi convingși dacă asta i-ar putea ține pe tineri în Edelweiss.Ulrich se crede încă în Alpi,așa că ar fi mai bine să-l uiți.Ceilalți doi membri sunt total imprevizibili.N-am nici un fel de idee către ce parte ar înclina. Jordon rămăsese cu gura căscată la femeia de lângă el.

-De ce îmi dai toate aceste informații? Ea privi lung statuia eroului național al Elveției.

-Independență.Privirea ei se îndreptă către Incântătoarele magazine aliniat de-a lungul străzii principale.Acesta era orașul ei.În ultimii doi ani îl protejase cu nespusă dragoste.Poate că sosise momentul să înfrunte realitățile vieții.Pentru anularea ordonanței este necesară majoritatea voturilor.Votul meu are importanță doar în caz de balotaj.

-Știu.

-Cred că pentru asta a și luptat Wilhelm.Pentru independența voturilor noastre. Fiecare membru al consiliului este îndreptățit să ia propria lui decizie.Este o responsabilitate pe care i-am conferit-o,atunci când l-am votat.Gretchen privi către Jordon.Dă-ți toată silința.

-Vorbești serios?

-Ai avut dreptate noaptea trecută.Orașul este pe moarte.Dacă Edelwiess ar fi fost o pisică aș fi putut spune că a ajuns la sfârșitul celui de-al optulea an de viață.Dacă cei din consiliu cred că este o cale bună de urmat,cine sunt eu să îi opresc? Jordon se simți dintr-o dată umilit de prezența ei.Femeia aceasta ar fi trebuit să fie președintele Statelor Unite.

Nu era sigur că s-ar fi acomodat atât de ușor dacă pozițiile lor ar fi fost răsturnate.

-Deci nu mai crezi că mă folosesc de tine?

-Dacă aş fi cerut aşa ceva,nu mi-ai fi trecut ,niciodată pragul.

El îi strânse mâinile într-ale sale.

-Mulţumesc.

-Nu îmi mulţumi,încă.Nu ai câştigat nimic.

-Oh,ba da.Jordon îi atinse buzele îngheţate.Am câştigat încrederea ta şi asta e mult mai important decât orice construcţie.O ajută să se ridice în picioare,o trase în braţe şi o învârti.Gretchen începu să ţipe când totul i se roti în faţa ochilor.

Acest om era periculos.Iubitor,sexy şi extrem de periculos pentru inima ei.

Jordon aşeză cu grijă picioarele ei înapoi pe pământ şi zâmbi.

-Tot ce ar mai fi de făcut este să te conving să ai încredere în tine însuţi şi atunci vei fi perfectă.Să ai încredere în tine însuţi! Nu ţinea mintea să i se fi întâmplat vreodată.De când abia învăţa să facă primii paşi,mama ei îi legase schiuri de picioare.Primul cuvânt pe care-l rostise fusese zăpadă.Peste jumătate din viaţa ei o petrecuse încercând să trăiască visurile altora.La început nu i se păruse chiar aşa de rău,îi plăcea schiul.Dar cu cât competiţiile erau mai dificile,cu atât trebuia să muncească mai mult.Nu mai avea prieteni; avea doar probe de coborâre.Orice alte sporturi de iarnă trebuiau abandonate în favoarea celei mai rapide curse.Nu cunoscuse patinajul pe gheaţă,datul cu sania sau bucuria unei băţai cu bulgări de zăpadă.Îi luase trei ani din viaţă să accepte moartea părinţilor ei şi să realizeze că visul mamei ei despre o medalie olimpică de aur nu se va împlini niciodată.Nu avusese inima să se întoarcă pe schiuri şi să încerce să o câştige.Poate din teamă,sau poate că fusese pentru prima dată sinceră cu ea însăşi,Traiul cu Tom se încadraseră în stilul ei de viaţă,dar fără ca inima ei să fie implicată.Probabil

că Jordon avea dreptate,trebuia să înceapă să aibă încredere în sine.Să împartă cu el inima,viaţa şi patul.pentru perioada lui de şedere în Edelweiss contrazicea visurile ei.Dorea ca şi el să o iubească.Dorea să fie fericiţi până la adânci bătrâneţi.

-Sunt foarte departe de a fi prefăcută,Jordon.Gretchen se desprinse din braţele lui şi păşi înapoi.Eşti pregătit să ne întoarcem? Gura lui făcu o grimasă.

-Desigur,dacă şi tu eşti.Jordon o prinse de mână,strângând-o cu putere şi o luură pe drumul ce ducea înapoi la motel.Gretchen se simţea inundată de o mare de emoţii,cât să umple Grand Canyon.De ce? îi dăruise încrederea şi îi furase inima,şi totul dintr-un singur gest.Până ce ajunseră pe trotuarul pietruit din faţa motelului se stârnise vântul.Gretchen îşi înalţă pri virea şi studie cerul.

-Cred că va ninge.Jordon îi urmări privirea.Aici nu era în ele mentul său.O bandă de nisip alb și o noapte înstelată,și în mod sigur va fi capabil să prezică timpul probabil.Iernile în New Hampshire erau la fel de imprevizibile ca și toanele lui Gretchen.

-Viscol?

-Nu,doar vreo trei-patru centimetri de zăpadă puțin înainte de zori.El fu impresionat.

-Toate astea le-ai citit în stele?

-Nu.Ajunseră la ușă și Gretchen râse.Am ascultat previziunile meteo înainte de a pleca la festival.Apucă în mână clanța strălucitoare din alamă.Jordon o opri și o răsuci încet spre lumina palidă.Nu putea citi nimic în ochii ei.Își scoase mănușile,prinse între palmele goale obrazii ei înghețați și apoi scoase căciula de pe capul ei.

-Ești minunată.

-Mama mea ți-ar fi mulțumit.La privirea lui nedumerită,Gretchen se grăbi să-i explice.Dacă în acest moment,mama mea,la treizeci și doi de ani,ar sta lângă mine,nu ne-ai putea deosebi.Degetul lui se plimbă de-a lungul buzelor ei,într-o mișcare înceată,constantă.

-Ba da.Aș putea să te recunosc din o mie de sosii.Gretchen îl crezu.

-De ce nu mi-ai spus că mama ta a fost faimoasa schioare Claudia Ruttgers?

-Aha,anumite guri n-au putut să tacă.

-A murit într-un accident de schi cu câțiva ani în urmă,nu-i așa? Jordon îi ridică bărbia.Îmi pare rău.

-Acum o jumătate din viață.

-Dar doare încă,nu-i așa? îi atinse buzele într-un sărut de consolare.

-Cred că niciodată nu va fi altfel.Ar fi fost prea ușor să se repeadă în brațele lui și să-și uite singurătatea.Dar oare nu el insistase ca ea să-și regăsească încrederea în sine? Jordon o strânse la piept.Încercă să spună ceva să o liniștească.Nu reuși.Nu pierduse încă pe nimeni cu adevărat apropiat.Părinții lui erau în viață și trăiau într-un apartament luxos,pe plaja din Florida.Sora lui era sănătoasă și-și creștea fericită cele trei fiice.Gretchen simți cum brațele lui o strângeau din ce în ce mai tare și zâmbi.Cuvintele nu și-ar fi găsit locul.Știa ce nu reușise el să exprime în cuvinte.Aceasta era dragostea? Abilitatea de a comunica fără ajutorul cuvintelor? Gretchen ridică fața.

-Îți mulțumesc,Jordon.Ești un bărbat drăguț.*Și,de asemenea,arătos și sexy.*

*Oh,apropo,sunt îndrăgostită de tine și vreau să-ți cresc copiii.*Probabil însă că își va lua picioarele la spinare și se va întoarce la New York.

Niciodată în viață,nimeni nu îi spusese că ar fi fost drăguț,nici măcar propria-i mamă.Suferise oare de un fel de orbire și nu reușise să distingă ce avea în fața ochilor? Era un bărbat,un bărbat adevărat.Trei nopți în patul ei și fusese subjugat de ea.Avea nevoie de tandrețea ei pentru a-și alina durerea.Dar o femeie care numea un bărbat „drăguț” nu avea de gând să petreacă noaptea în patul acestuia. Suferința va continua.Totuși,Jordon nu era un prost.Putea să aștepte.

-Dacă te rog frumos,vei lua cina cu mine mtine seară?

-Vrei să spui diseară? Trecuse de miezul nopții cu toate că zorii păreau la ani lumină depărtare,încă o noapte lungă.Gretchen își înăbuși un căscat cu mâna.

Jordon chicoti.

-Vino-ncoace,somnoroaso,e timpul să primești vizita lui Moș Ene.Jordon deschise ușa și îi făcu loc să intre.Holul era gol.

-Probabil că Walt și-a luat o pauză,făcu ea,referindu-se la tânărul ce avea în grijă biroul de recepție în timpul nopții.Apoi își îndreptă pașii către scări.

Jordon o prinse de cot și o conduse spre lift.

-În condiția în care te afli,scările ar putea fi fatale.Apăsă pe buton.Ușile se deschiseră instantaneu.Ne vedem diseară la cină.Depuse un sărut pe fruntea ei și o împinse cu blândețe în ascensor.Gretchen mâna ei zvâcni în afară,blocând închiderea ușilor -probabil că sunt „drăguț”,dar tu ești nemaipomenită.

Ușile se închiseră,însă el îi remarcase zâmbetul.Cu un oftat obosit,Jordon se întoarse și traversă holul.Vederea uriașului coș de garoafe albastre îl făcu să zâmbească.Fusese așezat la loc de cinste,lângă intrarea în restaurant.Nici albastrul nu era culoarea ei favorită.Bietul vânzător de la florărie ajunsese la disperare aprovizionându-se cu flori de culori diferite în fiecare zi.Poate că ar fi mai bine să-i trimită flori lui Gretchen în culoarea pe care o considera aproape sigur ca fiind favorita ei? Nu,ar fi dezamăgit-o.Ultima dată când intrase în apartamentul ei,ea își cocoloșea plantele ca pe niște copilași,iar pe măsută se găsea o carte despre grădinărit.Gretchen adora surprizele pe care le primea zilnic.Jordon trecu de intrarea în salon,urechile îi prinseră un clinchet îndepărtat de pahare și își încetini pașii.Noaptea se anunța nesfârșită.Și în această noapte nu se va bucura de două lucruri: de Gretchen și de somn.

Gretchen privi scurt către ceas.Șase și jumătate dimineța și ea era deja trează, îmbrăcată și pregătită pentru a începe ziua.Astăzi era ziua în care îl va face pe Jordon să se îndrăgostească de ea.Patru ore după ce se despărțise de el,Gretchen se plimbase prin camere,căscase și se certase singură,cu voce tare.Toate aveau la origine o singură cauză: se îndrăgostise de Jordon.Și cel mai fericit lucru ce se

putea întâmpla era ca el să se îndrăgostească de ea. Soluția era atât de simplă încât se miră că nu îi trecuse prin cap mai înainte.

Era atrăgătoare. Jordon însuși îi spusese că era minunată. Sănătatea îi era perfectă. Categorie, ceasul ei biologic începuse să ticăie, dar la treizeci și doi alarma nu se declanșase încă. Era unica proprietară a unui motel de douăzeci și patru de camere în inima munților White Mountains din New Hampshire, fără a mai pune la socoteală ipoteca deținută de Edelweiss National. În anumite ocazii ar putea și găti, iar curățatul unei căzi de baie nu o făcea să urle cuprinsă de teroare. Sărutările lor erau mai fierbinți decât dinamita, iar atunci când făceau dragoste toți dragonii ancestrali se cutremurau datorită exploziilor. În acest domeniu nu vor exista plângeri. Putea fi o soție a naibii de bună, chiar dacă asta era numai părerea ei. Partea proastă a afacerii era că nu se pricepea deloc să crească plante. Două dintre violetele lui Jordon se găseau deja într-un stadiu final de degradare, iar atunci când smochinul își pierduse o frunză, în timp ce îl uda, se văzuse nevoită să împrăștie pe pământ un fertilizator. O altă parte ciudată era că locuințele lor se aflau la sute de mile depărtare suna de cealaltă. Cum să conducă Dragon's Lair din New York? Cum ar fi reușit Jordon să conducă o companie imensă dintr-un orașel ce nu avea în dotare nici măcar un fax? Gretchen se întinse după telefon. Începuse să gândească prea departe. În primul rând trebuia ca Jordon să se îndrăgostească de ea. Părțile mai puțin plăcute se vor rezolva după aceea.

Jordon ridică receptorul. Lumina zorilor abia se furișase în cameră.

-Da? Vocea îi era ca de glaspapir și capul îi zvâcnea. Cine naiba îl pusese să rămână în salon până la ora de închidere, povestindu-i barmanului vrute și nevrute despre Gretchen?

-Bună dimineața, domnule Winters. V-am dat telefon pentru a vă trezi.

Jordon scoase un geamăt. Nu ceruse nici un telefon. Tocmai era pe cale să-i spună impertinentului operator ce gândea despre trezirea din somn a oamenilor la ore atât de prost alese, când i se păru că recunoaște ceva. Vocea i se părea familiară, chiar foarte familiară.

-Gretchen?

-'mneața, Jordon.

-Cât este ceasul?

-Șase patruzeci și unu și o să întârzii. El se frecă la ochi și se zgâi la ușa ce dădea spre curtea interioară.

-Unde să întârzii?

-La antrenament.De ce oare durerea de cap i se accentuase după această veste?
Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce tot vorbea ea acolo.

-Antrenament?

-Da.A Ne întâlnim în restaurant peste o jumătate de oră.Îmbracă-te gros și ia-ți și noul tău costum de schi cu tine.

-Mergem la schi?

-Nu.

-Dar...

-O jumătate de oră.Urmă o pauză scurtă.Oh,Jordon?

-Da.

-Adu și carnetul de cecuri.Jordon se holbă la receptorul pe care încă îl mai ținea în mână.Auzise bine,"*carnetul de cecuri*"? Se ridică din pat,puse receptorul în furcă și se îndreptă spre baie,refuzând să-și țină capul drept.Ura telefoanelle misterioase la primele ore ale dimineții.Ura să bea întruna până la două dimineața.Ura să fie trezit de vocea minunată a lui Gretchen ca apoi să realizeze că de fapt comunicau printr-o linie telefonică.

Deschise ambele robinete la maximum și se vârî înăuntru.Gretchen punea la cale ceva.I se păruse jucăușă și foarte sexy.Închise robinetul de apă caldă și își lăsă trupul tensionat în jetul de apă rece.Despre orice ar fi fost vorba,din moment ce o făcea pe Gretchen atât de fericită,căpăta aprobarea sa în proporție de sută la sută.Și carnetul lui de cecuri va demonstra asta.

Degetele lui Gretchen se crispară pe săniuță și privi înspăimântată la Jordon,ce aștepta în picioare lângă ea.Dorise doar să-l facă să se îndrăgostească nu să-i plătească ipoteca pentru Dragon's Lair.La momentul hotărât se întâlniseră în restaurant,împărțiseră un mic dejun delicios,iar ea trasase activitățile dimineții, datul cu sania.În fiecare an Edelweiss găzduia o competiție cu sanii.Trebuia să-ți plătești participarea,banii strânși fiind vărsați în Fondul Special Olimpic.Suma era la discreția fiecărei echipe.Echipea câștigătoare primea un cec din partea reprezentantului Fondului Special Olimpic și în plus erau fotografiați.Sumele donate erau în general de douăzeci și cinci sau treizeci de dolari.Gretchen auzise că cineva donase o sută de dolari.Firește,suma totală nu reprezenta o avere,dar fiecare ajutor,cât de mic,își avea importanța lui.Edelweiss încerca să se implice în cât mai multe cauze nobile.Suma de pe cecul lui Jordon pentru cursa de luni făcuse vâlvă.Depășea cu mult toate contribuțiile de dinainte.Jordon prinse sania și privi în vale.Până la fund părea un drum foarte neted și ușor de străbătut.La capătul pârtiei zăpada era mai denivelată și cineva plasase baloturi de paie chiar

pe direcția lor.

-Explică-mi încă o dată.

-Cele mai multe sănii sunt făcute pentru patru persoane,dar aceasta este doar de două persoane.Una stă în față,cealaltă în spatele ei.Persoana din spate dirijează sania trăgând de aceste corzi.Jordon aprecie lungimea corzilor din fibră de sticlă atașate de sania din lemn și se încruntă.

-Pentru ce sunt paiele?

-Acelea sunt frânele noastre.

Jordon o privi întrebător,peu a fi sigur că nu glumește.Nu glumea.

-Puțin cam...primitiv,nu crezi?

-Nu,o să ne distrăm.Gretchen trase de sanie și o așeză pe pârție.Vrei sau nu să conduci? îi observă expresia indecisă în timp ce continua să se holbeze la baloturile de paie.Ce-ar fi să conduc eu la prima cursă și tu la următoarea?

Jordon se așeză pe sanie și își trase în sus picioarele.Era puțin înfricoșat.

-Tu ești experta.Gretchen se urcă în spate și își încolăci picioarele în jurul lui.

-Gata? Lui Jordon începuse să-i placă senzația pe care o încerca.

-Dă-i drumul! Nu se întâmplă nimic.O simți pe Gretchen scuturându-se în spatele lui și îi aruncă o privire peste umăr.Ce e așa de amuzant?

-Am uitat să menționez un lucru.

-Care anume?

-Trebuie să împingem sania.Jordon își vârî mâinile în zăpadă și se opinti.

Gretchen nu fusese pregătită pentru mișcarea lui rapidă.Ecoul țipătului ei coborî de pe munte și se răspândi apoi în toată valea,în timp ce ei plonjau cu cea mai mare viteză în josul muntei Thunder.Din experiență,știa că existau două mici obstacole pe pârție care trebuiau evitate.Le-ar fi putut ocoli,și încă foarte ușor; singura problemă era că nu vedea nimic înainte.Corpul masiv al lui Jordon așezat în fața ei îi tăia complet vizibilitatea.Distingea doar spatele lui și cerul albastru.Loviră în plin primul obstacol și sania vibra încontinuu pe o distanță de zece metri.Pe Gretchen începură să o supere măselele.Avusese dreptate în ceea ce privea previziunile meteo.Cei câțiva centimetri de zăpadă proaspătă care o ace perise pe cea veche adăugaseră un surplus de viteză săniei și totodată ascunseseră porțiunile a ficile ale pârției.Gretchen auzi strigătul lui Jordon și trase repede coarda din stânga.Știa ce le apăruse în față chiar și fără să vadă.Cu laterala dreaptă,trebuiau să treacă pe lângă o movilă.Fusese poreclită cu multă afecțiune „*Movila Vitezei*” și lăsată în drum doar așa,de dragul aventurii.Din vârful dealului era invizibilă.Își crease o reputație solidă,apărându-ți în cale când nici nu te așteptai.Cei ce intrau în ea cu o viteză corespunzătoare,zburau negreșit

prin aer. Iar Gretchen era ferm hotărâtă să nu zboare altfel decât la bordul unui avion. Așa că trase cu toată puterea de coardă. Jordon remarcă o ușoară schimbare a traiectoriei săniei, dar nu era de ajuns. Urmau s-o lovească în-plin. Își balansa toată greutatea spre stânga, auzi strigătul ei de avertizare și în același moment se loviră de movilă. Jordon văzu cerul albastru, zăpada albă și săniuța maronie, toate odată. Piciorul îi rămăsese prins de partea din față a săniei, așa că o trase după el în rostogolirea lui nebunească.

Gretchen îl urmă îndeaproape și într-un târziu se opri cu vreo doi metri mai sus de Jordon. Se ridica iute în picioare când pășind, când alunecând, făcându-și drum spre el. Jordon scuipa de zor zăpada din gură și nu părea deloc fericit. Piciorul ei fugi pe o porțiune cu gheață și se trezi întinsă lângă el, în zăpadă.

-Te simți bine? Nu se așteptase la un sfârșit atât de tragic. Dorise ca Jordon să se distreze și nu să sufere din cauza leziunilor interne. Acesta scoase o mână plină de zăpadă de după guler și se încruntă. Până la momentul acroșării se simțise extraordinar. Data viitoare va conduce el. Își menținu căutătura întunecată și mârâi trei cuvinte ce ar fi ridicat în mod sigur presiunea sângelui oricărei femei.

-Femeia la volan. Gretchen țâșni în picioare și replică imediat, aruncându-i un bulgăre de zăpadă în piept.

-Cine s-a aplecat într-o parte?

-Eram pe cale de a ne lovi de un munte. Nu l-ai văzut? Jordon ținti cu un bulgăre picioarele ei.

-Nu era un munte, era *Movila Vitezei* și nu, nu am putut s-o văd. Un maimuțoi îmi bloca vederea. Jordon râse când un nou bulgăre de zăpadă îi izbi umărul.

-Care a fost idiotul care a înălțat o movilă în mijlocul părții?

Ea se feri din calea unui bulgăre ce îi viza capul.

-Nu știu, este aici încă înainte de a mă naște eu. Gretchen luă repede încă o mână de zăpadă. Jordon își repezi mâinile înainte încercând să-i apuce picioarele, dar eșuă. Ea râse și ieși din zona în care el putea ajunge cu brațele. Încercă să se răsucescă și să o ia în sus. Jordon reuși să o prindă de o cizmă și trase. Gretchen făcu o tumbă și ateriza în brațele lui. Jordon se sui peste ea, imobilizându-i mâinile pentru a preveni lansarea altor bulgări.

-Te-am auzit bine? Ochii ei clipiră inocenți.

-Despre movila în care ne-am izbit?

-Nu. Jordon îi duse brațul deasupra capului. Am auzit distinct cum m-ai făcut maimuțoi. Ea își mușcă partea internă a obrazului. Acesta era acel Jordon împreună cu care dorea să-și petreacă tot restul vieții.

-Ești un maimuțoi foarte drăguț.

Jordon se aplecă și o sărută pe buze. Avea gustul soarelui și al zăpezii, strălucitoare și imaculată, își plimbă jucăuș limba de-a lungul buzelor ei. Când le simți îndepărtându-se, ca o invitație, se trase înapoi. Din gura ei se făcu auzit un suspin înciudat. Zâmbetul ei era magic.

-Nu săruți ca un maimuțoi. Jordon își mută șoldurile într-o poziție mai confortabilă.

-Dar cum sărut? Ea își eliberă una din mâini și îi trase capul în jos. Își șopti replica în apropierea gurii lui înfometate.

-Ca în visele mele.

CAPITOLUL 9

Jordon îl privi pe Erik și trebui să admită că acesta avea câteva puncte de vedere interesante în legătură cu proiectul. El însuși avea oarecare îndoieli în privința viitorului orașului Edelweiss. Jordon se aventurase într-un magazin cu gândul de a cumpăra o pereche de patine pentru acea seară. Cele pe care le închinase nu i se potriveau. Gretchen părea că se născuse pe gheață. Iar el încerca să se acomodeze cu ideea că va petrece o mare parte din timp afară, dacă voia să țină pasul cu ea. Semnă hârtia pe care i-o întindea Erik și își vârî cartea de credit în buzunar.

-Unde este terenul neutru, Erik?

-Bună întrebare, Jordon. Aș vrea să-ți pot spune asta. Erik introduse cutia cu patine într-o pungă. Gretchen ce zice?

-Uimitor, dar este foarte tăcută asupra subiectului.

-Vorbim despre aceeași Gretchen? Cea la care mă refer eu este primar în acest bătrân oraș și are întotdeauna opinii personale, indiferent ce se întâmplă. A jurat să protejeze și să păstreze acest oraș. Jordon râse la această descriere exactă.

-Ea este. Se juca cu mânerul sacoșei, însă tonul îi deveni serios. Nu mai discutăm afaceri. Erik înălță o sprânceană și își strânse pe el vesta cu broderii bogate.

-Oh?

-Venim din direcții diametral opuse și se pare că nu există nici un teren neutru.

-Întotdeauna există un teren neutru.

-Oricum, eu nu am reușit să-l găsesc. Jordon țși roti ochii prin magazinul bine aprovizionat și se încruntă. În afară de el nu mai era nici un alt client. Gretchen are de gând să se țină deoparte și să lase consiliul să-și vadă de treabă.

-Dacă va fi balotaj, votul ei va fi decisiv.

-Știu.

-Ce se întâmplă dacă va opri proiectul? Întrebă Erik.

-Eu voi supraviețui, însă ce se va întâmplă cu Edelweiss?

Jordon își ridică sacoșa. Conversația devenise prea serioasă și deprimantă. Există undeva o cale de mijloc. Trebuie să existe. Erik își mângâie barba.

-Iar răspunsul se găsește probabil chiar în fața ta. De obicei așa se întâmplă.

Jordon zâmbea la simplitatea logicii lui Erik. Fiecare cetățean din Edelweiss îți vorbea foarte direct, reducând totul la explicația cea mai simplă posibilă.

-Probabil că ai dreptate, Erik. Ne mai vedem. Se întoarse, îndreptându-se spre ieșire, apoi se opri. Ai văzut vreodată vreun dragon în Dragon's Lair?

-Un dragon în carne și oase?

-Nu. Jordon observă licărirea malefică din ochii lui Erik și își dădu seama că acesta se distra pe socoteala lui. Gretchen spunea că în motel există un singur dragon pe care oaspeții îl pot vedea, dar numai dacă se uită cu atenție. Am căutat pretutindeni și nu am putut-o găsi decât pe Effie, în mijlocul bucătăriei și scoțând niște răgete înspăimântătoare către un ajutor de bucătar care îi spărsese încă o farfurie.

-Când Effie e în criză o poți asemăna cu un dragon care scuipă flăcări. O groază de bărbați curajoși mai degrabă ar înfrunța un dragon adevărat decât pe Effie atunci când este întoarsă pe dos. Jordon îl aprobă în tăcere. Femeia i se părea și lui înfricoșătoare.

-Deci, ai văzut sau nu vreun dragon?

-Ja, cu propriii mei ochi.

-Deci există un dragon! Săptămâna care trecuse începuse să aibă impresia că Gretchen îl făcuse să vâneze morile de vânt.

-Ja.

-Nu este în apartamentul ei, corect?

-Nu, este undeva, unde, oricine dorește să-l vadă, îl poate vedea. Erik își mângâie din nou barba. Totuși, niciodată nu am înțeles de ce l-a pus acolo.

-Acolo, unde? Hohotul zgomotos de râs al lui Erik umplu magazinul.

-Nu, domnule Winters, cel ce fură inima primăriței noastre, nu îți voi spune.

Interesul lui Jordon pentru dragon se risipi. Acum era preocupat de ceea ce spusese Erik în legătură cu inima pe care i-o fură primăriței. Sărutările lor din timpul antrenamentelor pentru sanie, apoi mai târziu, din timpul concursului de sărituri pe butoaie și în sfârșit serenada, îl lăsaseră înfometat și frustrat. Cina din seara trecută fusese intimă și romantică. Gretchen purtase o rochie neagră, foarte elegantă, ce făcu imediat ca presiunea sângelui să-i crească, laolaltă cu alte părți ale corpului. Se îmbrăcase așa pentru a-l seduce. Cina le fusese servită într-un colț mai retras al restaurantului. Mâncarea fusese delicioasă, conversația excitantă în timp ce imaginația lui o luase razna, gândindu-se cum i-ar fi plăcut să facă

dragoste cu ea.Singurul lucru pe care îl obținut fu un foarte tandru sărut în chip de noapte bună,din care cauză i se înmuiaseră picioarele.

-Așa crezi tu? Erik râse pe înfundate.

-Îți par prost?

-Nu,râse Jordon.Ieși apoi cu pași ușori din magazinul de articole sportive.Dacă se gândea mai bine,lucrurile nu stăteau chiar atât de rău.Dacă întregul oraș observase sentimentele lui Gretchen față de el,poate că nu va mai trece mult timp și va admite existența acestor sentimente și față de ea însăși.

Făcu o haltă la florărie,al cărei proprietar păli la intrarea lui,și discutară despre viitoarele buchete.Bietul de el,aproape că își pierdu simțul aventurii când îi ceruse să vopsească în turcoaz un număr impresionant de garoafe și panseluțe.

Soarele se înălțase deja sus pe cer și câțiva turiști își începuseră colindatul prin magazine sau doar studiau vitrinele.Dacă planurile lui vor fi încununete de succes,peste doar un an trotuarele vor fi inundate de potențiali cumpărători.

Schimbă mâna în care căra sacoșa și o luă înainte pe aleea pietruită ce ducea la intrarea motelului.Auzea încă în minte frânturi din conversația cu Erik.Probabil răspunsul este chiar în fața ta.De obicei așa se întâmplă.Jordon se opri în mijlocul drumului și rămase cu ochii holbați.Erik avusese dreptate; răspunsul îl avusese în față tot timpul.Fusese orb neobservându-l până acum.Jordon deschise în trombă ușa motelului și se zgâi ca un posedat la tânăra domnișoară din spatele biroului de la recepție.

-Vreau prânzul și o ceașcă de cafea trimise în camera mea.Ochii lui priviră holul fără să vadă nimic.Nu vreau să fiu deranjat sub nici un motiv.Unde pot găsi un fax? Ai văzut-o pe Gretchen?

Doi ochi albaștri,năuciți,îi întoarseră privirea.Fata nu rosti nici măcar un sunet.

Exasperat,Jordon strigă cu o voce puternică:

-„*Gretchen!*” Gretchen scăpă din mână aparatul de capsat și se precipită spre hol.Când văzu expresia de pe fața lui Jordon,picioarele ei făcură câțiva pași în gol.Se întâmplase ceva neplăcut.Își roti rapid privirea în jur și fu în măsură să constate că nu ardea nicăieri,nu sângera nimeni și pe toată lungimea holului nu se zărea nici un cadavru.

-Jordon,nu trebuia să țipi.Acesta se întoarse la sunetul vocii ei și se rezezi la ea,strângând-o în brațe..

-Am reușit!

-Ce ai reușit? Gretchen încercă să se elibereze.Jordon îi făcea o scenă în fața personalului.

-Monstrul! Am văzut marele monstru.Gretchen îl studie cu atenție.Nici un fel de

spumă albă nu i se scurgea din gură; deci turbarea trebuia exclusă. Obrajii lui păreau puțin încinși, dar nu avea febră. Ochii erau foarte strălucitori, dar limpezi; căzu și presupunerea că luase droguri. Totuși, era clar că văzuse monstrul.

-Jordon, dragul meu, pune-mă jos. Glasul ei sună dulce și controlat.

-Într-un minut. Se răsuci pe călcâie cu ea în brațe, râzând în hohote, apoi îi dădu încet drumul jos. Am nevoie de permisiunea ta pentru a face câteva schimbări în camera mea.

-E ceva în neregulă cu camera ta? I se întâmplă pentru prima dată ca un oaspete să i se plângă de ceva.

-Nu, totul este perfect. Vreau să îmi aduc câteva lucruri, asta-i tot. Sprâncenele ei se împreună.

-Ca de exemplu?

-Pentru început un telefon și un fax. Jordon o sărută pe fruntea ei încruntată.

Plătesc absolut totul, nu-ți face probleme. Înainte ca ea să aibă timp să spună ceva, el se grăbi să continue: Nu cred că voi ajunge la cină, dar ne întâlnim la mine la ora 9 să mergem să patinăm. O sărută din nou pe frunte și se repezi către scară. Și Gretchen, încă ceva, trebuie să rezolvi cumva cu fetița de la birou, nu arată prea bine. Jordon dispăru în fugă pe scări. Gretchen se întoarse și studie expresia stupefiată de pe fața lui Alice. Biata de ea, arăta de parcă primise o lovitură puternică în cap. Nu-i putea găsi nici o vină; ea se simțea exact la fel. Probabil că era vorba despre ceva important. Niciodată nu-l mai văzuse pe Jordon într-o asemenea stare. Ei, de fapt îl mai văzuse, dar nu ar fi fost frumos să menționeze asta în fața bieteii Alice.

-Ce ți-a spus?

-Că vrea prânzul.

-Asta-i tot?

-Nu. Vrea și cafea. O ceașcă, așa a spus. Gretchen încuviință din cap. Jordon era un adevărat băutor de cafea.

-Și?

-Ceva în legătură cu vaxul și unde ești tu?

-Nu vax, ci fax, iar eu sunt aici. Gretchen trecu de partea cealaltă a biroului. Fă o pauză, du-te în bucătărie și rezolvă cu comanda domnului Winters.

Căpșorul blond se înclină supus și Alice își părăsi postul. Părăsi holul privind tot timpul în direcția scărilor, de parcă s-ar fi așteptat ca lunaticul acela să reapară.

Când tânăra dispăru, Gretchen scoase un oftat. Ce punea oare Jordon la cale? Monstrul ăsta trebuia să aibă legătură cu cabanele, dar cum? Păruse atât de emoționat. Găsise oare soluția dilemei lor? Probabil o proprietate în alt oraș? Nu

părise că ar fi avut de gând să părăsească orașul. De fapt, dorea să-și instaleze în cameră un telefon și un fax. Părea, din contră, că vrea să-și prelungească șederea. Această concluzie îi umplu pentru o clipă inima de bucurie, totuși continuă să se întrebe ce punea Jordon la cale. Se holbă în tavan și începu să bată cu degetele în tejghea. Nu prea obișnuia să se lase surprinsă de evenimente, mai ales când era vorba de orașul ei. Nu suferise oare destul în atâtea nopți singurate, fără el? Iar acum, poftim, avea de gând să rămână încuiat în camera lui toată ziua. Cum îi putea oare arăta că ea era femeia cu care el dorea să-și împartă viața? Să fii sincer cu tine însuși nu îți aducea decât neazuri. Lovi înciudată biroul și făcu o grimasă de durere, moment în care își făcură apariția în hol doi nou-veniți. Piciorul lovit îi zvâcnea, ca și cum ar fi fost rupt.

Gretchen traversă holul, rotindu-și întruna privirea de la scări la ceasul agățat deasupra biroului de la recepție. Jordon întârziase deja cinci minute. Jordon nu întârzia niciodată. Dacă personalul de la bucătărie nu i-ar fi adus la cunoștință că luaseră tava goală din fața ușii camerei lui, Gretchen l-ar fi putut suspecta că părăsise orașul. De când dispăruse în fugă pe scări, acum zece ore, nu îl mai văzuse nimeni. Atenția ei fu atrasă de agitația și protestele puternice ce se făceau auzite de undeva de pe scări. Jordon își făcu apariția Jinând sub braț o cutie, cu haina aruncată pe umeri și o pereche de mănuși între dinți. Părea cam răvășit, exasperat, dar cu toate acestea arăta adorabil. Se grăbi să ajungă lângă Gretchen, își scoase mănușile din gură și o sărută.

-Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine.

-Am fost aici toată ziua. El își scoase patinele din cutie.

-Știu, și tocmai asta m-a înnebunit. Aruncă cutia goală de carton într-un coș de gunoi, își puse patinele pe umăr și o prinse de mână. Îmi pare rău că am întârziat. Ceilalți ne așteaptă afară?

-Gunter tocmai s-a întors după ce i-a dus la lac. Așa că sania este numai a noastră. Gretchen îi zâmbi seducător și îl conduse prin garderobă afară, pe ieșirea din spate. Zelda îi aștepta răbdătoare. Gretchen o bătu ușor pe cap și desfăcu hățurile. Se întoarse către Jordon cu același zâmbet minunat. Dacă ești băiat cuminte te las pe tine să ții hățurile. Jordon studie pelerina roșie cu care ea era îmbrăcată. Se întrebă dacă dedesubt purta același costum, ca și vinerea trecută.

Imaginea picioarelor fără de sfârșit și a feselor apetisante făcură să-i fiarbă sângele în vene. O ajută să urce pe bancheta săniei și rosti cu o voce răgușită:

-Mai degrabă aș vrea să țin altceva. Gretchen roși de plăcere. Cel puțin partea fizică a relației lor era încă în floare. Aruncă hățurile în mâinile lui.

-Până una alta ține astea.Jordon râse înfundat.Plescăi din limbă către cal și legănă încet hățurile.Zelda nimeri singură drumul către poartă și ieși în câmp deschis.

-Ea știe unde vrem să ajungem?

-Zelda cunoaște drumul.Nici măcar nu trebuie să o controlezi cu hățurile.Ar putea nimeri lacul și legată la ochi.Jordon se uită primprejur.Erau singuri sub cerul nopții.Copacii erau acoperiți de zăpadă,iar luna era mai puțin strălucitoare decât ultima dată când făcuseră această călătorie împreună.Așeză hățurile pe bancă lângă el și o smulse pe Gretchen de pe locul ei.Ea îi strigă numele, alarmată.El o așeză cu fermitate pe genunchi.

-Deci,ce ziceai,Zelda poate nimeri singură lacul? Gretchen găsi că era mai confortabil pe genunchii lui,decât pe banca de lemn.Și mai cald.

-Acolo o așteaptă morcovi.Buzele lui îi găsiră urechea.

-Morcovi,hmmm...Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui Jordon.

-Zelda adoră morcovii și bucățelele de zahăr.Dinții lui o mușcară jucăuș de lobul urechii.

-Dacă o ia pe cel mai lung ocol o să-i cumpăr -o plantație de trestie de zahăr. Gretchen își plimbă limba în susul urechii lui.

-Ea nu cunoaște nici un ocol.Mâinile lui își făcură drum sub pelerină.Degetele-i tremurătoare găsiră un picior lung și zvelt.Îl mângâie tandru,începând de la vârful cizmelor,trecu peste genunchiul delicat și ajunse la coapsa fermă.Degetele lui se jucară cu marginea dantelată a chiloțelilor ei de patinaj.Mintea lui și așa tixită de probleme,explodă.Cum naiba să se concentreze asupra rezolvării problemelor dintre ei,când ea purta fustițe mai scurte chiar decât cele mini?

-Te-ai încălzit suficient? Sub atingerea lui,Gretchen simți cum piciorul îi ia foc.Cald? Simțea că fierbe.Îi prinse mâna.

-Nu,simt rece,plasă mâna lui pe abdomen,chiar aici.El își înclină capul gustându-i buzele,în timp ce mâna îi radia căldură.Limba lui îi despărți buzele și plonja înăuntru.Percepu răspunsul ei și își înteti strânsoarea.Totul se petrecea cu intensitatea la care se așteptase.Avea nevoie de Gretchen Horst în patul și în viața lui.Și cu cât mai repede,cu atât mai bine.Mâna îi alunecă pe sub țesătura subțire de cașmir a jerseului și îi cuprinse un sân.Gretchen gemu și își arcui spinarea.Căldura lui penetrase prin fiecare por al corpului ei.Un val de senzații îi năpădiră mintea,iar în urechi auzea cumva clopoței? Clopoței lui Zelda? Sunetul încetă și ea își desprinse buzele din încleștare,încercând o senzație neplăcută.Unde dispăruseră clopoței?Jordon încercă să ajungă la gura ei.I se păruse minunată și delicioasă și nu avea de gând să renunțe,fără proteste

serioase din partea ei. Buzele ei se întredeschiseră, invitându-l, și asupra lui pogorî liniștea. De asemenea observă însă că nu se mai mișcau. Întrerupse sărutul și ridică privirea. Hohotul puternic al lui Elise umplu aerul. Sania ei era supraîncărcată cu turiști cazați în pensiunea sa.

-Aceasta este una dintre modalitățile prin care elvețienii se încălzesc. Celelalte voci se alăturară râsului ei. Ce-i drept, este și foarte plăcut.

Gretchen își dori ca pământul să se deschidă și să înghită cealaltă sanie. Se simțea jenată că fusese surprinsă sărutându-l pe Jordon, dar era mai furioasă din cauza întreruperii. Unde naiba erau dragonii aruncători de flăcări, atunci când avea nevoie de ei?

-Gretchen propăvăduiește sărutările înfocate cu o alternativă a unui sistem de încălzire. Jordon râse înfundat. Faptul că fusese surprins sărutând-o nu îi modificase câtuși de puțin starea, își strânse brațele protector în jurul ei.

Elise râse din nou și apucă hățurile.

-Ca să vezi, drăguții de ei. Sania ei se puse în mișcare și Gretchen flutură formal mâna spre cei dinăuntru. Puteau auzi încă șuvoiul de cuvinte în limba germană rostite de Elise. Gretchen o urmări cu privirea pe femeia mai în vârstă.

-Cineva care poate trăi în speranță.

-Ce a spus? Gretchen coborî de pe genunchii lui Jordon și își reluă locul pe banchetă, în timp ce obrații i se colorară ușor. Nu îi putea traduce cele spuse de Elise, nu pentru că ar fi fost ceva jignitor, ci din cauza răspunsului ei. Elise îi spusese: *„Fii atentă, sărutările pot conduce la mici explozii de bucurie”*.

-Nimic. Gretchen apucă hățurile și o puse pe Zelda în mișcare.

Fiind întuneric, Jordon nu putea citi nimic pe fața ei. Elise îi spusese ceva. După răspunsul lui Gretchen, el deduse că aceasta fusese de acord cu Elise. Jordon își puse în minte să o găsească pe Elise și să stoarcă informația de la ea.

Sania își urma drumul către lac.

-Chiar că știe traseul, făcu Jordon. Gretchen îi îngădui Zeldei să-și aleagă singură ritmul pașilor.

-Ți-am spus. Ieșiră dintre copaci și înaintară în câmp deschis. Pare destul de aglomerat în seara aceasta.

-De ce nu există și schi nocturn?

-Există. În fiecare sâmbătă seara se desfășoară o cursă la lumina lumânărilor.

Jordon privi lacul și mulțimea din jurul lui. Schiul la lumina luminărilor suna mai intim și mai romantic.

-De ce nu mergi acolo? Dumnezeu știe că tu îi cunoști pe toți în orașul acesta, începând de la concursul de sărituri peste butoaie cât și de la serenade.

-Nu ai participat și tu? Jordon sări jos și o ajută pe Gretchen să coboare.

-Ba da.Aruncă hățurile în jurul unui stâlp și aduse un morcov pentru Zelda.Încă mai cred că săritorii ăștia peste butoaie sunt fie foarte înalți,fie beți.Nici un om cu mintea întregă nu ar sări peste câteva butoaie cu picioarele vârâte în patine de gheață.O prinse de mână și pășiră împreună către o bancă goală.Am o idee. De ce nu s-ar ține concursul cu butoaiele după festivalul berii? Ai avea mai mulți participanți.

-Și mai multe accidente.Gretchen se scutură,încercând să nu se mai gândească unde ar putea duce intervenția berii în timpul patinajului.Ce zici despre serenadă? Era unul dintre momentele ei favorite și totodată un eveniment ceva mai rar.Timbrul jos,aspru al instrumentelor,dădeau naștere unor melodii simple, ce creau o atmosferă absolut unică.Acum șaisprezece ani,când părinții ei fuseseră dăruiți pământului înghețat,Edelweiss le făcuse cea de pe urmă cinste și muzica își purtase ecoul dincolo de munți.Sunetele păreau a fi dăinuit veșnic.Și acum,în timpul acestor serenade,ochii ei se umpleau de lacrimi.Mulți localnici erau încercați de aceleași sentimente,când își aminteau de cei dragi.

Jordon făcu o pauză lungă căutând cuvântul potrivit.

-...Merge.Nu cred că este expresia corectă,dar nu-mi vine altceva în cap.Este aproape straniu,ca și cum te aștepti să se întâmple ceva.Eu eram sigur că trebuie să apară cineva.

-Ca de exemplu dragonii să se întoarcă de la vânătoare.Jordon încetă să-și mai lege șireturile ghetelor și îi studie capul ei plecat.Vorbea serios?

-Nu aș fi surprins dacă una dintre creaturile tale mistice s-ar fi înălțat deasupra munților.Gretchen zâmbi.Probabil că nu ar fi fost surprins,dar ea ar fi avut cu siguranță un atac de inimă.El îi remarcă zâmbetul.De ce zâmbea acum,când în timpul serenadei putea să jure că o văzuse cu lacrimi în ochi? Și jumătate dintre oamenii care stăteau la poalele muntelui Thunder Mountain aveau aceeași expresie.Mai văzuse lacrimi în ochii veteranilor,când în timpul paradelor militare apărea desfășurat un drapel.

-Totuși,încă nu ai răspuns la prima mea întrebare.

-Care era aceea? Gretchen se ridică în picioare și începu să-și descheie pelerina.

-De ce nu schiezi la lumina luminărilor?

-Simplu.Gretchen își aruncă pelerina pe spătarul băncuței și zâmbi în fața privirii uimite a lui Jordon.Costumul ei era complet alb,de la jerseul pufos,ce te îndemna parcă să-l atingi cu mâna,până la fustița scurtă ce lăsa să se întrevadă fiecare dantelă și fiecare încrețitură a chiloțelilor.Se întoarse spre gheață și își luă avânt.Este prea lent pentru mine.Jordon se ridică la rândul lui în picioare,

urmărindu-și cu privirea îngerul.Era strălucitoare și minunată.Puteai oare orbi privind un înger? Jordon încercă doi pași timizi pe gheață și sfârși în fund.

Gretchen apăru imediat.

-Te-ai rănit? El se ridică,ajutat de ea,și își scutură pantalonii.

-Doar în orgoliul meu.Ea aruncă o privire spre zona vătămată.Apoi,cu fața spre el,alunecă sinuos în spate,ocolind mulțimea.

-Dacă îmi permiți o remarcă,domnule Winters,orgoliul dumneavoastră este cel mai arătos din orașul acesta.Jordon scoase un mârâit,simți cum patinele îi alunecă din nou de sub picioare și instinctiv se prinse de femeia de lângă el.Se prăbușiră împreună,cu un zgomot sec.Jordon scăpă printre buze un blestem.

Acum nu doar orgoliul îi era rănit,dar și respectabilitatea sa,și era posibil să nu mai fie niciodată apt să-și folosească bunele sale intenții.

Gretchen păși peste tava goală din fața ușii lui Jordon și ciocăni.Nu respecta promisiunea pe care o făcuse de a nu-l deranja.Lucrurile începeau să-i scape din mâini.Nu îl mai văzuse de două zile.Rămăsese impresionată când un angajat al companiei de telefoane își făcuse apariția duminică dimineața,la prima oră.Cutiile ce fură livrate puțin mai târziu ridicaseră câteva nedumeriri,însă ea își reținuse curiozitatea.Duminică,trei tăvi -cu mâncare,dar nici urmă de Jordon. Acum era luni după-amiază și Gretchen simțea că ajunsese la capătul răbdării.

Holul motelului arăta ca după un măcel,personalul de la recepție o amenința cu demisia,iar Effie refuzase să mai trimită alimente sus până ce domnul Winters nu dovedea că era încă în viață.În plus,în acea dimineață,începând de la șapte treizeci,începuseră să sosească alte pachete.La ultima numărătoare ieșiseră douăzeci și șase,venind din opt direcții diferite.Cei de la recepție își exersaseră semnăturile pentru toată viața.Și acum,ca să pună capac acestei dimineți minunate,doi bărbați și o femeie așteptau în hol cu câteva geamantane și valize burdușite.Intraseră înăuntru în pași de vals și declaraseră că sunt de la Winters Enterprises și că sunt așteptați.Ultimul lucru la care se așteptase Gretchen era o invazie de la *Winters Enterprises*.Gretchen se simțea foarte mândră de felul în care își controlase nervii și le comunicase politicos cămășilor albe că va încerca o confruntare cu tatăl Urs chiar în vizuina sa.Jordon deschise ușa și clipi din ochi.

-Gretchen? Ea fu șocată de apariția lui.Era neras de vineri seara,iar după aspectul hainelor mototolite,ultima dată când le schimbuse rămânea o dată incertă.

-Dumnezeule,Jordon,nu mai vezi?

-Miopie.El deschise ușa mai larg.

-Și nu porți ochelari?

-Am purtat,dar după atâtea ore nu mai ajută la nimic.Se rezemă de tocul ușii, într-o postură familiară,dar nu o invită înăuntru.Pot să te ajut cu ceva?

Gretchen își încrucișa mâinile pe piept.

-Jos așteaptă trei oameni care pretind că vin de la *Winters Enterprises*.Spun că sunt așteptați.

-Perfect.De ce nu i-ai trimis imediat sus?

-Eu nu îi așteptam.Jordon se încruntă la tonul ei dur,dar apoi începu să înțeleagă.

-Am uitat să-ți spun.

-Bingo.

-Doamne,îmi pare rău,Gretchen.Mi-a ieșit complet din minte.Sunt obișnuit să lucrez cu un asistent care are grijă de toate aceste detalii minore.

-Detalii minore? Gretchen se simți jignită.Jordon păși peste prag și își încolăci brațele în jurul ei.

-Nu am vrut să spun asta,draga mea.Mâinile lui începură să-i maseze ușor spatele.Era așa de bine în brațele lui.Dragon's Lair este foarte important pentru mine,Jordon îi ridică bărbia,astfel încât să-i poată privi fața,dar nu mai important decât tine.Își apropie buzele de gura ei.Sărutul înfocat care urmă îi consumă și puținele rezerve de energie pe care le obținuse în cele trei ore de somn.

Gretchen se înalță pe vârfurile picioarelor și puse în acest sărut toată frustrarea adunată în ultimele trei zile.Fălcile aspre ale lui Jordon îi zgâriară obrazul și instinctiv se retrase puțin.Jordon încetă imediat să o mai sărute.Privi pata roșie de pe obrazul ei și își frecă maxilarele cu mâna.Mângâie apoi obrazul ei în timp ce rostea o înjurătură cu glas înăbușit.

-Îmi pare rău,Gretchen.Se trânti de perete cu un oftat extenuat.În ultimul timp nu am fost o companie prea plăcută,nu-i așa?

-Ce vrei să spui?

-Sunt sigur că am pierdut cel puțin șase evenimente diferite.

-O să-l pierzi pe cel mai important dacă nu cobori într-o jumătate de oră.

Gretchen îi remarcă privirea confuză.Îți amintești,în această după-amiază se ține concursul de sănii.

-Dumnezeule,aproape că am uitat.Jordon privi disperat în jurul său.Timpul nu trecea repede,era înghițit cu viteza luminii.Chiar așa,în după-amiaza aceasta?

-Da.Vrei să renunți? In glasul ei se simțea o notă de dezaprobare.

-Bineînțeles că vin.Doar că întâlnirea cu consiliul a fost hotărâtă pentru joi seară și nu mai am chiar atât de mult timp.

-Pentru ce? Am crezut că pentru o prezentare formală,totul era pregătit.

Jordon închise ochii și își rezemă capul de perete.

-Oh,Gretchen,dacă ai știi.

-Să știi ce?

-Ți-am spus că în sfârșit am rezolvat dilema.Ea aruncă o privire tandră bărbatului pe care îl iubea.Arăta extenuat și părea a avea mare nevoie de o gură de aer proaspăt.

-Nu ai vrea să te pregătești pentru concurs? Ne întâlnim jos în zece minute.

-Nu se poate.Îmi trebuie cel puțin o jumătate de oră ca să-mi instruiesc oamenii. Jordon lucrase din greu.Semnele erau întipărite clar pe fața lui.Lucrase cu disperare și nu mai avea timp suficient pentru a-i convinge de avantajele și virtuțile cabanelor sale.

-Jordon,Howard Hughes ieșea în lume mult mai des decât tine.El râse înfundat.

-Ce-ar fi să ne întâlnim în hol peste douăzeci de minute? îți promit că o să fac pe dracu' în patru să câștigăm cursa și te invit personal la o cină minunată și la o plimbare sub clar de lună.

-Afară este cam frig,făcu ea amuzată.

-Cine a spus că o să fie o plimbare lungă? Gretchen râse.

-Bine,dar ce să fac cu oamenii tăi? El păru încurcat.

-Mai ai trei camere libere?

-Ai noroc,Winters.Gretchen ridică tava goală de pe podea și se îndreptă spre scări.Să fii jos în douăzeci de minute sau o să vin personal să te scot de aici în șuturi și să te târăsc la aer curat și la soare.Jordon mormăi în ciudat,în timp ce Gretchen dispărea în jos pe scări,i-ar fi făcut plăcere să petreacă întreaga zi tăvălindu-se cu ea prin zăpadă,dar peste numai trei zile trebuia să facă cea mai importantă prezentare din viața lui.Pentru că ceea ce va prezenta consiliului local putea fi însăși viața sa.

CAPITOLUL 10

Gretchen ridică cupa de șampanie și o ciocni ușor de a lui.

-Să bem pentru asta,Jordon,dar totuși nu înțeleg cum de poți pretinde că suntem cea mai bună echipă de sanie din toată America.Am ieșit pe locul șase.

-În mod sigur juriul nu a decis corect în privința celor mai buni.

Râsul ei făcu să se răsucescă câteva capete în direcția lor.Gretchen îl admiră pe bărbatul ce ședea de cealaltă parte a mesei.Îmbrăcat la patru ace,Jordon arăta absolut devastator,așa cum mai înainte arătase destul de ciudat în costumul de schi.Obrajii lui păstrau încă urmele activităților din după-amiaza aceea.

-Cei cu cronometrele nu puteau greși cu toții.

-În schimb puteau fi cumpărați.Încă îl mai supăra ideea că nu câștigaseră.

Gretchen ar fi meritat mai mult.Și el ar fi avut nevoie de ceva mai mult antrenament.În sportul acesta nebunesc,în care te aruncai ca un kamikaze în josul muntelui,el era doar începător; ea era profesionistă.

-Nu se pot cumpăra,Jordon.Mai ales în curse în care participanții nu câștigă absolut nimic.Jordon zâmbi tandru femeii ce îi cucerise inima.Se prăvăliseră pe panta abruptă a muntelui,iar ea probabil că se crezuse pe un cal,în timpul unei bătălii,pentru că la un moment dat strigase: „*Nu luăm prizonieri!*” Cu ceva mai multă participare din partea lui ar fi putut ieși pe primul loc.

-Anul viitor vom câștiga.Degetele lui Gretchen înțepeniră pe pahar.Anul viitor? Chiar spusese asta? Oare ce plănuia exact,să revină în vacanță? Sau se simțea foarte încrezător că acele cabane vor intra în construcție și va fi nevoie de el pentru a supraveghea? Anul viitor însemna peste trei sute șaiszeci și cinci de zile. Nu-i păsa ce se va întâmplă peste un an,ea dorea totul acum,astăzi,în această seară.Noaptea se simțise atât de singură.Tânjea după mângâierile lui Jordon.Să fii sincer cu tine însuși nu ar trebui să fie o asemenea tortură.Și chiar dacă dragostea nu înflorise și din partea lui,totuși ceea ce împărțiseră împreună fusese foarte special.Să primească în fiecare zi flori i se păruse cel mai romantic lucru ce i se întâmplase vreodată.

-Îți mulțumesc pentru flori.Sunt minunate,ca de obicei.Aranjamentul celor câteva feluri de flori vopsite se găsea acum pe un raft în bucătărie.El clipi, amuzat.

-Argintiu,corect?

-Mă tem că nici asta nu e culoarea mea preferată.

-Vestea asta nu o să-l facă din cale-afară de fericit pe domnul Oberholtzer.

-Vrei să-ți spun care este culoarea mea preferată? O voce din interior o imploră să nu o facă.Era încântată de acest bombardament zilnic cu flori.Fiecare plantă cu povestea ei,ceea ce îi aminti că trebuia s-o întrebe pe Effie în legătură cu uriașa begonie roz ce îi fusese livrată ieri: arăta deja cam pleoștită.

Jordon clătină încet din cap.

-Nu,e o provocare.Ochii lor se întâlneau.Și îmi plac provocările.Ghicise de mult care era culoarea ei preferată; aștepta doar momentul potrivit pentru a se prezenta personal cu un buchet.Edelweiss reprezenta o altă provocare pe care era aproape sigur că o rezolvase.În această privință se lucraseră întruna,efortul fiind comun,al lui și al angajaților săi.Gretchen era în schimb cea mai importantă provocare a vieții lui.Dorea dragostea ei.Și cum simțea pentru prima dată așa

ceva,era indecis asupra modalității obținerii acestei onoare.Florile păruseră a fi un început bun.Dacă revitaliza Edelweiss-ul și dovedea că întotdeauna există o cale de mijloc,s-ar putea să-și atingă scopul.Însă ceea ce dorea cu adevărat era un final fulminant.Dorea să-i arate lui Gretchen intensitatea sentimentelor sale. Gretchen își feri prima privire.Intensitatea emoțiilor ce străluceau în ochii lui o descurajaseră.Nu își putea da seama ce gândea el cu adevărat,dar orice ar fi fost,dorea să ia parte.Privi farfuriile goale.Buzele îi schițară un surâs.Nu-și mai amintea ce avuseseră la cină.

-E cam răcoare afară pentru o plimbare.Jordon zâmbi.Doar Gretchen putea considera cele opt grade de afară ca fiind răcoare.Însă cert,nu era îmbrăcată pentru o astfel de plimbare.La rochie purta pantofi cu tocuri înalte.Nimeni nu putea pretinde că aceasta,rochia,dezvăluia ceva din gâtul zvelt al lui Gretchen și,în plus,avea mânecile lungi,iar marginea inferioară îi acoperea genunchii.Însă reliefarea formelor ei prin țesătura ușoară era de-a dreptul magică.Ca bijuterii purta doar un lăntișor de aur și o pereche de cercei.Arăta distinsă și sexy.

-Și n-ar trebui să intrăm în contact cu gerul.Restaurantul i se păru dintr-o dată aglomerat.Gretchen simțea dorința de a rămâne numai cu el.Timpul fugea prea repede.

-Nu ai vrea să continuăm desertul în apartamentul meu?

Privirea lui Jordon deveni intensă în timp ce părăsea fața,oprindu-se în dreptul reliefului sânilor ei.Știa ce i se cerea.Putea citi în ochii ei.Dacă urca acum va rămâne acolo până a doua zi dimineață.Doamne,cum ar fi vrut să spună da.

Trupul său țipa în agonie.Prinse una din mâinile ei.Degetele îi tremurau și buzele îi zâmbiră trist.

-Nu pot.Gretchen închise ochii în timp ce dezamăgirea o copleșea.Îi redeschise însă imediat și îi zâmbi strălucitor.

-E în regulă,oricum nu aveam decât niște înghețată.

-Gretchen.Această acceptare curajoasă din partea ei îl făcea să-și piardă mințile. Ce făcuse până acum ca s-o merite? Nu am spus că nu vreau,am spus că nu pot.

-De ce?

-Una dintre propriile mele reguli în afaceri este să nu cer angajaților mei să facă ceva și eu să mă eschivez.Gretchen învârti paharul de șampanie cu mâna liberă.

-Acum ei stau sus și lucrează,nu-i așa?

-Da,el îi mângâie cu degetul încheietura pumnului.Și tot asta fac alți o sută de oameni în New York.

-Contracronometru?

-Cunosc termenul limită,joi,la șase și jumătate.Gretchen își mușcă buzele.

-Am crezut că ai totul pregătit.Adu-ți aminte,eu am studiat tot materialul.

Jordon,nu înțeleg ce se petrece.

-Știu că nu înțelegi.Jordon o strânse de mână.Îmi pare rău,dar încă nu îți pot explica nimic.Concluziile sunt încă neclare.Până joi se va lămuri totul.De când trecuseră la probleme serioase,vocea lui devenise sobră.Ai încredere în mine până atunci?Gretchen nu ezită.

-Da.Îi întoarse gestul,strângându-l și ea de mână și zâmbi.Nu ți-am promis că voi fi de acord cu tine.Nu am nici cea mai vagă idee despre ceea ce faci,dar am încredere în tine atâta timp cât tu crezi că este cinstit.

-Mulțumesc.Jordon își roti privirea prin restaurantul plin de lume și suspină.Ar fi vrut să se întindă peste masă și să o sărute.Ea îi urmări privirea și îi înțelese frustrarea.Dragon's Lair nu era un local exclusivist.Era mai degrabă primitiv și deschis tuturor.Dacă el mai putea aștepta până joi,va reuși și ea.Cine știe,joii putea fi ziua minunilor.

-Ce-ar fi dacă te-aș conduce până-n hol și ți-aș ura noapte bună? Sunt sigură că ai foarte multe de făcut.Jordon se ridică și înconjură masa pentru a-i ține scaunul.

-Nu o să-ți pară rău,Gretchen.Totul se va termina cu bine.Ea îi zâmbi și ieși înaintea lui.

-Pentru a-ți demonstra buna mea credință o să-ți trimit sus o ceașcă de cafea și un platou cu mâncare în contul casei.Gretchen ajunse la capul scărilor și se opri.Jordon prinse o buclă rebelă aurie înapoi în panglica ce strângea părutei.

-Îți voi aprecia darul.Îi prinse tandru obrații între palme și fără a ține cont de cei ce se aflau în hol,o sărută.Gretchen simți că se topește în brațele lui.Fu foarte dezamăgită când el întrerupse sărutul și se depărta cu câțiva centimetri.

Jordon îi urmări cu degetul conturul umed al buzelor ei.

-Ne vedem mâine,spuse el și dispăru în sus pe scări.

Gretchen se răsuci și zâmbi fermecător tânărului din spatele biroului de la recepție.Acesta rămăsese buimăcit,cu ochii bulbucați și gura deschisă.Arăta de parcă nu mai văzuse niciodată un bărbat sărutând o femeie.

În după-amiaza zilei următoare,când Gretchen intră în apartament știu imediat că se mai afla cineva înăuntru.Animată mai mult de curiozitate decât de teamă străbătu în tăcere sufrageria,aruncă o otheadă în bucătărie și își continuă pașii pe hol.Se opri burse când ajunse la intrarea dormitorului.Jordon era întins cu fața în jos pe patul ei,complet îmbrăcat,dormind adânc.În ultima jumătate de oră înnebunise căutându-l.

După spusele lui Effie fusese mai devreme prin bucătărie, întrebase de ea și furase o mână de prăjituri. Gretchen verificase apoi în camera lui, dar aici îi găsi doar pe cei trei colaboratori ai lui, existenți, țifnoși, ciorovăindu-se, aplecați deasupra unui morman de hârtii, vorbind la telefon sau trimițând tot felul de acte prin fax. Nici urmă de Jordon și după câte își putuse da seama, ei păreau foarte fericiți din această cauză. Vânturase întreaga clădire, fără nici un rezultat. Și ca să vezi, în tot acest timp el era tolănit în patul ei. Gretchen se apropie de pat și-l privi mai cu atenție. Chiar și în somn, fața lui păstrase semnele de oboseală. Părul îi era ciufulit și hainele la fel de mototolite. Și fiindcă era doar ora trei putea paria că nu închisese un ochi toată noaptea. Obiectul muncii sale avea să-l omoare până la urmă, dacă nu-i făcea cinstea de a-l omorî ea înaintea

Se aplecă și îl descălță de pantofi. Hainele puteau rămâne la locul lor. Nu le putea scoate fără a-l trezi. Îndepărtă cu blândețe o buclă de păr de pe fruntea lui și îl sărută gingaș pe buze. Jordon păru să-i zâmbească în somn. Trase draperiile împotriva soarelui strălucitor de amiază și îl acoperi cu o pătură. Închise ușa dormitorului și părăsi apartamentul, nu înainte de a avea grijă de a scoate telefonul din priză. Va reuși să doarmă măcar câteva ore.

Jordon se trezi dezorientat și fierbinte. Își amintea doar că la un moment dat o căutase pe Gretchen. Urcase cu liftul până la apartamentul ei și găsisse, din nou, ușa descuiată. Patul ei i se păruse atât de moale și de îmbietor, încât se întinsese de-a lungul lui, continuând să se întrebe unde ar mai putea-o căuta.

Zări cu coada ochiului cadranul ceasului electronic și țâșni în picioare. Ora nouă! Dormise timp de șase ore! Se încurcă în pătura ce îi alunecase la picioare în timp ce încerca să deslușească ceva în camera întunecoasă. Probabil că Gretchen îl acoperise. Se împletici spre baie și aprinse lumina. Holbă ochii în jur, uimit. De suportul pentru prosoape erau agățați o pereche de pantaloni și o cămașă, iar toate uneltele de bărbierit fuseseră așezate pe un raft, laolaltă cu lenjerie curată și o pereche de șosete. Cu siguranță că Gretchen dorise să îl facă să se simtă ca acasă. Dădu drumul robinetului dușului cu o smucitură și se vârî înăuntru.

Gretchen auzi zgomotul jetului de apă și se grăbi să încâlzească cina. Amestecă nervoasă cu o lingură în sos, rugându-se să aibă șansa de a-l hrăni, înainte ca el să-și dea seama de ceea ce făcuse. Bărbații cu stomacul plin erau mult mai ușor de lămurit. Abia terminase de aranjat masa, când el își făcu apariția în bucătărie.

Părul îi era încă und, dar arăta odihnit, proaspăt bărbierit și foarte, foarte sexy.

-Sper că îți plac macaroanele.

-Asta miroase așa de bine? Se apropie prin spate și o înlănțui cu brațele.

Nasul lui îi gădilă ceafa. Credeam că tu. Gretchen se întoarse și își lipi buzele de ale lui.

-Gură bogată. Îl respinse în joacă. Du tu farfuriile, te rog. Jordon se conformă, nu înainte de a obține sărutul pe care îl dorea. Conversația din timpul cinei fu atât de convențională, încât, într-un târziu, Jordon lăsă furculița din mână.

-Ești supărată din cauză că am dormit în patul tău?

-Nu.

-Nervoasă fiindcă am pătruns înăuntru fără permisiune?

-Bineînțeles că nu.

-Atunci care este problema? Te porți puțin cam ciudat. Parcă nu mai era îngerul cu care se obișnuise. Răspundea repezit la fiecare întrebare, de parcă stătea așezată pe o plită încinsă.

-Pentru desert avem câteva prăjituri de la Effie. Jordon se încruntă. Se întâmplase ceva rău.

-Știi că trebuie să cobor din nou.

-Pentru a te alătura muncii celorlalți, corect?

-Mda. Nu prea-i plăcea cum sunase asta? Gretchen trase aer adânc în piept și îi mărturisi adevărul:

-Nu mai sunt acolo.

-Cum adică, nu mai sunt acolo?

-Sunt în restaurant, unde se bucură de o masă decentă și pe urmă vor mai rămâne prin salon sau se vor duce la culcare.

-Au părăsit proiectul? Jordon promisese celor trei că în cazul în care se încadrează în timp vor primi niște bonificații la care ar putea visa doar membrii consiliului director al companiei. Gretchen se înroși toată și se foi în scaun.

-Tu le-ai dat permisiunea. El își miji ochii, dintr-o dată suspicios.

-Chiar așa? Ea nu îi putu înfrunta privirea. Ceea ce făcuse nu era prea cinstit.

-Au fost foarte recunoscători. Brad a spus că ești extraordinar. Jordon îi aruncă o căutătură urâtă.

-De asemenea le-ai ordonat să fie înapoi la lucru la ora șase, iar micul dejun să fie servit tot atunci. Jordon încercă să-și mențină o expresie severă. Așa ceva nu era posibil. Își dădu capul pe spate și începu să râdă. Micuța obrăznicătură câștigase încă un punct în favoarea ei. Mai întâi îl făcuse să se îndrăgostească și acum se apucase să dea ordine în numele său. Cum va reuși să o controleze? La naiba, cine voia să o controleze? Era foarte fericit să o aibă așa cum era, și nu dorea să schimbe nimic. Se ridică de la masă și începu să danseze cu ea prin bucătărie, neoprindu-se din răs. Gretchen, auzindu-l cum râde, se simțise

dezorientată.Nici unui bărbat nu îi plăcea să-i fie amenințată autoritatea.

Dar,privindu-i mai atent fața,realiză că Jordon era fericit.

-Nu ești supărat?

-Sunt supărat ca dracu,obraznicătură mică.Aș vrea să te pun pe genunchi sau să te duc în pat.Mai făcu o piruetă,împreună cu ea.Tu ce zici,care din ele?

Ea se făcu că reflectează.Jordon o lipi de pieptul său.

-Timpul a expirai Cred că voi fi nevoit să aleg eu.Se îndreptă hotărât către dormitor.

-Jordon,așteaptă! El se opri.

-Trebuie să strâng masa și să pun deoparte mâncarea care a mai rămas.

-Femeie,m-ai oprit pentru atâta lucru? Jordon se întoarse și își continuă drumul.

Gretchen râse pe înfundate.Dacă era să aleagă între congelarea sosului de tomate și Jordon,nu mai erau prea multe de spus.În mod sigur nu era acum momentul să-i dovedească lui Jordon ce bună gospodină era ea.Jordon simți moliciunea dulce a sânilor ei presându-i pieptul,și gemu.

-La naiba,femeie,încetează să mai râzi sau jur că îmi voi pierde controlul asupra acțiunilor mele.Gretchen îl mușcă ușurel de lobul urechii.

-Repede,pe stânga este o ușă.Jordon pătrunse în dormitor și o întinse pe Gretchen pe pat.Cu privirea ațintită asupra ei începu să-și descheie nasturii cămășii.Era îmbrăcată într-o pereche de blugi uzați și un tricou larg,și arăta sexy și foarte atrăgătoare.Nu purta încălțăminte,iar unghiile de la picioare erau vopsite roșu-aprins.Părul îi era desprins,ca un covor auriu,unduitor.Proptindu-se în coate,Gretchen admiră priveliștea.Jordon practica un fel de striptease, foarte,foarte lent.Și,Dumnezeule,avea la ce să se uite.Jordon își descheie fermoarul pantalonilor și bărbăția lui apăru la vedere.Jordon Winters o dorea.Nu exista nici o îndoială în privința asta.Gretchen se ridică în genunchi și își trase tricoul peste cap,în timp ce el dădu un șut pantalonilor și își scoase șosetele.

Jordon înghiți în sec.Gretchen nu purta sutien și sâni ei goi se etalau acum vederii lui,conturați de sfârcuri pigmentate,obraznice.Fascinat,o urmări cum se dezbracă mai departe,cu mișcări lascive.Făcuse doar și altădată dragoste cu ea, dar niciodată nu se dezbrăcase pentru el.Dragostea lor fusese devastatoare și sălbatică.În seara aceasta dorea să nu se grăbească și să simtă vraja momentului. Să o facă să vadă,să simtă și să guste vraja.Blugii ei aterizară pe podea.Era goală,cu excepția unui petec de mătase roșie.Ochii ei îl priviră întrebător,în timp ce se juca cu marginea chiloțelilor.El se sili să rostească printre buzele uscate un singur cuvânt:

-Da...

Gretchen schiță un zâmbet și făcu să alunece petecul de mătase în josul șoldurilor ei, apoi pe coapse și în cele din urmă îi aruncă peste marginea patului. Împinse cuvertura de satin roșu cu picioarele și se tolăni în așternuturile negre. Aceasta urma să fie o noapte deosebită. Își dorea să rămână cu luminile aprinse și cu ochii larg deschiși, întinse spre el o mână, cu degete care tremurau, anticipând ce va urma. Jordon sărută tandru fiecare deget în parte și i se alătură în pat. Dorința intensă făcu ca ochii lui cenușii să devină aproape negri în clipa când mâna ei îi atinse pieptul. Îi eliberă degetele și îi căută gura.

Ea se simți cuprinsă de dorință până în vârful picioarelor. În abdomen încerca o senzație pulsantă de fierbințeală, în timp ce un lichid calduț umezi joncțiunea coapselor ei, în așteptare. Își îndoi genunchii. Buzele ei lipite de ale lui rostiră tremurat un nume: „*Jordon*”; El încercă să-și guste numele cu limba. Avea gustul lui Gretchen. Îi plăcea. Pătrunse cu limba mai adânc în gura ei și cuprinse cu palma unul din sâni. Geamătul ei de plăcere îi zgudui trupul înfierbântat. Îi părăsi gura și coborî, sărutând-o înfocat, spre mugurele rigid pe care îl rula între degete.

Gretchen își arcui spinarea și apropie capul lui Jordon, iar el prinse blând între dinți sfârcul. Coapsele ei se depărtară instinctiv și șoldurile se înălțară. Limba lui caldă umezi vârful sânelui ei. Apoi suflă cu blândețe peste zona umedă, în timp ce ea fu scuturată de un fior. Jordon se trase înapoi, privind-o.

-Îți place? Ea îi împinse capul spre celălalt sân.

-Te rog.

-Când o spui așa, nu aș putea să te refuz niciodată. Jordon repetă același procedeu asupra celuilalt sfârc, deja întărit. Tremurul ei trimise un nou val de dorință prin trupul său. Aș putea să continui așa toată noaptea. Gretchen râse înăbușit. Simțea că peste puțin timp nu se va mai putea reține.

-Nu, nu ai putea. Jordon înălță capul, acceptând provocarea și întâlni privirea ei încordată. O simțea aproape de limită.

-Oh, dragostea mea. Gretchen închise ochii, savurând cuvântul. O numise dragoste. Degete puternice, masculine, îi cercetară abdomenul, ajungând în triumghiul de bucle aurii de deasupra-feminității ei. Respirația i se opri în gât când buzele lui se strânsură în jurul sfârcului sensibil și unul din degetele lui se adânci în căldura trupului ei.

-Deci, ești pregătită. Vocea lui Jordon sună impresionant în timp ce acesta își schimba poziția. Ea își ridică șoldurile, în timp ce el se insinua între coapsele sale. Părul lui aspru îi gădilă pielea netedă, mătăsoasă.

-Jordon, vocea ei era mai degrabă un scâncet, te rog! Jordon captură sunetul dulce al glasului ei cu buzele și o pătrunse. Mușchii fierbinți se strânsură în jurul lui.

Limba căută să ajungă în interiorul buzei ei inferioare; senzația era aceeași, umezeală, netezime și o căldură incredibilă.

-Jordon, murmură ea printre buzele lui. El o eliberă și se dezlănțui, pierzând și ultima fărâmă de rațiune. Gretchen îi simți retragerea și își încolăci picioarele grațioase în jurul șoldurilor lui. Nu dorea ca el să o părăsească. Niciodată. Studie fața lui înfierbântată și îi percepu încordarea. Întinse mâna și îi prinse în căușul ei obrazul. Cu lacrimi licărindu-i în ochi șopti cuvintele pe care spera că el să le primească cu bunăvoință:

-Te iubesc. Visurile lui Jordon își găsiseră împlinirea. Ea îl iubea. Îi sărută palma, genele și vârful nasului.

-Spune-mi că nu visez. Ea își legănă șoldurile și zâmbi când broboane de sudoare apărură între sprâncenele lui.

-Ți se pare că visezi? Jordon își mușcă buza, în timp ce ea îl îndemna să continue.

-Nu, răspunse el. Incapabil să reziste paradisului ce îl aștepta, își dădu capul pe spate și pătrunse mai în profunzime. Gretchen spori strânsoarea coapselor ei, urmându-i fiecare mișcare. În momentul extazului, se alătură strigătului lui de eliberare.

Jordon își trase grijuliu brațul de sub Gretchen. Ea se încruntă în somn și încercă să ajungă la căldura lui. El se strecură încet afară din pat și păși, gol, prin apartament, verificând dacă ușile erau încuiate. Zâmbi la vederea farfuriilor ce rămăseseră pe masă. Stinse luminile, fixă ceasul deșteptător și se vârî din nou lângă Gretchen, acoperind-o atent cu pătura. Privi scurt în întuneric, către dragonul sculptat în panoul de la marginea patului. Cea mai mare parte a liniilor și a culorilor păreau voalate din pricina nopții, dar ochii de topaz străluceau intens, ca luminați de un foc interior. Se întinse și îl mângâie.

-Mulțumesc, Chung, că ai vegheat asupra ei de-a lungul anilor.

CAPITOLUL 11

Gretchen pătrunse în sala supraaglomerată din clădirea pompierilor și suspină.

Părea că toți locuitorii din Edelweiss se adunaseră pentru a auzi propunerea oficială a lui Jordon. Era un lucru normal, la urma urmei, pentru că decizia finală îi afecta pe toți, dar totuși i se părea deplasat. Dacă foarte elaboratul plan al lui Jordon dădea greș, întregul oraș va fi martor la înfrângerea lui.

Își făcu drum cu greu spre locul unde se așezaseră cei din consiliu. Oamenii o salutau și îi puneau întrebări. Ea zâmbea politicoasă și le spunea să-și păstreze

întrebările pentru mai târziu. Toate îndoielile se vor risipi odată ce decizia va fi luată. Părea a fi cea mai importantă întâlnire pe care o văzuse vreodată.

Îl zări pe Jordon și pe cei trei asistenți ai săi îngrămădiți în jurul unei măsuțe.

Înaintea lor zăceau deschise patru valize de mână. Simțindu-i privirea, Jordon înălță capul. Privirile lor se întâlneau. Secrete, înțelegeri și vise fură transmise de la unul la altul. Jordon afișă un zâmbet dezorientat, înainte de a se reîntoarce la treabă. Începând din noaptea de luni avusese multe momente memorabile, petrecându-și toate nopțile în patul ei. Ce-i drept, nu dormise prea mult, dar, în urma exercițiilor, ochii lui deveniseră mai strălucitori.

Gretchen inspiră adânc, încercând să-și calmeze junghiul pe care îl simțea în stomac și se așază pe locul ei obișnuit. Primarul stătea întotdeauna la aceeași masă cu consiliul și vota în același timp. Votul ei era luat în considerare doar în caz de balotaj. Gretchen își dori din inimă să nu se întâmple așa ceva.

Erik sună din clopoței și în sală se așternu tăcerea. După obișnuitele apeluri la ordine și citirea concluziilor precedentei sesiuni, el anunță că era timpul pentru unele probleme noi. Își drese glasul.

-Dată fiind importanța votului din această seară, consiliul a decis că va fi supusă discuției doar propunerea venită din partea companiei *Winters Enterprises*. Își roti privirea prin sală, dar nu întâmpină nici o obiecție. Acum aș dori să cedez microfonul domnului Jordon Winters, președinte și proprietar al lui *Winters*, care a acceptat să răspundă tuturor întrebărilor și temerilor venite din partea voastră.

Jordon fu întâmpinat doar de câteva aplauze foarte anemice și Gretchen se crispa. Orașul ei era în defensivă. Privi către el și roși puternic când acesta îi făcu cu ochiul. Era absolut incorigibil. Jordon prelua microfonul și vorbi, adresându-se mulțimii:

-În primul rând, aș vrea să vă mulțumesc că ați venit. Asta îmi demonstrează că vă pasă de ce se întâmplă cu orașul vostru. Și mai îmi spune că am procedat corect când am ales orașul Edelweiss. Trebuie să mărturisesc că am sosit aici, crezând că în mai puțin de o săptămână locuitorii, consiliul local și primarul îmi vor mânca din palmă. Jordon părea că își cere iertare. Și pentru asta vă prezint umilele mele scuze. Aș vrea să-mi acordați câteva minute pentru a vă prezenta propunerea inițială pe care am adus-o cu mine. Jordon începu să prezinte în detaliu proiectul cabanelor, în timp ce Gretchen se apucă să studieze fețele celor din consiliu. Faptele și cifrele erau cele pe care ea le citise și le răsцитise. Gretchen era decisă asupra propriului vot. Și după expresiile celor din consiliu ca și a majorității oamenilor din sală, se părea că și aceștia luaseră o decizie, și propunerea lui Jordon era sortită eșecului.

Edelweiss nu era încă pregătit pentru un pas atât de drastic.

Nu avea idee câți ași ascundea Jordon în mânecă, dar era bine să fie cât mai mulți. Noaptea trecută făcuseră dragoste încet și meticulos. Lipsiseră doar acele cuvinte magice din gura lui Jordon: Te iubesc. Dorea aceste cuvinte. Le dorea pentru totdeauna. O părăsise cu puțin înaintea zorilor pentru a se întâlni cu ceilalți și a-și pune la punct prezentarea. Până acum nu auzise nimic nou.

-Aș vrea însă să notați faptul că nu înaintez această propunere consiliului pentru a o supune la vot. O parte dintre membrii consiliului rămaseră cu gura căscată, iar Jordon zâmbi peste tăcerea ce se așternuse în sală. Chiar și Gretchen părea confuză. După câteva discuții cu primarul și o parte dintre membrii consiliului, am realizat că aceștia aveau dreptate. Edelweiss este un oraș unic. Merită ceva mai mult decât câteva cabane costisitoare. Merită ceva unic. Jordon se apropie de un șevalet acoperit cu o pânză.

-Vă rog să țineți cont că asistenții mei și cu mine am avut la dispoziție mai puțin de o săptămână pentru a pune la punct această prezentare. Partea artistică este încă în fază incipientă. Dacă priviți adânc în inima voastră trebuie să fiți de acord cu ideea că Edelweiss este pe moarte. Copiii voștri cresc aici în liniște și pace, dar apoi părăsesc orașul, pentru că acesta nu-i poate sprijini. Din sală se făcu auzit un murmur de aprobare. Forța acestui oraș nu va rezista niciodată în industrie. Acest loc este prea izolat. Doar costul transportului materialelor v-ar ucide. Din câte mi-am putut da seama folosiți toate suprafețele de pă-mânt pentru agricultură sau construirea unor ferme. Acesta este motivul pentru care acest oraș trebuie ajutat. Jordon zâmbi la mârâitul surd al sălii. Și nu puteți face prea mult în direcția aceasta. Dar totodată reprezintă și bunurile voastre cele mai de preț.

Această remarcă ridică câteva sprâncene. Aveți nevoie de mai mulți turiști care să facă cumpărături în magazinele voastre, să schieze pe pârtiile de schi sau să se cațere pe munți. Și aveți nevoie de ei tot timpul anului, nu doar câteva luni în timpul sezonului de iarnă. De asemenea, trebuie să existe posibilități de cazare a acestor turiști. Dragon's Lair și pensiunile existente nu pot găzdui un număr prea mare de turiști. Gretchen se încruntă, însă nu putu găsi un contraargument.

Dragon's Lair avea doar douăzeci și patru de camere pentru oaspeți.

-Ceea ce propun va constitui o noutate pentru acest ținut, dar și pentru Winters Enterprises. Se numește hotel, dar în realitate seamănă mult cu o cabană. Oamenii cumpără apartamente, dar când nu le folosesc, le pot închiria. Ideea de principiu este că în loc să aveți apartamente ocupate, să zicem, câteva săptămâni pe an, veți avea, din fericire, camere ocupate permanent. Vor exista aceleași facilități ca și în propunerea mea inițială. Când veți avea suficienți bani pentru a cumpăra un

astfel de apartament pentru câteva săptămâni pe an,veți avea cu siguranță unele pretenții.Vor exista terenuri de golf,de tenis și piscine.Mâna lui Jordon se juca cu pânza ce acoperea șevaletul,în timp ce unul dintre asistenți înmâna celor din consiliu fotografii de dimensiuni mai mici.

-Marea realizare a acestui proiect este că acest hotel se va încadra perfect în orașul vostru unic.Nici un turist care vizitează Edelweiss pentru prima dată nu va ghici că acest hotel a fost construit ulterior.Dezveli șevaletul și îngădui oamenilor să privească ceea ce el denumise Hotel Edelweiss.

Gretchen se holbă la desenul colorat pe care îl ținea în mână și clipi din ochi, încercând să-și rețină lacrimile.Jordon i-o făcuse.Proiectase un hotel care nu numai că avea toate facilitățile de care vorbise,dar îți tăia pur și simplu răsuflarea.Avea cinci etaje,acoperișul țuguiat și ferestrele încadrate în frontoane.Inconjurând fiecare etaj se găseau balcoane cu numeroase suporturi pentru ghiveciuri de flori.Zugrăveala era simplă,un fel de maro combinat cu galben,dar amplasamentul completa acest mic neajuns.În depărtare se profila Shadow Mountain,în împrejurimi erau plantați pini uriași și acrii întregi de grădini cu flori,ce dădeau hotelului o distincție deosebită.Hotel Edelweiss era perfect.Jordon era pe cale să obțină aprobarea consiliului.Ar fi trebuit să fie extaziat,dar nu era.Ea era bucuroasă că Jordon se dovedise a fi suficient de sensibil pentru a înțelege unicitatea acestui oraș,dar cum rămânea cu ei doi?

Nu-i mărturisise niciodată dragostea lui și,ca să pună capac la toate,astăzi nu primise nici flori.Jordon privi în direcția lui Gretchen,în timp ce continua să dea detalii despre proiectul său,dar nici de data aceasta nu reuși să citească ceva pe fața ei.Își dori ca ea să-și înalțe privirea pentru a o putea studia mai bine.

-Winters Enterprises trebuie să admită că nu este expertă în tradiția elvețiană,și deci în acest domeniu vă solicit personal ajutorul.*Winters Enterprises* vă acordă șansa de a păstra unicitatea Edelweiss-ului și totodată de a-l ajuta.Privi din nou către Gretchen,dar nu putu să-și dea seama dacă ea îl asculta sau nu.

Gretchen trasă cu unghia ei vopsită o dungă roșie peste florile din desen.Oare de ce nu mai primise flori? Poate că domnul Oberholtzer întârziase livrarea? Sau poate Jordon renunțase la încercările de a ghici culoarea ei favorită.Auzi vocea lui Jordon și toate gândurile dispărură din mintea ei rătăcită.

-Din moment ce *Winters Enterprises* construiește pentru prima dată un astfel de hotel,voi supraveghea personal construcția acestuia.Gretchen ridică privirea.

Ochii ei albaștri intrară în coliziune cu alți doi ochi gri,încărcați de emoție.

-Și nu numai că voi supraveghea construcția hotelului Edelweiss,dar voi rămâne aici pentru a-l conduce.

Ochii lui Gretchen se măriră,șocați.Va rămâne! Zâmbetul său radia dragoste.

Jordon îi remarcă fața strălucitoare și îi făcu cu ochiul.Începu să răspundă valului de întrebări venite din partea localnicilor și a consiliului.Primarul rămase în mod inexplicabil tăcut.Două ore mai târziu părea că terminase cu toate răspunsurile.Consiliul era pe cale să decidă aprobarea construcției hotelului.Cu excepția lui Ulrich,care încă se mai holba visător la desen.Localnicii se lămuriseră asupra principalelor motive ce îi puteau îngrijora și acum încercau să despice firul în patru.Nimeni nu dorea să sfârșească discuțiile asupra celui mai important eveniment local,după ce Olga Beamesderfer născuse tripleți.

-Dacă vreți să mă scuzați,am câteva afaceri presante cărora trebuie să le acord atenție.Asistentul meu,Chad Wenrich,va răspunde întrebărilor restante.Jordon întinse microfonul lui Chad și se îndreptă spre Gretchen.

-Decide-ți votul,îi șopti el.

-Nu a sosit încă momentul votului.

-Oricum,fă-o.Ai suficiente informații pentru a face o opțiune inteligentă.Și în plus,nu vei fi aici la numărătoare oficială a voturilor.În sfârșit o sprânceană ridicată în semn de mirare.

-Chiar așa? Jordon zâmbi lupește.

-Vei fi la două mile depărtare.

-Cu ce ocazie? Zâmbetul lui Jordon se lăți și în ochi îi jucau luminițe.Plăcerea păcatului se putea citi clar pe fața lui.Gretchen își însemnă biletul de vot,i-l înmână lui Erik și se luă după Jordon.Își făcură drum cu coatele spre fundul sălii,ignorând privirile întrebătoare ce îi însoțeau.Jordon luă de la garderobă pelerina ei roșie și jacheta sa.Gretchen nu-și încheiase încă toți nasturii,când Jordon o zori pe ușă afară.Acolo îi așteptau Zelda și sania de la Dragon's Lair.

Gunter strângea nerăbdător hățurile în mână.Jordon o ajută să se urce și apoi se așeză lângă ea pe băncuță.Făcu un semn cu degetul lui Gunter,apoi smuci hățurile și Zelda porni la trap în josul străzii,îndrep-tându-se spre ieșirea din oraș.

-Încotro ne îndreptăm? întrebă Gretchen.Jordon râse și o mână pe Zelda de-a lungul câmpului.Se îndreptau spre lacul Conquest.

-Nu patinează nimeni în seara aceasta,spuse ea.

-Știu.Jordon nu părea surprins că ea își dăduse seama de destinația călătoriei.

-Nu vor fi nici un fel de focuri.

-Și asta știu.Jordon zâmbi în întuneric.Vremea se potrivea perfect cu planurile sale.Un adevărat val de căldură în New Hampshire în mijlocul iernii.

Gretchen își roti privirea și ridică absentă din umeri.

Era o noapte frumoasă pentru o coborâre cu sania.

-Consiliul va vota în favoarea ta.

-Hmmm.

-Hotel Edelweiss este o lovitură de geniu.Ai găsit cu adevărat o cale de mijloc.

-Hmmm.

-Nu vrei să discuți despre proiect,nu-i așa? întrebă ea exasperată.

-Nu.În fața lor lacul Conquest părea mort.

-Despre ce vrei să discutăm? În depărtare Jordon zări licărirea gheții.Pe undeva prin apropiere trebuia să fie pâlcul singuratic de care îi vorbise Gunter.Se uită spre stânga și se îndreptă apoi în acea direcție.

-Despre noi.Gretchen îl privi cu atenție.Era serios.O scosese două mile afară din oraș pentru a vorbi.Subiectul discuției să fie atât de îngrozitor,încât el să se fi temut că răcnetele ei s-ar fi auzit în întregul oraș? Remarcă o lumină palidă strălucind printre copaci și i se păru ciudat.Zelda pătrunse tropăind în pădurice și ea văzu un felinar agățat de o creangă,luminând poteca ce ducea într-un luminiș. Printre buze îi scăpă un strigăt surprins.În luminiș se afla un cort luminat dinăuntru.

-Ce naiba? Jordon opri sania și sări jos.Legă frâiele de un copac din apropiere și îi dădu lui Zelda un morcov.

-Știu că nu e cine știe ce,dar în circumstanțele actuale este tot ce am putut face. Se duse în spatele saniei și scoase de-acolo o pătură.O scutură și apoi o așternu pe spatele lui Zelda.

-Despre ce circumstanțe vorbești?

-În caz că nu ai observat,este al naibii de frig în New Hampshire în perioada aceasta a anului.Jordon o ajută să coboare.Gretchen se încrunță,dar sări în brațele lui.Gâfâi surprinsă când el o învârti prin aer și o strânse la piept.

-Ajunge ca numai unul din noi să aibă picioarele ude.Jordon păși încet spre cort și balan-sând prețioasa lui povară,desfăcu fermoarul de la intrare.Se aplecă înainte și așeză picioarele ei pe nylonul ce acoperea pământul.Fața lui Gretchen se luminează de un zâmbet când zări o vază cu doisprezece trandafiri albi.

-Ai ghicit! Se aplecă deasupra lor și inspiră parfumul.Murmură cu o voce puțin tristă: Nu vor trăi prea mult pe gerul ăsta.

-Cel puțin încă alte trei duzini te așteaptă în apartamentul tău.Jordon se descălță, își scoase șosetele și se întinse către un ruscac ce zăcea ceva mai încolo.

Gretchen ridică întrebătoare o sprânceană,în timp ce Jordon își vârî o mână înăuntru.Era plin cu haine.Zări și o pereche de blugi.

-Vom rămâne mai mult pe-aici?

Jordon își băgă picioarele înghețate într-o pereche de șosete uscate.

-Atât cât va fi nevoie.Ea observă într-un colț o mică frapieră și două termosuri.

Cea mai mare parte din spațiu era ocupat de un sac de dormit pentru două persoane și două perne mari,din satin negru.Gretchen își scoase la rândul ei cizmele și se întinse jos,lângă Jordon.

-Pentru ce anume? El descheie fermoarul jachetei și apoi se sprijini în coate.Zâmbetul lui urla „*Lup!*”

-Pentru ca tu să mă seduci,în sfârșit se putea pricepe ceva.

-Îți dai seama că suntem lângă lacul Conquest?

-Nu aș pleca de-aici sub nici un motiv.Ea își descheie pelerina și își scoase mânușile.Degetele ei se crispară pe genunchiul lui.

-Spune!Jordon înghiți în sec,în timp ce mâna ei începuse să se miște în sus,pe partea interioară a coapselor.

-Ce să spun? Degetele ei își stopară ascensiunea.Jordon întinse palmele și cuprinse tandru între ele obraji ei înghețați.

-Eu,Jordon Winters,te iubesc pe tine,Gretchen Horst.Zâmbetul ei fericit adăugă o strălucire în plus luminii din interiorul corpului.El o sărută pe gură și se întinse pe sacul de dormit.Acum,grăbește-te să mă seduci pentru a ne putea întoarce în oraș dizgrațiați.Toate armele de foc din oraș vor fi scoase de la naftalină și eu voi fi nevoit să mă căsătoresc cu...Degetele ei se înfipseră în coapsa lui.El își drese glasul și mai încercă o dată:...cu o hangiță sexy și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți.Gretchen își scoase pelerina și zâmbi ca unul dintre acei prădători din munți,de care se temea atât de mult.

-Tu,domnule Winters,vei sfârși atât de sedus,încât îmi vei fi sclav toată viața.

Jordon savura atingerea curbelor lui Gretchen,în timp ce aceasta se legăna târându-se în sus,de-a lungul mușchilor contractați ai trupului său.Îi captură buzele într-un sărut înfocat și îi șopti:

-Sunt deja sedus,dragostea mea,sunt deja sedus.

Gretchen se strecură mai adânc în sacul de dormit,mai aproape de căldura trupului lui Jordon.Zâmbi cu fața îngropată în cârlionții ce-i acopereau pieptul și el o strânse mai tare în brațe.Nu se mai știa exact cine pe cine sedusese,dar nu existaseră nici un fel de plângeri.

-Dumnezeule,ce rece e afară! Jordon râse înfundat.

-Dragostea mea,nu am plănuit să rămân în veci în sacul acesta de dormit.Unul îl va căra pe celălalt,ca de obicei.Gretchen îi smulse un fir de păr.

-Au! Doare.Jordon își frecă locul vătămat.Bine,îmi asum responsabilitatea de

cărător.Ea îl sărută.

-Așa e mai bine.Jordon îi simți buzele lipindu-se de pieptul său și oftă.Își insinua un picior între picioarele ei.Plăcerea,satisfacția și dragostea se împletiră în fâșăitul în surdină a dușumelei din nylon a cortului.

-Liebchen? șopti el după câteva minute.Gretchen înălță capul.

-Văd că ai prins ceva germană.

-Până acum,Gunter m-a învățat doar un singur cuvânt.Cred că până la urmă va trebui s-o învăț ca să înțeleg ce se vorbește în jurul meu.

-Jordon,sunt atât de bucuroasă că vom rămâne în Edelweiss.Totuși,m-aș fi mutat oriunde ca să fiu cu tine.Jordon o sărută pe frunte și îi apăsă capul înapoi pe pieptul său.

-Știu,dragostea mea.Își dresе glasul și fixă cu privirea tavanul din nylon.Prevăd doar o singură problemă viitorului nostru.

-Care? murmură ea.

-O să am nevoie de câteva sfaturi pentru a-mi putea conduce hotelul.Cortul se scutură de hohotul de râs al lui Gretchen.Zelda deschise un ochi și fornăi dezaprobatoare că fusese trezită la o oră atât de nepotrivity.

EPILOG

Jordon admiră priveliștea blugilor strânși bine pe pulpe ai soției sale,în timp ce urcau pe pârtia sudică a muntelui Thunder.Era de trei luni căsătorit cu Gretchen și această căsătorie fusese cel,mai minunat lucru din viața sa.Dorința lui se accentua cu fiecare zi,laolaltă cu dragostea pentru ea.

-Am ajuns? Gretchen se răsuci și își proteja ochii de lumină cu mâneca jerseului de flanelă.Zâmbi soțului ei care o ajunsese din urmă.

-Imediat după cotitură.Jordon o urmă pe o muchie de stâncă și își încolăci brațele în jurul taliei ei,admirând panorama.Sub ei se putea zări Edelweiss, cufundat în pace.Sosise primăvara,aducând cu ea aroma proaspătă a ierbii,o abundență de flori și,din păcate,căldura ce topise zăpada.Vârfurile Shadow și Thunder își păstrasera cușmele de nea,dar valea de sub ei era toată tapetată în verde.

-Vezi? Jordon privi în jos și remarcă cele câteva puncte portocalii ce trebuiau să fie steagurile celor ce supravegheau înălțarea hotelului Edelweiss.Peste un an totul va fi terminat și turiștii se vor putea bucura de primăvară în ținutul New Hampshire.

-Încă nu se poate vedea nimic,liebchen.Gretchen îi urmări privirea.

-Eu nu mă refeream la hotel.Își dădu capul pe spate și studie cerul.

De fapt, ce anume căutai tu cu atâta patimă? Jordon își înalță și el privirea, clipind din ochi.

-Dragonul pe care te-ai jurat că îl ai în motel.

-În mod sigur este în motel. De fapt, este construit chiar în zid. Jordon miși ochii și se concentra asupra lui Dragon's Lair. Își ținu răsufarea, orbit de lumina ce inundase dintr-o dată valea când sparele ieșise din spatele unui nor. Pe acoperișul motelului era un dragon. Mai precis, acesta forma acoperișul. Țiglele de diferite culori erau aranjate în așa fel, încât să întrușipeze un dragon. Roșul și verdele străluceau în lumina soarelui, iar ochii dragonului aruncau flăcări.

-Dumnezeule, Gretchen, este magnific. Ce ai folosit pentru ochi?

-Este un cristal de cuarț numit citrin. Jordon simți o părere de rău că nu avea un binocul pentru a putea studia mai aprofundat tabloul. Dragonul era invizibil de pe Shadow Mountain, dar de pe Thunder Mountain, de la această înălțime, se putea observa foarte clar. Jordon ridică privirea spre vârful acoperit de zăpadă al lui Thunder Mountain. Dacă acolo sus locuia vreun dragon, n-avea decât să își arunce privirea în jos și ar fi întâlnit alt dragon. Și din moment ce dragonii erau creaturi solitare ce nu se deranjau unul pe celălalt, Dragon's Lair se simțea în siguranță împotriva unui alt dragon în căutare de pradă. Prădătorii din munți rămâneau deoparte. Gretchen își protejase motelul în același fel în care se protejase pe ea însăși, cu ajutorul unui dragon. Jordon se strânse lângă femeia ce îi cucerise inimași care, spera, îi va purta într-o bună zi copilul, îi înțelegea perfect acțiunile. Când te lupți cu focul, folosești foc. Când te lupți cu dragonii, te folosești de dragoni.

-Crezi că hotelul Edelweiss ar arăta bine cu un dragon pe acoperiș?

Gretchen își încolăci brațul în jurul gâtului soțului ei, în timp ce ochii îi înotau în lacrimi.

-Credeam că nu vei întreba niciodată.

SFARSIT